NICOLA ANDREWS

Până la pierderea respirației

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Mai mult de un minut, Susan Reed crezu că visează.

Închise ochii pe jumătate, observând silueta aflată contra luminii, la douăzeci de metri deasupra ei. O siluetă cu umeri largi și cu niște picioare care nu se mai sfârșeau.

Susan își spuse că balansul pe orizontală, la capătul unei corzi, îi deforma perspectiva. Dar bărbatul părea într-adevăr foarte înalt.

„Cu siguranță, nu găsește haine pe măsura lui în comerț“, se gândi ea.

O pală de vânt, scurtă și brutală, o lipi de munte.

Avu impresia că-și pierde respirația. Viața ei depindea de soliditatea pitonului care ținea coarda. În loc să ia în considerație urmările catastrofale ale unei căzături, se întreba dacă salvatorul său se îmbrăca lesne cu confecții de-a gata!

În realitate, nu se simțea deloc în pericol. Stânca era solidă, coarda nouă și ea însăși înfipsese pitonul. După alunecarea sa, depășind primul moment de amețeală, începuse să-și facă planuri pentru a ieși singură din situația neplăcută. Dar fără îndoială, cineva o observase și-i venea în ajutor.

Necunoscutul nu știa că, fiind o alpinistă experimentată, Susan se aflase deseori în situații mai periculoase. Așadar, tot ce observase aplecându-se, fusese o tânără femeie roșcată, echipată în trening și care oscila ca o pendulă de-a lungul unui perete evaluat printre ascensiunile cele mai dificile.

Vântul se domoli. Susan prinse coarda și se îndepărtă cu o mișcare din șolduri, fericită să-și găsească poziția verticală. Apoi așteptă ajutorul care i se dădea cu atâta amabilitate.

De la sosirea sa în Elveția, evitase orice relație cu membrii cluburilor. Din conversații auzite ici și colo, înțelesese că în Europa, oamenii muntelui nu le recunoșteau femeilor calități reale de alpiniști. Le considerau timide, indisciplinate, incapabile de un efort susținut. Era inutil să-i contrazici. Îți vor răspunde că excepția confirmă regula.

Susan învățase escaladarea cu tatăl său în canioane și în munții din Wyoming. Acolo, concetățenii săi recunoșteau, în cazul unor aptitudini asemănătoare, aceeași competență atât bărbaților cât și femeilor.

Primul său an în Elveția o șocase. Pentru a fi egală cu un băiat, o fată trebuia să-l depășească, să-și asume riscuri, să meargă mereu mai sus și pe drumuri din ce în ce mai dificile...

– Sunteți solid asigurată?

Vocea căzu asupra ei cu autoritate, amplificată de ecou.

Se agăță cu putere de coardă.

– Sunt gata, urlă ea. Cum aveți de gând să mă ridicați?

Își încrucișă două degete în minte. Dacă bărbatul era un alpinist amator, risca trăgând-o s-o facă să salte pe coasta stâncoasă. Atunci, timp de o săptămână, va fi obligată să le ofere elevelor sale un chip învinețit și zgâriat.

– Unde vă este căciulița? strigă vocea.

Urechile îi erau înghețate. Căciulița căzuse probabil o dată cu ea.

Aruncându-și capul spre spate, întrebă din nou:

– Sunteți sigur că mă puteți ridica până la cornișă?

Nici un răspuns. Îi acorda necunoscutului două minute. Dacă la capătul acestui interval de timp nu simțea nici o tracțiune pe coardă, se va descurca singură. Va fi mai dificil, dar mai puțin periculos decât să fie zgâlțâită de un amator.

Coarda se mișcă. Susan își ținu respirația. Înțelese că o ridica prin smucituri. Tracțiunea era controlată cu atâta îndemânare încât abia oscila.

Scoase un oftat de ușurare. Liniștită, lăsă curs liber gândurilor sale.

De trei ani de când se instalase la Brentz, în inima Oberlandului, nu înfruntase dificultăți serioase în cursele sale montane. În schimb, îi trebuise mult curaj și încăpățânare pentru a-și realiza visul: să înființeze o școală feminină de ascensiune pe perete stâncos. Școala mergea atât de bine, încât compatrioate ale ei veneau chiar din California pentru a se antrena aici.

Susan găsise în fine o liniște favorabilă. Era mult timp de când în Wyomingul său natal, discuta fără încetare cu Dan despre ce putea face sau nu o femeie. Dan venera trei idoli: liniștea, respectabilitatea și siguranța. Nu admitea să-și condimenteze viața cu cel mai mic risc. Așadar, condamna gusturile soției sale pentru ascensiuni periculoase.

Alungă amintirea lui Dan. Căsătoria lor se terminase de mult timp. Ruptura o rănise profund, dar întorsese această pagină. Nu servea la nimic să și-o amintească. Doar viitorul conta.

Înălță capul. Se apropia încet dar sigur de cornișă. Un frison de plăcere o străbătu când se concentră asupra mișcărilor dificil de executat pentru a prinde piatra și a se ridica în mâini la momentul potrivit. Să învingă dificultățile era o fericire pentru ea. Niciodată o poveste sentimentală nu-i procurase o asemenea senzație de împlinire. Alpinismul devenise cu adevărat rațiunea sa de a exista.

Observă marginea platformei și ridică o mână pentru a se agăța de ea.

* * *

De aproape, bărbatul era mai impresionant decât îl zărise de la douăzeci de metri deasupra ei. În plus, era de o frumusețe sfidătoare și degaja un magnetism aproape animalic.

Îndată ce fu alături de el, Susan resimți o impresie ciudată. Se imagină goală, în brațele sale, strânsă la pieptul său puternic...

Se înroși. Ce gând curios! Nici măcar nu cunoștea numele salvatorului său. Desigur, de la ruptura cu Dan n-o sărutase nici un bărbat. Dar acesta nu era un motiv pentru a-și lăsa mintea s-o ia razna în fantasme impudice cu primul venit.

Tuși ușor, sperând că el nu-i remarcase încurcătura.

– Mă numesc Susan Reed, spuse ea cu o voce pe care ar fi vrut-o mai sigură.

– Jack Cameron.

El îi strânse energic mâna.

Susan simți atunci o asemenea mândrie încât nu-și putu reține un zâmbet. Bărbatul pe care-l avea în față nu era un oarecare. Numele său era la fel de cunoscut în mijlocul alpiniștilor ca cel al lui Einstein printre matematicieni.

Condusese expediții în Himalaia și în Anzii Cordilieri, cucerise culmi celebre, de neînvins, scrisese cărți...

Sau poate nu era același Cameron?

Își alungă îndoiala. Cu siguranță, muntele era regatul acestui atlet de circa patruzeci de ani care se mișca pe cornișa îngustă cu ușurința unei capre negre. Frumusețea și agilitatea sa o fascinară pe Susan.

Pentru a scăpa de această contemplare periculoasă, își dădu jos din spate rucsacul care-i tăiase umerii. Apoi scotoci înăuntru pentru a găsi o nouă căciuliță. Era mai inteligent decât să privească insistent acest personaj pe cât de celebru, pe atât de seducător.

În timp ce-și îndesa o căciuliță de lână verde peste urechi, Susan spuse:

– Vă mulțumesc pentru ajutor. Dar dacă vreți să vă continuați ascensiunea, nu vă preocupați de mine. Sunt în stare să cobor prin mijloace proprii.

Cum el nu răspunsea, ea îl privi din nou. Și din nou primi șocul unor ochi negri și strălucitori. Avea un chip puțin banal, cu trăsături puternice, tăbăcite de soare. Părul des, de culoarea grâului copt, tuns cum dădea Dumnezeu, se revărsa peste o frunte lată. Maxilarul pătrat, gura voluntară, nasul cu o linie bine desenată arătau o forță fără slăbiciune. Ochii erau atât de negri încât irisul se confunda cu pupila.

– Să coborâți singură? o ironiză Jack Cameron. Este o ispravă pe care nu vă sfătuiesc s-o faceți.

Atinsă în orgoliul său, Susan trebuia să răspundă că avea la activ un palmares de ascensiuni cu care puțini alpiniști se puteau lăuda.

Riposta îi rămase în gât. Se afla în fața unuia dintre cei mai eminenți cățărători ai secolului. Alături de performanțele pe care le realizase el, propriile performanțe i se părură foarte modeste.

Dar cum nu admitea să-i fie pusă la îndoială competența, protestă:

– Am urcat și am coborât acest perete de peste douăzeci de ori.

– Singură?

– Da. Este un excelent exercițiu de antrenament.

– Vă consarcați unor exerciții de antrenament?

– Țin să mă mențin în formă. În Statele Unive aveam obiceiul să fac drumuri lungi pe munte. Aici, în Elveția, școala mea îmi ocupă tot timpul.

El o privea cu atenție, frecându-și bărbia. Expresia era atât de neîncrezătoare încât Susan preciză cu un pic de agresivitate.

– Acum doi ani am urcat pe Cervin.

Un zâmbet rapid lumină trăsăturile lui Cameron. Ea observă că avea dinți strălucitori. Dar foarte repede, ochii lui negri își regăsiră sclipirea dură.

– Pe Cervin? Adevărat?

Își imaginase oare că-l mințise numai pentru a-l impresiona?

Era greu să-și dea seama.

– Și bineînțeles, continuă el, sunteți o obișnuită a drumurilor de una singură.

Tonul devenise sarcastic și dojenitor.

Ea clipi din ochi. Avea un fel de a o măsura din cap până-n picioare, care o irita în cel mai înalt grad. Dintr-o dată, dori să fie departe de acest bărbat cu siguranță fascinant, dar prea arogant. O neliniștea și o deruta în așa măsură încât își pierduse spontaneitatea de a replica. Se gândi la cabana sa din sat și avu o dorință nebună să se întoarcă acolo.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Cameron. Regret că v-am întrerupt plimbarea. În definitiv, Brentz nu este un oraș mare. Poate ne vom întâlni în împrejurări mai puțin periculoase...

În timp ce vorbea, își aranjă din nou pe umeri curelele rucsacului.

– Ce vreți să faceți?

– V-am spus: cobor.

– N-aveți într-adevăr nici o noțiune despre pericol, remarcă el cu o voce tăioasă. Am scris numeroase articole despre imprudențele amatorilor. Se pare că nu le-ați citit. Ați acționat în mod iresponsabil, fără să vă gândiți că cineva își putea risca viața încercând să vă vină în ajutor.

Aerul lui de superioritate o înfurie. Îi vorbea ca unei copile. Și ea detesta aerul ăsta protector. Cei doi ani ai săi cu Dan o făcuseră alergică la sfaturi și mai ales la cele care se refereau la securitate. Nu-și asumase niciodată riscuri inutile, nici pentru ea, nici pentru alții.

Respiră adânc pentru a încerca să-și recapete calmul. Efortul făcut o făcu să simtă o durere în plămâni. Se strâmbă și răspunse, artăgoasă:

– Eu n-am experiența dumneavoastră. Cu toate acestea, mă simt destul de sigură pe mine pentru a face în sens invers drumul parcurs. Pitoanele mele sunt solide și sunt expertă în arta de a controla coborârea înfășurând coarda în jurul unui picior sau al unui cot. Nu sunt un cățărător de duminică.

– Eu și mai puțin, îi replică el tăios. Așa că vă scutesc de descrierea unei tehnici pe care o cunosc mai bine decât dumneavoastră.

Oare pe toți oamenii îi trata cu un astfel de cavalerism? Îl străpuse cu privirea sa limpede.

– Departe de mine să pun la îndoială cumpetența dumneavoastră, domnule Cameron. Dar voi face observația că ați venit până aici, ca și mine, singur, cu toate riscurile pe care le comportă o astfel de aventură.

Cu ochii furioși și maxilarul strâns, el făcu un pas spre ea.

Susan nu îndrăzni să se miște. Terasa de pe flancul versantului era destul de lată pentru a te mișca pe ea, dar prea îngustă pentru a-i permite unuia dintre cei doi adversari să bată în retragere. Vidul îi înconjura. Un vid cu grupuri de pietre și vârfuri amenințătoare.

Când văzu trupul înalt lângă al său, Susan își simți inima bătând nebunește. Plăcere? Mânie? Emoție? Nu-și analiză sentimentele. Turba de furie și nu-și putea desprinde privirea de ochii negri care o fixau aproape răutăcioși.

– Eu n-am venit pentru plăcerea mea, spuse el cu vocea sa autoritară. De fapt, v-am urmărit. Când v-am văzut plecând singură, am înțeles că alergați în întâmpinarea problemelor. Atunci am hotărât să le rezolv eu pentru dumneavoastră. Așadar, vă rog să vă înnodați nailonul de siguranță de centură și să mă însoțiți în coborâre.

Îi puse cu autoritate un colac de coardă în mână.

– Veți urma sfaturile mele, adăugă el la fel de sec. N-am intenția să acționez ca un idiot de două ori în aceeași zi.

„Să acționez ca un idiot"...

Susan reflecta la butada lui Jack Cameron. Pe moment, preferase să nu se răzvrătească. Dar pe măsură ce efectuau coborârea, înțelese că încercase s-o umilească în toate felurile.

Nețինând seama de calea pe care o urmase ea în ascensiune, el o urmă pe aceea pe care o marcase singur cu proprii săi pitoni.

Pentru început, Susan încercă să se convingă că Jack era condus doar de bun-simț. Drumul pe care și-l trasase el era mai puțin acrobatic. Dar foarte repede, îi ghici intențiile. Căuta să-i impună autoritatea sa. Cobora în spatele ei cu toate responsabilitățile ce le impunea acel loc. Dacă se poticnea, cu

o mișcare din pumn scurtă și autoritară asupra corzii care-i lega, el oprea căzătura, amintindu-i în același timp că n-avea de luat nici o inițiativă.

După o oră de coborâre prudentă și cumpătată, Susan suferise destul jugul ghidului său. O trata cu adevărat ca pe o începătoare. Dacă mai rămânea cu el, ar fi explodat de mânie și ar fi fost ceva stupid și periculos.

Tocmai depășiseră o falie și se odihneau pe două dale mici în scară. Peretele spre vale oferea o pantă abruptă dar netedă. Susan o cunoștea bine. Își antrenase aici elevele pe numeroasele piste în zigzag. Un profesionist era în stare să coboare primii cincizeci de metri de denivelare într-o etapă, ajutându-se doar de coarda de rapel.

Aruncă o privire spre însoțitorul său. Puțin mai sus, cu ochii spre cer, el contempla vârfurile tivite cu zăpadă și limba strălucitoare de ghețuri. Peisajul era grandios. Dar Susan era sigură că Jack nu-l vedea. Se prefăcea indiferent pentru a-i arăta tovarășei sale de coardă măsura disprețului său.

Ea se sufoca de furie. Privind în față, văzu un piton solid fixat în stâncă. Înșiră pe acolo o coardă trasă din rucsac, îi prinse una dintre extremități de centura sa și pe cealaltă o lăsă să cadă sub ea șuierând ca un lasou.

După ce se desprinse de Jack, îndepărtă din două smucituri tot ceea ce îi legase. Ghidul său va înțelege că își reluase libertatea.

Apoi, fără să mai aștepte, apucă propria sa coardă. Cu picioarele în echer se lăsă să alunece cu prudență în gol.

La capătul corzii, ea sări pe o terasă largă de granit de unde coborârea spre sat nu era decât o plimbare printre grohotișurile aduse de ghețar.

Niște pietricele căzură lângă ea. Înălță capul și privi atent silueta care sărea și care sosea ca o ghiulea. Nu văzuse niciodată pe cineva aruncându-se atât de repede în rapel. Dacă tălpile lui Cameron n-ar fi smuls pietre de fiecare dată când atingeau peretele, Susan ar fi putut crede într-o căzătură.

Și el o acuzase de imprudență.

Câteva secunde mai târziu, stacojiu de furie, o prinse de braț cu atâta violență încât simți presiunea degetelor străbătând cele patru straturi groase de țesături care o protejau.

– N-aveți nici un sentiment de responsabilitate, urlă el. Nu știți că membrii unei corzi sunt solidari unii cu ceilalți? În al doilea rând, cea mai mare greșeală este să-ți lași coechipierul singur pe un perete.

Ea se eliberă cu un aer indignat.

– Sincer, domnule Cameron, m-am plictisit de acuzațiile dumneavoastră stupide. Când voi vrea sfaturi în legătură cu modul de cățărare sau de coborâre, vi le voi cere!

– Atunci, cereți-le imediat, altfel, continuând să procedați atât de stupid, vă veți rupe gâtul.

– Lăsați-mă în pace să mi-l rup, strigă ea la fel de tare ca el.

Înghiți în sec și, cu ochii strălucitori, continuă pe același ton mânios:

– După câte știu, coechipierul meu este în siguranță! Așadar, acum, mi-ar plăcea să găsesc o piatră destul de mare pentru a-i sparge capul. Acesta ar fi un mijloc bun de a scăpa de el o dată pentru totdeauna.

Și cu aceste cuvinte definitive, se răsuci și porni spre sat sărind, din piatră în piatră ca o gazelă.

Capitolul 2

Când ajunse la grupul de construcții care includeau cabana și școala sa de ascensiune pe pereți stâncoși, mânia îi dispăruse. Două ore de mers îi readuseseră bunul-simț.

Înțelegea acum că Jack Cameron procedase ca un adevărat specialist al muntelui. Ea era vinovată. Dar discuțiile despre pericol îi aminteau întotdeauna înfruntările sale cu Dan. Neînțelegerea lor plecase de la această evocare a trecutului. Susan crezuse că aude vocea lui Dan în spatele celei a lui Jack. Timp de doi ani, fostul ei soț nu avusese pe buze decât cuvintele siguranță și prudență.

Ah! nu, nu-și va aminti din nou de Dan! Nu-l mai văzuse de trei ani și se simțea foarte bine. El se recăsătorise. Susan și-l imagină tremurând de teamă de fiecare dată când, pe drumurile din Wyoming, noua sa soție depășea o mașină... Și totuși, o lăsase la volan!

Susan intră prin bucătărie și-și aruncă mănușile într-o ladă aflată lângă chiuvetă, apoi se dezbrăcă de hanorac și de

treningul din jerseu impermeabil. În blugi și bluză de flanelă albastră, porni pe culoarul ce ducea la încăperea pe care o transformase în birou.

Își promise din nou să nu se mai gândească la Dan. Și să-l uite pe arogantul Cameron. Al doilea era opusul primului, dar la scări diferite, cei doi bărbați erau și unul și celălalt la fel de deplasați.

Ultimele raze ale zilei pătrundeau prin două ferestre înguste. Susan aprinse lămpile.

Janie Dean, scretara angajată în urmă cu trei luni, nu dăduse încă de capăt dezordinii acumulate de Susan. Încăperea amintea de un birou de notar răvășit de un ciclon. Pe podea și pe mobile se așternea o cantitate mare de hârtii. Janie le aranjase pe cele mai importante în dosare care se aflau stivuite pe birou.

Când visase să se stabilească în Elveția, pentru a înființa un insitut feminin de ascensiune, Susan nu se gândise la avalanșa de documente pe care le va primi de la administrație. Cum acestea erau editate în trei limbi: franceză, germană și italiană, ea renunțase să le descifreze pe toate. Completase formularele urgente, apoi înlăturându-le pe celelalte, își promisese să le studieze mai târziu.

O foaie de carton era pusă la vedere în mijlocul mesei. Janie Dean îi scrisese cu un creion gros de marcat, un mesaj citeț:

„Nu uita că ești invitată mâine seară la ora șapte și treizeci, la Claire Holloway. Trebuie să te duci“.

Ultimele patru cuvinte erau sublniate cu roșu.

Susan strâmbă din nas. Claire Holoway era una dintre miliardarele în dolari care-și plimbau plictiseala de colo-colo

prin stațiunile cele mai cunoscute din Europa. Deținea la Brentz o somptuoasă vilă de munte unde primea toată „jet-society“ din regiune. N-o uitase pe Susan decât pentru a da puțină picanterie seratei sale. Să asculți o alpinistă experimentată vorbind despre drumurile sale în munți va aduce o schimbare în obișnuitele sporovăieli despre aventurile sentimentale ale oamenilor mari din lume.

Susan se lăsase prinsă în capcană de mai multe ori. După fiecare serată la Claire, își jurase să nu mai calce în acest mediu îngrozitor de snob.

Dar Janie avea dreptate. Susan trebuia să accepte corvoada o dată în plus. Fără clientela excesiv de bogată care îi trimitea fetele, ar fi închis porțile insititutului său de multă vreme. Cursurile de antrenament durau trei săptămâni și costau o avere.

Susan știa că părinții elevelor sale erau prezenți la serată. Avea o zi pentru a-și alege rochia. Se va gândi la asta mai târziu. O așteptau și alte mesaje.

Un trimis al Societății Alpilor venise să ceară programul de ascensiuni al școlii până la sfârșitul sezonului de vară.

Susan ridică din umeri. Rotițele sistemului administrativ al acestei țări funcționau ca cele ale unui orologiu. Nu se va obișnui niciodată. Ea își organiza ascensiunile în funcție de timp sau de fantezie. N-avea un program și nici nu dorea să facă unul.

Scrise câteva rânduri special pentru Janie. Secretara sa va trebui să trimită un program oarecare onorabilei societăți. Astfel, administrația va fi mulțumită.

Un mesaj venea de la biroul primarului. Îl dădu de-o parte fără să-l citească. Dacă primăria ar fi hotărât ceva important în legătură cu ea, ar fi știut de la Janie.

O foaie îi atrase atenția. Comitetul Salvamontiștilor ținea o reuniune marțea următoare. Susan era rugată să participe.

Se încruntă. Marțea era ziua cea mai încărcată din săptămână. Patru ore de curs dimineața, trei după-amiaza. Reuniunea începea la ora șase seara. Dacă Susan se ducea acolo, ar fi adormit de oboseală la masa de conferință.

Ezită un moment, apoi puse invitația de-o parte. La urma urmei, dacă găsea timp să meargă la seratele Clairei, trebuia, în mod corect, să participe la reuniune.

Deși Susan se înfuria când se vorbea în fața ei despre pericol și imprudență, nu era chiar atât de proastă să refuze să discute cu profesori avizați. La fel ca membrii Comitetului de Salvamontiști, și ea era îngrijorată de numărul crescând de accidente în munți. Mare parte proveneau din inconștiența turiștilor. Ea era gata să abordeze acest subiect cu reprezentanții administrației.

Aruncă o privire peste lista de apeluri telefonice. Un nume o făcu să tresară: Jack Cameron. Telefonase de două ori.

Susan plecă în căutarea secretarei sale. O găsi într-un hambar vecin cabanei, în curs de a stabili inventarul echipamentelor.

Susan merse pe lângă o grămadă de pitoane, cârlige, corzi și piolete. Se așeză pe un scaun răsturnat și o întrebă pe Janie.

Aceasta ridică șuvițele de păr blond aflate în dezordine și explică tacticoasă:

– Tocmai plecasei când domnul Cameron a sunat prima dată. I-am răspuns că nu ești aici dar că, neavând cursuri sâmbătă după-amiază, îl poți primi la cabană mâine după prânz. Cu siguranță, nu m-a crezut, deoarece douăzeci de minute mai târziu, suna la intrare.

– Și?

– Și s-a întâmplat un lucru curios, spuse Janice, reticentă.

Privirea verde a Susanei deveni tăioasă.

– L-ai primit înăuntru pe domnul Cameron și el a încercat să te seducă.

Janie făcu ochii mari, în timp ce un zâmbet amuzat îi lumina chipul presărat cu pistrui.

– Să mă seducă? Oh! nu! Era mai degrabă nerăbdător să te cunoască. Dar când i-am spus unde ești, a plecat ca din pușcă. A străbătut camera de zi, apoi grădina, ca și când avea un diavol pe urmele sale. Era surprinzător.

Susan rămase gânditoare. Cameron avea într-adevăr reacții ciudate. Ce voia oare? De ce o urmărise? Pentru a-i vorbi? Pentru că era cu adevărat îngrijorat în privința ei?

– Am văzut în carnet că a sunat și a doua oară, remarcă ea. Era oare pentru a anula întâlnirea de mâine?

– Nu. A sunat din nou acum aproximativ o oră ca să-ți transmit un mesaj. L-am găsit la fel de ciudat ca și comportamentul său. Dar mai bine ascultă-l.

Janie scoase o hârtie din buzunarul de la blugi și descifră cu voce tare semnele stenogramei:

– „Fără nici un contraordin din partea mea, o voi vedea pe domnișoara Reed mâine după-amiază. Anunțați-o, de asemenea, că acest mesaj nu este în nici un caz unul de scuză“. Ce înseamnă oare asta? întrebă Janie.

Susan se ridică, întinzându-și mușchii obosiți. Nu dorea să vorbească despre Jack Cameron. Dar Janie aștepta o explicație. Janie era mult mai mult decât o secretară. Prietenia lor data de pe vremea când cele două tinere se cunoscuseră la Universitatea din Wyoming.

Susan oftă, apoi povesti incidentul, ajutorul pe care Cameron i-l dăduse ca și modul în care se despărțiseră.

Animozitatea care izbucnise între cei doi alpiniști n-o surprinse pe Janie. Aceasta era mai interesată de alunecarea care o aruncase pe Susan de sus, în gol.

– Este o nebunie să pleci singură, bombăni ea. Când te știu agățată de o pantă și când telefonul sună, mă gândesc mereu că este spitalul care mă anunță că ți-ai rupt oasele. Dumnezeule Mare! Acest Cameron a avut dreptate să te dojenească.

– Nu înjura, spuse Susan distrată.

Ea se întreba de ce admonestările colaboratoarei sale o lăsaseră indiferentă, atunci când cele ale salvatorului său o înfuriaseră.

– Nu eram în pericol, protestă ea. Pitonul și coarda țineau și știam cum să mă redresez. Aș fi fost mai bine inspirată să-mi rezolv problema prin forțe proprii cum am făcut-o atât de des în trecut.

– Dacă această aventură îți va servi de lecție, îi voi mulțumi lui Dumnezeu.

Susan ridică din umeri.

– Pentru că ești atât de îngrijorată când plec singură, însoțește-mă.

Janie simulă o expresie scandalizată.

– Am detestat întotdeauna drumurile în munți, ripostă ea. Chiar dacă mi-ai oferi dublul salariului meu, nu mă vei face să mă cațăr pe pantele tale blestemate. Și acum, lasă-mă să-mi termin munca pe care am început-o. Rezerva este într-o dezordine încât îți trebuie ore ca să găsești ce cauți așa că îți va fi mai la îndemână dacă vom avea o listă cu materialele din depozit.

– Vrei să te ajut?

– Nu, spuse Janie împingând-o blând dar ferm spre ușă. Să nu ne amestecăm sarcinile. Eu nu mă amestec în felul în care îți organizezi cursurile, așadar, te rog, lasă-mă să mă ocup de serviciul de administrație. Ai două clase de începători. Ele sosesc mâine dimineață. Du-te și pregătește-ți programul. Concentrează-te asupra lui și uită-l pe îngrozitorul om al zăpezilor.

Ea avea treizeci de ani, cu patru ani mai mult decât Susan și o considera pe prietena sa ca pe o soră mai mică.

În viața sa, Susan nu acceptase sfaturi decât de la tatăl său și de la Janie. Ea recunoștea că, în ciuda unui caracter uneori dificil, și unul și celălalt vorbiseră cu înțelepciune și își păstraseră cel mai adesea picioarele pe pământ.

Dar de data aceasta, recomandările Janiei nu avură efectul scontat.

Susan încercă în zadar să se cufunde în munca sa, altercația cu Jack Cameron îi rămăsese în minte ca o amintire neplăcută, imposibil de șters.

Noaptea nu dormi bine.

A doua zi își antrenă începătoarele într-un cros prin iarba scurtă a pășunilor alpine. Se strădui să le învețe cum să respire la altitudine pentru a-și doza cât mai bine efortul.

După-amiază lucră la forma sa în sala de gimnastică și încheie cu o ședință de haltere care o epuiză.

Nimic nu mai veni să tulbure tihna cabanei.

Preocupată de independența sa, Janie își luase pensiune la hotelul „Rosengarten“, unul dintre cele mai bune din sat. În principiu, o reținuse pentru sâmbete și duminici.

Susan nu reuși să-l alunge pe Jack Cameron din gândurile ei nici măcar un minut. Absent, o inoportuna la fel ca atunci când fusese aproape de ea pe cornișa îngustă deasupra vidului.

La ora șase seara era mai extenuată decât după o zi de ascensiune. Oboseala sa fizică nu era nimic pe lângă tensiunea nervoasă. Își dăduse seama că își petrecuse după-amiaza pândind soneria telefonului sau sunetul clopoțelului din pridvorul de la intrare. Jack Cameron nu era numai un personaj arogant. N-avea nici măcar cuvânt, nu catadiscise să vină la întâlnirea pe care el însuși o fixase.

Susan își reproșa slăbiciunea. De ce oare acorda atâta importanță acestui bădăran? Titlurile și notorietatea lui nu o impresionaseră. Atunci, prin ce fenomen amintirea sa o obseda oare?

Nici un bărbat n-o tulburase atât de mult. În cele mai bune, ca și în cele mai rele momente ale căsătoriei sale cu Dan, știuse întotdeauna să scape de influența soțului său, oferind corpului și sufletului ei exercițiile preferate. Practicarea unui sport de înalt nivel obosea mușchii și epuiza spiritul.

Astăzi, remediul nu dăduse rezultat.

Părăsi sala de gimnastică și urcă în camera sa, situată la primul etaj al cabanei principale.

Janie venise probabil în timpul zilei, deoarece o notă dactilografiată era lipită pe ușă.

„Nu uita de recepția lui Claire Holloway, în această seară la ora șapte“.

Câteva cuvinte scrise de mână fuseseră adăugate în josul notei. Dar Susan n-avea chef să descifreze scrisul aproape neciteț al prietenei sale.

Desprinse hârtia, o mototoli cu un gest obosit și o aruncă pe podea. Corvoada îi ieșise din minte. Dar Janie era o asociată perfectă.

La urma urmei, această serată ar fi putut servi de diversiune pentru obsesia sa?

Alese una dintre rochiile sale cele mai elegante, o așeză pe pat, apoi trecu în baie.

Acolo, se felicită că alesese să trăiască în Elveția, în locul Franței sau Italiei. Cel puțin această țară avea dușuri în stil american! Jetul era puternic, căldura ușor reglabilă. În exasperarea sa actuală, probabil că un duș de mână ar fi făcut-o să urle de nerăbdare.

Peste nici o oră, Susan își terminase machiajul. Se învârti în jurul ei în fața oglinzii care acoperea unul din pereții de lemn ai cabanei. Pusese această oglindă pentru a-și da iluzia că împinge marginile unei camere prea mică după gustul ei.

Părul roșu și des cobora în unduiri mlădioase peste umerii ei goi. Catifeaua neagră a rochiei punea în evidență punctul de plecare al pieptului, alunecând la subsuoară înainte de a se adânci până la șolduri într-un decolteu atât de înnebunitor încât Susan se întrebase mereu dacă această minune a croitoriei de lux franțuzești nu era pe punctul de a cădea. Corsajul cuprindea pieptul, se fixa peste o jupă largă, din aceeași țesătură, care cădea până la glezne.

Janie numea această rochie: „provocarea la duel".

– Sunt sigură că fiecare bărbat care te vede în această toaletă îndrăzneață, spunea ea, îți oferă la ureche ceea ce afirmi sus și tare că nu mai vrei.

Susan prefera să ignore comentariile prietenei sale. Îi plăcea grația acestei rochii, moliciunea mătăsoasă a catifelei. Îmbrăcând-o, își dorise să arate frumoasă, misterioasă și provocatoare.

În cadrul recepțiilor care avuseseră loc se străduise să-i țină la distanță pe admiratorii prea îndrăzneți. Fusese ușor. Ajunsese să-i măsoare din cap până în picioare cu ochii săi verzi, reci ca un ghețar. Imediat ei se îndepărtaseră.

Ceva în conștiința sa, o voce din interior, îi șoptea că bărbatul întâlnit în ajun nu s-ar fi lăsat atât de ușor intimidat ca admiratorii ei obișnuiți. O făcu să tacă. Acum avea în minte alte preocupări decât să se gândească la frumosul Cameron.

O așteptau părinții elevelor sale. Avea, de asemenea, sarcina să-i farmece. Le plăcea ca profesoara fetelor lor să arate calități atât feminine cât și sportive.

Susan își spuse că ei plăteau destul de scump pentru a pretinde de la ea câteva ore suplimentare.

O rafală de vânt, la fel de neașteptată pe cât de curioasă, suflă în jurul cabanei. Susan, care se pregătea să-și contureze buzele cu ruj își întrerupse gestul. Percepu o bubuitură înăbușită, ca și când pe stradă trecea un camion. Dar la ora șapte seara, prin cartier nu trecea nici un camion.

Aproape simultan se auzi clopoțelul din pridvor și vacarmul unei ploi de pietricele pe acoperiș.

Dumnezeule! De o avalanșă avea nevoie!

La Brentz fenomentul era frecvent, fără gravitate, dar ajungea ca să izoleze cabanele construite pe flancul colinei de restul satului prin alunecări de pământ sau de zăpadă, în funcție de anotimp.

Un zgomot de sticlă spartă îi confirmă îngrijorarea. Era într-adevăr o avalanșă.

Fără să țină cont de clopoțelul care răsună din nou în pridvor, verifică ferestrele de la primul etaj. Geamurile tuturor camerelor erau intacte.

Totuși, nu visase. Undeva, o fereastră cedase sub șocul pietrelor. Incidentul era cu atât mai neplăcut cu cât temperatura scăzuse. Dacă pleca fără să descopere stricăciunile, la întoarcere risca să găsească o casă înghețată sau inundată de ploaie.

O mână nerăbdătoare continua să agite clopoțelul de la intrare. Susan ridică din umeri. Dimineață, unele dintre elevele sale își uitaseră mănușile și hanoracele. Venise probabil o servitoare să recupereze echipamentul acestor fete fără griji și prea răsfățate.

Se decise să nu răspundă, apoi se răzgândi. Un ajutor ar fi fost binevenit. Dacă servitoarea era amabilă, i-ar fi putut da Susanei o mână de ajutor pentru a repara fereastra spartă.

Coborî scara din lemn ridicându-și fusta prea lungă.

Camera de zi ocupa aproape tot parterul cabanei. Susan o străbătu fără a se grăbi, deranjată de înălțimea tocurilor.

Deschise ușa grea de stejar, ornată cu metal.

– În sfârșit! exclamă Jack Cameron. Dacă nu vedeam lumină în interior, aș fi făcut calea întoarsă.

Era într-un smoching albastru închis, elegant, superb.

Un puternic Mercedes negru era parcat în spatele lui, pe aleea mărginită de rododendroni.

Capitolul 3

Din ajun, Susan se gândise prea mult la Jack Cameron pentru a fi cu adevărat surprinsă de sosirea lui.

Dar Jack rămase ca trăsnit. Nemișcat în blânda lumină a apusului, o contempla cu intensitate. Ochii negri îi mângâiară umerii goi, apoi întârziară asupra celor două proeminențe ale sânilor. Susan avea impresia că el vede prin catifeaua rochiei. Simți o furnicătură pe șira spinării.

– Sunteți foarte frumoasă, murmură el.

Vocea îi era atât de senzuală, privirea atât de insistentă, încât își duse o mână neliniștită la piept. Dar nu, rochia era totuși acolo, susținută sub brațe prin nu se știe ce minune.

El îi surprinse gestul. Imediat, cu o mângâiere diafană, îi sublinie decolteul îndrăzneț.

Contactul dintre degetele lui și pielea sa aprinse o flacără în corpul Susanei. În mod instinctiv, se dădu înapoi. El o urmă și închise ușa în spatele lui.

Rămase mută, atentă la incendierea bruscă a sângelui său. Dar undeva în mintea sa sună o alarmă. Era conștientă de asta și, totuși, nu reușea să-și desprindă privirea de cea a lui Jack.

El întinse brațele ca pentru a o îmbrățișa.

În acel moment, un clinchet de sticlă spartă răsună din nou în interiorul cabanei.

Ea se întoarse, mai mult pentru a-și ascunde încurcătura decât pentru a încerca să ghicească originea zgomotului.

Făcu doi pași în încăpere și respiră adânc.

Se miră că-și pierduse atât de repede controlul. Desigur, Jack Cameron era atrăgător. Își dăduse seama de asta în clipa când îl descoperise pe cornișă. Dar era destul de lucidă pentru a ști că fără respect reciproc, cea mai puternică atracție fizică nu ducea decât la regrete.

În loc să se complacă într-o admirație prostească, trebuia să-și aducă aminte că Jack Cameron nu-i dăduse importanță. Timp de o oră, în ajun, încercase s-o umilească și s-o învingă cu superioritatea sa.

Susan nu mai era o fată nevinovată. Din nefericire pentru ea, iubise. Cunoștea toate capcanele seducției și nu mai voia să se lase prinsă.

– Ați auzit? îl întrebă ea cu o voce răgușită. Trebuie să mă duc să văd ce se întâmplă.

Însoțindu-și cuvintele cu gestul, ea se îndepărtă grăbită spre interiorul încăperii.

El o urmă ca o umbră. Era tot în spatele ei când verifică ferestrele de la bucătărie și de la birou.

În spatele cabanei, într-un adăpost, fusese amenajată o sală de gimnastică spațioasă. O ușă permitea să se ajungă acolo direct din birou.

Când se pregătea s-o deschidă, el o prinse de încheietura mâinii.

– O clipă?

– Dar… n-ați… înțeles? se bâlbâi ea. Trebuie să-mi dau seama…

– Cu această rochie și acești pantofi de seară? i-o tăie el sarcastic.

Susan bătu din picior de nerăbdare.

– Chiar cocoțată pe papainoage, voi fi în stare să repar o fereastră spartă.

Îi aruncă una din cele mai reci priviri ale sale și, foarte fericită că își regăsise până la urmă vocea, adăugă:

– Dacă v-ați da la o parte din drumul meu, aș putea în sfârșit să deschid această ușă.

El îi dădu drumul și ridică mâinile în semn de capitulare.

– Duceți-vă. N-am venit aici ca să mă lupt cu dumneavoastră. Secretara nu v-a transmis mesajul meu?

– Un mesaj? M-a anunțat că doriți să vă întâlniți cu mine după-amiază. Dar tot ceea ce se poate spune, este că punctualitatea nu este principala dumneavoastră calitate.

El își încruntă sprâncenele și privirea i se oțeli. Dar foarte repede, un zâmbet șterse expresia sa contrariată.

– Am de dezbătut cu dumneavoastră o afacere foarte serioasă, spuse el. Domnișoara Dean mă avertizase că mergeți în această seară la Claire Holloway. Fiind eu însumi invitat la această recepție, m-am gândit că cea mai bună soluție era să vă iau cu mine. Am înștiințat-o pe colaboratoarea dumneavoastră. Să fi uitat oare să vă anunțe?

– Janie nu uită niciodată nimic, protestă ea.

Imediat, se gândi la scrisul necitet din josul notei agățate pe ușa camerei sale. Dacă și-ar fi dat osteneala să-l descifreze, poate ar fi fost mai puțin surprinsă de sosirea cu întârziere a lui Jack Cameron.

– Așadar, să nu vă mai contraziceți singură, o sfătui el cu amabilitate. Mă așteptați. Am sosit la timp. De ce sunteți oare atât de nervoasă?

Era prea complicat pentru a-i explica. Deschise ușa culoarului ce ducea în sala de gimnastică. Un curent de aer făcu un vârtej în jurul lor. Lumina lămpilor descoperi dezastrul: o parte a sticlăriei era cioburi pe jos.

– Dumnezeule! gemu ea.

– Ce s-a întâmplat?

– N-ați auzit avalanșa? Probabil că au sărit pietre până aici și au spart geamurile. Dacă nu repar imediat stricăciunile, prima aversă riscă să transforme sala de gimnastică în piscină.

Se întoarse spre el și adăugă cu hotărâre:

– Pentru că sunteți aici, ajutați-mă.

Un sfert de oră mai târziu, ea începu să urce treptele unei scări duble care o aduseseră din grădină și o așezaseră vertical pe partea larg deschisă a acoperișului.

El vru s-o oprească.

– Nu vă urcați acolo sus cu acești pantofi și într-o rochie de seară, protestă el.

Ea îi aruncă o privire glacială.

– De când am constatat incidentul, nu încetați să mă criticați. Nu eram în stare să găsesc o scară pliantă, nici să merg pe pământul afânat cu tocuri înalte. Apoi, după dumneavoastră, nu voi ști niciodată să înlocuiesc un geam, sau dacă voi încerca s-o fac, îmi voi tăia cu siguranță o jumătate din mână. Acum, după părerea dumneavoastră, nu pot urca pe o scară, îmbrăcată cum sunt. În loc să criticați totul, mai bine ați încerca să-mi dați pe rând geamurile noi pe care le-ați găsit în depozit.

Și foarte mândră de tirada sa, se îndepărtă de el și urcă prima treaptă.

Jack avea dreptate. Pantofii ușori îi făceau urcarea dificilă. În plus, partea de jos a fustei o deranja. Dar mai curând ar fi murit decât s-o mărturisească. Dacă ar fi fost singură, ar fi schimbat această toaletă de seară cu niște blugi și espadrile. Dar să-l sfideze pe Jack îi dădea o satisfacție a amorului propriu, chiar dacă era în detrimentul confortului său.

Ajunsă sus pe ultima treaptă, simți scara oscilând într-un mod instabil. Ca mulți dintre alpiniști, Susan nu era niciodată în largul ei pe un acoperiș sau pe o scară înaltă. Îi lipseau pitoanele și coarda care-i asigura securitatea pe munte.

– Jack! urlă ea. Se mișcă scara.

Își mușcă buzele, conștientă că-i dăduse ocazia să-și bată joc de ea. El avu înțelepciunea să tacă și prinse bara verticală a scării cu o mână fermă.

Simțindu-se mai în largul ei, se putu apleca pentru a lua geamul pe care i-l întindea. În același timp, pentru a risipi jena care se stabilise între ei, simți nevoia să explice:

– Vitraliul a fost montat după un procedeu american, care ușurează înlocuirea fiecărui element deteriorat. Priviți...

Ridică noul geam și-l făcu să alunece în cele două balamale de metal.

O greață îi întoarse stomacul pe dos, în timp ce un tremur nervos o scutură. Avu impresia că încăperea se învârtea cu ea.

Într-o străfulgerare, își imagină căzătura și crezu că moare de rușine. Dar în spatele ei, Jack urcase primele două trepte și o prinse strâns, cu un braț solid.

Pereții se opriră din valsul lor. Susan își putu începe munca.

Crezând că percepe un ușor zâmbet ironic pe chipul frumos ridicat spre ea, tânăra se strădui să capete avantaj vorbind despre un subiect care îi stătea pe suflet.

– Cunoașteți metoda Bernheimer? Eu o găsesc atât de stupidă încât am eliminat-o din ceea ce predau. Pentru a-mi forma elevele, alternez ședințele de dans și gimnastică intensivă. Apoi iau toată lumea cu mine pe teren. Obțin astfel cele mai bune rezultate.

Jack păru scandalizat.

– Ce înfumurare! Respingeți o metodă care a fost încercată de cei mai mari alpiniști din istorie și scrisă de cel mai bun dintre toți

Susan puse un alt geam între glisiere. Era la fel de ușor ca și când întindeai unt călduț pe o felie de pâine prăjită. Nu mai regreta suma enormă pe care o investise pentru amenajarea clădirii.

– Vorbiți ca guvernul elvețian, îi replică ea ironic. Reprezentanții săi au exprimat rezerve asupra planului arhitectului meu. După prima avalanșă, toată lumea a fost de acord că am avut dreptate. Reparațiile erau mult mai ușor de efectuat decât pe rame tradiționale. Iată și alt lucru... Delegații federali țineau și ei de asemenea, să predau după disciplinele obișnuite. Dar cum toate elevele mele au obținut diploma, trebuia să se creadă că metoda mea este la fel de bună ca cea a lui Bernheimer.

El nu răspunse. Ea insistă pe un ton provocator:

– Îl consider pe marele dumneavoastră Bernheimer drept un îngrozitor misogin. Exercițiile pe care le propune contribuie la dezvoltarea exagerată a mușchilor în detrimentul supleței lor. Dacă aș fi practicat metoda sa, m-aș făli acum cu o siluetă de luptătoare de iarmaroc.

Făcu să alunece și ultimul geam. Apoi, își înfășură fusta lungă în jurul picioarelor pentru a coborî mai ușor.

Când sări jos, era mulțumită. Treaba fusese făcută cum vrusese ea și avea impresia că-l lăsase până la urmă fără replică pe acest personaj arogant.

El strânse scara și o duse afară pentru a o pune în locul unde o găsise.

Când reveni în sala de gimnastică, Susan termina de măturat cioburile de sticlă.

Avea mâinile murdare și rochia șifonată.

– Urc să mă spăl și să mă schimb, spuse ea. Dacă vreți să vă spălați pe mâini, veți găsi chiuvete și chiar o cabină de duș în fundul sălii. Să ne grăbim, deoarece suntem așteptați.

El își bătu ușor cu degetul ceasul brățară în timp ce i-l punea sub ochi.

– Ora nouă, spuse el. Să renunțăm la recepție. Nu suntem la New York. Aici oamenii se culcă mai devreme și seratele lor se termină aproximativ la ora zece. Cel mai cuminte este să ne instalăm în salonul dumneavoastră și să începem să lucrăm la proiectul pe care-l am în minte.

– Un proiect? îl întrebă ea, brusc interesată.

Apoi, înțelegând că intra în jocul lui, se împotrivi:

– Eu trebuie să merg la serata Clarei. Asta face parte din obligațiile mele profesionale. Nu-mi pot permite nici o incorectitudine față de părinții elevelor mele.

– Nici măcar nu vă vor observa absența. Claire Holloway dă o recepție la fiecare sfârșit de săptămână. Veți merge la următoarea. N-are importanță.

– Pentru dumneavoastră poate, dar pentru mine...

– Problema este clasată, i-o tăie el. Să nu mai discutăm despre asta. Eu mă grăbesc să vă expun planul meu și dumneavoastră sunteți nerăbdătoare să-l cunoașteți. Așadar, urcați-vă repede să vă schimbați. Apoi vom sta de vorbă.

– Vom sta de vorbă despre ce?

Dacă își imagina că o va face să joace după cum îi cântă el, se înșela. Totuși, nu rezista decât de formă.

Cum el nu răspundea, repetă întrebarea, dar fără impertinență și adăugă pe un ton obosit:

– Noi nu avem nimic în comun și concepțiile noastre despre viață sunt diferite. Oh! desigur, practicăm același sport. Ei bine, chiar și asupra acestui subiect, nu suntem de acord.

– Vă înșelați.

Ochii săi negri scânteiau de amuzament.

– Suntem de acord asupra unui punct: metoda Bernheimer, continuă el zâmbind de surpriza Susanei. Aveți dreptate. Cartea a fost scrisă în 1920. În acea epocă, societatea pretindea ca femeile să rămână acasă și să nu se angajeze în aventuri rezervate bărbaților. Exercițiile preconizate sunt destinate morfologiei masculine.

O învălui într-o privire lungă, apreciatoare, înainte de a încheia.

– Silueta dumneavoastră are formele care-i trebuie, și asta se vede bine. Este dovada că tehnica dumneavoastră este cea mai bună. În privința asta mai ales, să nu schimbați nimic.

Ea îl privi cu atenție câteva secunde. Imposibil să scape din capcana forței stranii care emana din el. Pentru a se smulge din vrajă, își strânse mâinile una lângă cealaltă.

– Nu înțeleg, murmură ea. De când ne-am întâlnit, nu încetați să-mi repetați că fac totul greșit. Și iată că, dintr-o dată, îmi recunoașteți niște calități.

Se încruntă și-l examină bănuitoare.

– Găsesc atitudinea dumneavoastră cel puțin ciudată.

El izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

– Duceți-vă să vă priviți într-o oglindă, domnișoară Reed. Când vă veți vedea părul în dezordine, nasul mic pătat și rochia frumoasă plină de praf, vă veți întreba dacă nu sunteți și mai ciudată decât mine.

* * *

Douăzeci de minute mai târziu, în blugi și bluză de flanelă albă, părul strâns în coadă de cal, Susan i se alătură lui Jack în camera de zi.

Un miros plăcut de cafea plutea în aer.

Că descoperise cutia cu cafea solubilă era deja o performanță, deoarece în dezordinea din bucătăria sa, Susan nu reușea întotdeauna de la prima privire. Dar culmea rafinamentului, reușise să potrivească fiecare ceașcă și farfurioara sa.

Își dezbrăcase haina de la smoching și-și desfăcuse nodul de la papion. Cămașa era pe jumătate descheiată și stătea turcește pe covor. Niște hărți de stat major erau desfăcute în jurul lui.

– Iată fața estică a vârfului Maidenhorn, spuse el arătându-i unul dintre planuri. Este neatins. Nici un alpinist n-a îndrăznit să-l abordeze. De șase săptămâni îl studiez, căutând o cale posibilă pentru a atinge culmea prin această parte. L-am survolat din elicopter, i-am fotografiat pereții, crevasele, proeminențele și ghețarii.

Ochii îi scânteiau de o lumină pasionată. Susan își dori să facă parte din bucuria sa. Imediat se dojeni în minte. Jack nu-i ceruse nimic altceva decât să abordeze o discuție despre munte. Trebuia să se străduiască să uite chipul său, vocea care te subjugă și seducția stranie pe care o emana toată ființa lui.

El înghiți pe nerăsuflate conținutul ceștii de cafea și continuă:

– Drumul nu va fi mortal decât dacă este prost pregătit. Merită osteneala de-a încerca. Vom lua cel mai bun echipament...

– Și cea mai bună echipă, spuse ea fără să-și poată ascunde o vibrație de speranță.

El îi aruncă unul din zâmbetele lui strălucitoare.

– Pentru această echipă, aceasta va fi gloria.

Susan consimți, bând o mică înghițitură din cafeaua sa. Așezată pe cea mai lată dintre cele trei canapele din piele, se străduia să-și concentreze atenția asupra hărților.

Maidenhorn era una dintre cele mai înalte culmi pe care o atingeai plecând de la Brentz. Dar ascensiunea sa era atât de dificilă încât până în prezent nu se făcuse decât prin fața sudică, mai puțin accidentată.

De la instalarea școlii sale, Susan nu găsise timp să participe la expediții importante. Cele mai lungi drumuri le făcuse în Statele Unite, în Munții Stâncoși, acolo unde culmile depășeau șase mii de metri. Știa că Elveția, cu munții ei mai puțini înalți, prezenta dificultăți mai mari decât Rocky Mountains din țara ei natală.

Va ști oare să le învingă? Era limpede, Jack venise să-i propună să se asocieze proiectului său. Era mângâietor și atât de neașteptat încât nu-i venea să creadă.

Și dacă se înșela? El o acuzase deja o dată că este înfumurată. Temându-se de o nouă ofensă, căută să câștige timp.

– Proiectul dumneavoastră este îndrăzneț, remarcă ea. Dar va costa o avere și necesită un sponsor. Însă v-ați gândit că cea mai mare parte a campaniilor publicitare sunt hotărâte de firme cu un an înainte? Vom ajunge la sfârșitul sezonului și...

– Știu toate acestea, i-o tăie el.

O șuviță din părul galben ca aurul îi căzuse peste ochi. Se ridică și apoi continuă:

– N-am nevoie de un sponsor. Cărțile mele se vând bine. Pot să plătesc eu însumi toate cheltuielile expediției, ceea ce m-ar scuti de constrângeri neplăcute. Aveți idee de obligațiile la care este supusă o echipă când o firmă de îmbrăcăminte sau de protecție o finanțează?

Ea îl privi cu simpatie.

– Nu. Dar presupun că, în acest caz, conducătorul este obsedat de groaza unui accident. Un rănit, este un lucru rău pentru publicitate.

El își redresă capul, orgolios.

– N-am avut niciodată răniți în echipele mele, preciză el.

Susan îl detestă pentru aroganța sa. Nici un grup de alpiniști legați cu o coardă nu erau la adăpost de un accident. Un pod de zăpadă se putea prăbuși, o avalanșă sau un trăsnet îi aștepta și pe cei mai experimentați alpiniști. Îi adusese întotdeauna înapoi pe tovarășii săi vii și nevătămați? Ei bine, avusese noroc. Nimic mai mult.

Îi veni în minte o amintire. Niciodată răniți în echipa sa? Atunci cum explica accidentul Laurei Martin?

Laura și Marie Martin, două celebre alpiniste, participaseră deseori la expedițiile conduse de Jack Cameron. Într-o anumită perioadă, presa se făcuse ecoul sentimentelor tandre care îi uniseră pe Laura și Jack. La recepții, în timpul interviurilor, nu erau niciodată văzuți unul fără celălalt. Se lansase chiar zvonul logodnei lor...

Laura căzuse de pe un perete de stâncă în masivul Mont Blanc. În urma căzăturii, murise.

În acea zi, îl avusese oare pe Jack cap de coardă?

Susan își chinui mintea degeaba, nu-și mai aducea aminte amănuntele accidentului... Ah! da. În acel an, Jack escaladase fața sudică a Everestului. Se întorsese în mare grabă în Franța...

În acea perioadă, preocupată de grijile sale matrimoniale, Susan nu citea ziarele decât superficial. Înregistrase totuși amintirea a două portrete difuzate de media americană: chipul îndurerat al lui Jack Cameron și trăsăturile delicate, aproape prea gingașe, ale Laurei Martin. „O blondă diafană, care ascundea o energie de oțel..." titrase presa care amintea în același timp că cele două surori, Laura și Marie, îl avuseseră ca profesor de alpinism pe celebrul Jack Cameron.

Era fericită că găsise un argument pentru a nu crede orbește tot ceea ce-i spunea el. Încă puțin și ceda farmecului său.

Își turnă o altă ceașcă de cafea. Degustând-o, se proteja împotriva emoției.

Alungând niște amintiri care-l puteau răni, spuse pe un ton indiferent:

– Pentru că aveți fonduri, grăbiți-vă să întreprindeți ascensiunea înainte ca un alt alpinist să aibă aceeași idee ca dumneavoastră. Au rămas puțini versanți necuceriți în Europa. Cel care va reuși să cucerească Maidenhorn pe la est va avea numele pe prima pagină a ziarelor.

– Numele noastre ale amândurora vor figura acolo, îi declară el mijind ochii cu un aer ademenitor.

Fără să-i lase timp să protesteze, sări în picioare și își puse mâinile pe umerii ei.

– O cunoașteți pe Agnes Morabito? o întrebă.

– Da, firește. A fost profesoara mea în Munții Stâncoși și am urcat cu ea pe cea mai mare parte a vârfurilor din Chamonix.

– Ea a scris despre dumneavoastră mai multe rapoarte pe care le-a depus la Comitetul Internațional al Marilor Înălțimi. Le-am citit; m-am entuziasmat. Oh! Desigur, nu vă pot obliga să veniți cu mine împotriva voinței dumneavoastră. Dar gândiți-vă la renumele la care va ajunge școala dumneavoastră dacă expediția reușește și dacă ați participat la ea.

Era atât de aproape încât îi respira parfumul de bărbat îngrijit. Ochii săi negri priveau fix în ai ei, în timp ce vocea senzuală o emoționa, amețindu-i sufletul. O fascina. Și când te gândești că era convinsă că-și poate ține în frâu emoțiile!

– O premieră cu... cu dumneavoastră, se bâlbâi ea.

O licărire de bun-simț o aduse cu picioarele pe pământ. Își aminti reproșurile împotriva lui.

– Dar visez, nu? adăugă ea pe un ton mai distant. Într-o zi mă tratați drept o amatoare. În altă zi îmi cereți să particip cu dumneavoastră la o mare expediție.

El se îndepărtă.

– Ieri, era ieri. În plus, nu v-am tratat niciodată drept o amatoare. Am spus numai că ați făcut un lucru stupid.

– Un conducător de expediție nu se împiedică de oameni stupizi.

El se mânie.

– Pentru Dumnezeu, Susan, nu deforma în mod sistematic cuvintele mele. Am consultat peste o sută de dosare pentru a selecționa cea mai bună echipă. Vreau ca această expediție să fie un succes. După cum spun rapoartele, dumneata ești exact persoana care îmi lipsește. Nu numai că palmaresul ascensiunilor dumitale este impresionant, dar știu că ai un minunat spirit de echipă.

Tentația de a accepta era mare, dar în sinea ei, ceva o sfătuia să nu aibă încredere. Astfel că obiectă:

– Realitatea este puțin diferită de ceea ce spun rapoartele. Ai constatat-o ieri: îmi place independența.

– Eu am văzut mai ales calitățile dumitale de alpinistă. Coborârea a fost perfectă. Tehnica ireproșabilă. Vei face această ascensiune cu noi, Susan. Ești femeie și am de asemenea nevoie de femei în echipă.

Ea tresări. Dar el nu-i dădu timp să se revolte.

– Nu face o greșeală, spuse el cu răceală. Vorbesc ca un om de afaceri. După sondajele editurilor mele, asociațiile feminine se dau în vânt după cărțile mele. Dacă numele Susanei Reed figurează pe lista membrilor expediției, lucrarea pe care o voi scrie după aceea va fi un best-seller. Intenționez s-o și ilustrez...

Întinse mâna și mângâie ușor părul tinerei.

– Ești foarte fotogenică. Părul dumitale roșu va străluci în poze ca o pată de soare. Și chiar dacă îți vei ascunde părul sub o căciuliță sau sub gluga unui hanorac, chipul dumitale de madonă va lumina imaginea.

Ea se mișcă, stânjenită. Oh! desigur, conversația rămânea pe un plan strict comercial. Dar nu-i plăcea să se aplece prea mult spre ea. Își aminti valul de dorință care o cuprinsese când îi deschisese ușa și când își pusese degetul pe gâtul ei.

Se ghemui în mod instinctiv. Cu genunchii ridicați până la piept, își sprijini bărbia pe brațele încrucișate și respinse pentru ultima dată tentația.

– Nu, Jack, nu te voi însoți. Colaborarea noastră ar fi un eșec. Adineauri, înainte de a repara geamurile, ne-am certat în legătură cu toate. M-ai enervat în așa măsură, încât te-aș fi bătut cu plăcere. Nu mă văd suportând zile întregi recomandările dumitale.

El avu un gest iritat.

– Liniștește-te. Nu voi pierde timpul îndemnându-te la prudență. Ceea ce s-a petrecut mai înainte n-are nimic de-a face cu drumul în munte. Cocoțându-te fără nici o precauție pe o scară, puteai să-ți rupi în mod stupid un picior. Ieri, eram de asemenea neliniștit când am aflat că ai plecat singură să escaladezi un perete. Nimeni cu mintea întreagă nu-și asumă un asemenea risc.

– În afara dumitale, probabil, îl ironiză ea.

El ridică din umeri și o măsură din cap până în picioare cu un aer exasperat.

– Credeam că ți-am explicat motivele mele.

– Mi le-ai explicat, acceptă ea și le-am înțeles. Dar problema este în altă parte. Nu-mi place nici maniera în care m-ai dăscălit, nici modul în care te-ai comportat cu mine. N-ai nici o încredere în aptitudinile mele. De fapt, ai încercat să-mi impui superioritatea dumitale masculină.

– Crezi asta cu adevărat?

El se aplecă. Un fulger îi trecu prin privire. Imediat, Susan se retrase în defensivă.

– Ceea ce cred sau nu, n-are nici o importanță, decretă ea ridicându-se. Încercam doar să te fac să înțelegi că avem caractere prea diferite pentru a intenționa să lucrăm împreună.

Se îndepărtă. El i se alătură, dar fără s-o atingă.

– Oare suntem într-adevăr atât de diferiți? Asta gândești oare acolo, în interiorul dumitale?

Vocea abia i se auzea, dar era atât de mângâietoare, atât de senzuală încât se simți din nou tulburată.

– Mă gândesc doar că este timpul să pleci, spuse ea.

El îi încercui talia și o trase spre sine.

– Lasă-mă să te conving de greșeala dumitale, spuse el atingând ușor cu buzele fața pe care o sprijinise de pieptul său musculos. Să încercăm să ne suportăm reciproc, să învățăm să ne cunoaștem...

Inundată de un val de căldură era gata să cedeze, când el adăugă râzând ușor:

– Fie că vrei sau nu, suntem obligați la asta.

Ea ridică brusc brusc capul. Chipul frumos afișa o expresie batjocoritoare, care o descumpăni.

– Nu înțeleg, spuse ea.

– Avalanșa a doborât un copac peste aleea dumitale. Am descoperit catastrofa ducându-mă să iau servieta cu documente din mașină. Sunt blocat în cabana dumitale. Ești obligată să-mi acorzi ospitalitate, cel puțin până la sosire primelor ajutoare. Și cum acestea nu vor sosi înaintea zorilor...

Ea deschise gura să protesteze. Dar el i-o închise cu un sărut atât de experimentat, atât de intens încât își simți toate hotărârile dispărând. Un frison ce-i străbătu șira spinării îi aprinse în trecere fiecare fibră a corpului. Se strânse lângă Jack cu certitudinea încântătoare că dorința îi cuprinsese în aceeași clipă.

– Toată noaptea este a noastră, murmură el.

Ea se opuse cu o ultimă tresărire de revoltă.

– Nu poți rămâne la mine toată noaptea.

În același timp, tresări. Buzele lui Jack trasau un drum arzător de-a lungul gâtului său. Ar fi putut să-i scape cu ușurință. Dar nu avea putere pentru asta. O copleșea.

– Copacul a căzut exact în spatele mașinii mele, spuse el. Drumul este închis. Sunt prizonierul tău.

Îi descheie bluza și strecură o mână lacomă sub țesătura de flanelă. Susan se lipi de el îngăimând cu o voce neconvingătoare.

– Nu poți... Este imposibil...

Cu trupul cuprins de pasiune, întoarse capul pentru a-i căuta buzele. El își plimbă privirea arzătoare peste fața ce i se oferea.

– Știam asta, spuse el. Am știut din clipa în care te-am văzut.

Ea avu impresia că primește un duș rece. Amintirea primei lor întâlniri îi era neplăcură. Iar în plus, Jack părea să insinueze că ceea ce li se întâmpla acum fusese calculat, prevăzut, programat de el. Venind la ea, avea în minte altă idee decât proiectul expediției.

Dumnezeule! se gândi ea. Ce fel de bărbat era oare, deoarece știuse să mintă cu atâta ușurință?

El continua s-o mângâie în timp ce-i mușca lobul urechii. Susan se simțea pradă unor porniri contradictorii. Carnea sa înfierbântată de dorință era gata să se supună, în timp ce în adâncul sufletului îl detesta pe Jack și-i era necaz că se arătase atât de vulnerabilă.

Un val puternic de mânie o smulse din amețela în care se scufundase.

Ce se întâmplase cu ea? Își pierduse oare orice demnitate încât să se dăruiască atât de ușor unui bărbat pe care abia îl cunoștea?

Uitase oare deja că sub indiscutabulele calități de seducător, el păstra față de femei acel gen de dispreț care în mod obișnuit o înfuria pe Susan?

Ce argumente îi adusese oare, adineauri, pentru a o face să-i accepte propunerea? Că era o femeie, frumoasă,

fotogenică, al cărei portret ar fi făcut să i se vândă cărțile. Calități de manechin, de suport publicitar...

Tot corpul i se încordă.

Jack se miră s-o simtă dintr-o dată rezervată.

– Ce ai? întrebă el slăbind strânsoarea brațelor.

Susan se simți jignită că-și recapătă atât de ușor libertatea. Cum putea să se îndepărteze de ea, când cu o clipă mai înainte se arătase plin de atenții tandre? Avea oare obiceiul să-și aprindă sau să-și stingă pasiunea cum deschizi și închizi un robinet?

Se dădu înapoi, își încheie automat bluza și se strădui să-și domine tumultul simțurilor.

Când fu aproape sigură de vocea sa, spuse pe un ton tăios:

– Îți voi da un sac de dormit. Vei dormi în sala de gimnastică. Servește deseori ca refugiu alpiniștilor în trecere.

Făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre birou.

Vocea tăioasă a lui Jack o opri.

– O clipă, te rog. Trebuie oare să înțeleg că mă consideri ca pe un simplu turist în căutarea unui adăpost?

– Exact.

Ea nu se întoarse. În clipa următoare, fu alături și o îmbrățișare posesivă o obligă să-l privească.

– Minți, Susan. Știu ce simți. Nu servește la nimic să-ți negi dorința.

Ea desfăcu brusc menghina care-i cuprinsese umerii. Privirea de smarald strălucea de mânie.

– Sacii de dormit sunt cu echipamentele, spuse ea. Cheia de la depozit este agățată în bucătărie. Noapte bună, Jack.

Și fără să mai aștepte, alergă spre scară și urcă în mare grabă treptele care duceau spre camera sa.

Capitolul 4

A doua zi de dimineață, Susan fu trezită de soneria telefonului.

Ea tresări, făcu o săritură în pat și mătură cu un gest inconștient suprafața noptierei. Lampa și ceasul deșteptător căzură pe podea. Telefonul, din fericire fixat în perete, scăpă valului de mânie.

Se frecă la ochi. Ziua care începea era o duminică. O știa pentru că nu-și înfășurase eșarfa în jurul unuia dintre stâlpii patului său cu coloane. Când avea un curs dimineața devreme, avea întotdeauna grijă ca în ajun să înfășoare o eșarfă roșie la picioarele patului. Astfel, abia trezită, înțelegea că nu era posibil să lenevească în pat.

Simți dorința să-și vâre capul sub cearșafuri. Dar soneria îi perfora timpanele. Se așeză și se aplecă pentru a lua telefonul.

Gestul rămase neterminat.

Cu ochii mari de stupoare, privea obiectele de pe jos. Ceasul deșteptător, al cărui geam se spărsese, se oprise la ora șapte. Lampa căzuse alături de o sticlă de șampanie goală.

„Ridicol“, se gândi Susan. În toată viața sa, nu înghițise mai mult de cinci pahare cu vin.

Atunci, de ce o durea capul atât de rău încât îi venea să urle? De ce avea impresia că în loc de pupile are două bile de plumb? Ce se întâmplase oare cu această sonerie a telefonului de scotea niște sunete la fel de stridente ca urletele unei sirene?

Exasperată, Susan ridică receptorul.

– Școala Feminină de Alpinism, anunță ea mecanic. Instituția este închisă duminica.

Numaidecât își aminti că odaia ei era branșată la o linie personală, diferită de cea a școlii.

– Susan? întrebă o voce șuierătoare. Sunt eu, Janie.

– Ți-ai pierdut mințile? explodă Susan.

Regretă imediat izbucnirea sa. Fiecare cuvânt pe care-l rostea i se înfunda ca un burghiu în cap. Continuă pe un ton mai domol:

– Ce te-a apucat să mă suni duminica în zori?

– În zori? repetă Janie nedumerită. Dar soarele este de mult sus. Iartă-mă, Susan, dar date fiind împrejurările, nu știam că încă mai dormi.

– Ce împrejurări? Vorbește mai clar. Nu înțeleg nimic.

– Ei bine!... Credeam că ești la curent cu apelul musafirului tău.

– Un apel?

– Da. Domnul Cameron a sunat mai devreme de la tine în legătură cu valiza sa, explică Janie cu răbdare.

Susan oftă. Cuvintele Janiei nu treceau dincolo de ceața din mintea sa. Se prostise, sau secretara era cea care divaga?

Totuși, faptul că asociase termenul de musafir numelui de Cameron crease în mintea sa o agitație neplăcută.

– Pentru Dumnezeu, o rugă ea, începe cu începutul. De ce te-a sunat domnul Cameron în legătură cu valiza sa?

– Locuim la același hotel.

– Ah! spuse Susan care nu vedea încă unde voia să ajungă Janie.

– Mă urmărești cu atenție, Susan?

– Da... măcar încerc să înțeleg. Ce ne privește pe noi valiza domnului Cameron?

– Mi-a cerut să văd dacă instrucțiunile pe care le-a dat în această noapte portarului au fost urmate exact de cameristă. Am înțeles că era în ținută de seară și că nu poate să iasă. Toate lucrurile lui sunt acum într-o valiză mare din piele... Oh! liniștește-te, serviciul pe care mi l-a cerut nu m-a deranjat. Când a sunat, eram gata... Da, aveam intenția să plec spre tine și să termin cu inventarul materialului. Mă asculți?

– Da, spuse Susan.

Făcea un dublu efort: să înțeleagă explicațiile Janiei și să încerce să-și amintească ce se petrecuse în ajun. Avea gura și gâtul uscate. Îi era greață, iar capul părea gata să explodeze.

Dar pentru moment, frânturi de aminiri apăreau ca niște imagini în lumina unui proiector. Jack urcând treptele în spatele ei... Sărutul pe care i-l dăduse în pragul acestei camere... Zâmbetul său și maniera în care o strânsese la pieptul lui strivindu-i spatele...

– Este curios, spuse Janie cu o voce puțin jignită. N-aveam impresia că vorbele mele te interesează. Îți repet că este vorba de o valiză foarte grea. Va trebui să chem un taxi pentru a merge până la cabamă. Din fericire, străzile sunt degajate,

deoarece echipele de la administrația drumurilor au lucrat toată noaptea pentru a repara stricăciunile provocate de avalanșa de aseară.

Pe neașteptate, Susan realiză situația.

– Ce? Aduci aici bagajele domnului Cameron? Visezi, Janie. Lasă valiza aceea acolo unde este.

– Un valet a lăsat-o în camera mea.

– Atunci, du-o înapoi în cea a domnului Cameron.

– Imposibil. Abia dacă pot s-o ridic. Și acum, tot personalul hotelului este ocupat cu servirea micului dejun și...

– Arunc-o pe fereastră, dar te implor, n-o naduce aici.

– Bine, bine, voi face cum vrei. Dar ce-i cu tine? Ești bolnavă?

– Am băut, anunță Susan cu nepăsare.

– De dimineață, atât de devreme?

Janie părea șocată.

– Ba nu, se corectă Susan. Sunt în faza de „după ce am băut“, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Pe scurt, plutești, spuse Janie râzând.

– Este pe aproape, doar că greutatea capului riscă să mă facă să cad prea repede din nou pe pământ.

– Te voi vedea mai târziu. Un sfat bun: înghite un ou bătut...

Legătura fu întreruptă înainte ca Janie să-i dea rețeta. Era mai bine. Numai ideea unui ou bătut sau nu, o dezgusta pe Susan.

Însă nu-și putea permite luxul să se îmbolnăvească. Jack era undeva îm cabană, folosindu-se de a doua linie telefonică, dând ordine în dreapta și în stânga. Și judecând după mirosul

de slănină afumată prăjită care urca până la primul etaj, întorcându-i stomacul pe dos, tocmai se ocupa de micul său dejun.

Asta îi era de-ajuns. Trebuia să pună imediat capăt fanteziilor sale. Îi crease destule neplăceri sunând la hotel și stând la discuții cu Janie. Până la prânz, tot Brentzul va ști unde își petrecuse el noaptea.

Susan se ridică, dar trebui să se așeze imediat din nou pe marginea patului. Pereții din lemn se învârteau în jurul ei. Strânse în palme tâmplele care o dureau și încercă să revadă faptele așa cum se desfășuraseră.

Fusese o avalanșă, geamuri sparte, înlocuirea lor. Până aici, totul era clar în mintea sa. Apoi, stătuseră de vorbă în camera de zi, iar el o anunțase pe neașteptate că un copac blocase trecerea, împiedicându-l să plece. Ea îi spusese unde erau sacii de dormit și-i oferise să se instaleze în sala de gimnastică.

Chiar și în fața poliției, ar fi jurat că toate acestea reprezentau adevărul.

Jumătate de adevăr, rectifică ea din grijă pentru onestitate. Mai era de asemenea ceea ce subconștientul ei respingea: sărutările, mângâierile degetelor puternice și lungi...

Se ridică și se agăță de unul din stâlpii patului. De ce nu se putea șterge cu guma ceea ce urmase?

Jack o ajunsese în ușa camerei sale. Oh! Își amintea și acum ochii lui strălucitori, parfumul plăcut... Încercase o senzație atât de puternică încât nu-i opusese nici o rezistență. Îi cuprinsese buzele într-un sărut pasionat și exigent, îi mângâiase gâtul și pieptul. Gesturile lui erau mai mult posesive decât tandre. Totuși, purtată de tumultul incontrolabil al simțurilor, nu știuse că gemea de plăcere.

Când o simțise gata să răspundă complet dorinței sale, o ridicase și o strânsese lângă el. Trecuse pragul camerei sale ca o tânără soție în brațele soțului său. Își reaminti ideea prostesc de romantică, apoi decepția care îi urmase.

El o întinsese pe patul mare cu coloane. Apoi, în picioare, lângă ea, se aplecase pentru ultima dată peste fața ei.

– Noapte bună! Susan. Somn ușor. Ai spus că ai cheia de la depozit agățată în bucătărie, nu-i așa?

Înainte de a-și da seama de ce i se întâmplă, auzise ușa de la camera sa închizându-se în urma lui.

Rămăsese nemișcată, umilită, sufocată de indignare. Cât timp plânsese oare? Dar la urma urmei, plânsese? Își amintea că aruncase o frază cu voce tare, cum se aruncă o provocare:

– Bădăranul! Ce fericire că mintea se află deasupra materiei.

Mai târziu, coborâse în bucătărie. Cu câteva luni mai înainte, elevele îi oferiseră o sticlă de șampanie. O pusese în frigider și uitase de ea. Își amintea că o luase înainte de a urca în grabă înapoi în camera sa, unde se încuiase.

Apoi? Ei bine, materia se va răzbuna triumfător asupra minții, fiindcă, chiar dacă Susan își frământa mintea, era întuneric absolut. În capul care o durea nu se ivea nici o imagine.

Își stăpâni greața și reuși să se țină pe picioare. Îmbrăcă un neglijeu verde ca migdala, asortat la pijama și își strânse cordonul în jurul taliei.

Îndată ce durerea de cap îi va lăsa un oarecare răgaz, îl va întreba pe Jack în legătură cu acea valiză. Dacă își anunța intenția să se instaleze la ea, cu sau fără durere de cap, îl va ucide.

Coborî scara ținându-se de balustradă. Durerea era atroce. Fiecare pas răsuna ca un tam-tam. Stomacul i se revoltase și avea impresia că se afla în balans pe un velier.

Ieși în grădină. Mercedesul era tot acolo. Nici un copac nu bara aleea.

Sala de gimnastică era pustie. Prin geamuri, zări un sac de dormit înfășurat cu grijă pe o bancă.

Reveni în cabană și străbătu bucătăria. Nimeni. Se gândi că era într-una din cabinele de duș rezervate elevelor. Ezită. Să se ducă să-l izgonească, sau să înceapă prin a lua o aspirină?

Pe neașteptate, auzi fredonându-se și recunoscu una din ariile din „Albă ca Zăpada“: „Să fluieri muncind“.

Cum se putea oare lansa în asemenea vocalize puternice încă de dimineață? De ar tăcea! Dumnezeule! Dacă nu tăcea, înnebunea.

Se îndreptă spre birou. Aparent, cântărețul aici se refugiase. În tăcere, puse mâna pe o vază din bronz cu ideea bine fixată să se servească de ea pentru a-i sparge capul.

Rămase uluită în prag, necrezându-și ochilor.

Visa. Nu putuse face asta singur. N-avea drepotul s-o facă. Pentru a ajunge la un asemenea rezultat, muncise cu siguranță toată noaptea.

Vesela ei dezordine dispăruse. Cărțile care acopereau în mod obișnuit podeaua, își regăsiseră locul în bibliotecă. Hârtiile erau aranjate în dosare sau stivuite cu grijă pe mobile. Masa de lucru era curată. Stilourile și creioanele umpluseră două cutii mici cilindrice care serveau în mod obișnuit drept scrumiere.

Jack era așezat în fotoliul cu brațe sculptate pe care îl cumpărase de la un artizan dintr-un sat vecin.

Se opri din fredonat și o privi cu un aer sever.

– Iată-te, în sfârșit! Nu este prea devreme. De ce ții vaza aceea? Nu-mi spune că ai cules flori din grădină. Nu te voi crede.

Stupefacția o privă pe Susan de reacție. Puse obiectul jos și bâigui:

– Ce… faci… în biroul meu?

– Întreabă-mă mai curând de ce sunt aici. În această noapte, am avut nevoie de un creion roșu pentru a marca niște repere pe o hartă. Am intrat în această încăpere și am găsit...

Se întrerupse, pescui un pachet din coșul pentru hârtii și-l aruncă dezgustat pe masă.

– ... am găsit biscuiți uscați într-o mapă pentru hârtii. N-am îndrăznit să mă uit de când datează.

– Dacă vreau să-mi pun biscuiții în mape, este treaba mea, ripostă Susan mânioasă. Sunt aici în casa mea, în timp ce tu...

– Mulțumește-mi, i-o tăie el. Te-am scos dintr-o frumoasă încurcătură. Privește asta.

Scoase mai multe scrisori dintr-un dosar și le agită în formă de evantai pe sub ochii Susanei. Legănarea lor o ameți pe tânăra femeie.

– Oprește-te, îl rugă ea. Despre ce este vorba?

– Notificări de taxe care n-au fost plătite.

Ea respiră adânc și-l străpunse cu privirea.

– Și ce-i cu asta? M-am hotărât să nu plătesc acestei țări taxe pentru sumele încasate. Elveția este bogată. Poate aștepta puțin, nu?

– Cine ți-a vorbit despre Elveția? tună și fulgeră Jack.

El agită din nou hârtiile. Susan simți că un clocot urcă din stomac până pe buzele sale. Întinse mâna pentru a-l împiedica să continue.

El nu dădu importanță gestului ei și-i vârî hârtiile în mână.

– Citește, proastă mică. Este vorba despre impozitele pe care le datorezi Tezaurului american. În calitate de cetățean al Statelor Unite, ești obligată să-ți declari veniturile, cu excepția faptului că ai câștiga mai puțin de o sută de dolari pe an. Nu cred să fie cazul.

Susan era stacojie de indignare.

– Puțin îmi pasă ce crezi. Veniturile mele nu te privesc mai mult decât conținutul sertarelor mele. Cu ce drept te amesteci în lucrurile mele? Dacă-mi place să nu declar nimic...

– Oh! ești liberă, bineînțeles, i-o tăie el cu răceală. Dar în acest caz, te taxează din oficiu. Ceea ce s-a și întâmplat. Dacă nu plătești cât mai repede posibil, știi ce riști?

– Nimic mai rău decât ceea ce mi se întâmplă acum.

– Închisoarea, încăpățânato! Iată ce te așteaptă dacă nu te conformezi legilor din țara ta.

– Du-te dracului!

Ea închise ochii și se ținu de marginea mesei. Numai dacă ar înceta încăperea să se mai învârtească!

Când ridică pleoapele, Jack era în picioare lângă ea. Licărirea de amuzament din ochii lui negri îi răscoli mânia. Niciodată nu detestase pe cineva cum îl detesta acum pe acest bărbat. În numele cărui privilegiu își aroga dreptul de a o dojeni pentru că nu se comporta după propriile lui criterii?

– N-ai să-mi dai nici un ordin, spuse ea cu o voce atât de egală cât îi permitea capul care o durea și stomacul revoltat. Pe pante sau în biroul meu, sunt destul de mare pentru a lua eu însămi hotărâri. Îmi cunosc talentele și limitele lor. Mă împac destul de bine cu slăbiciunile mele și n-am nevoie nici de ajutorul, nici de criticile tale.

Lăsă în mod voit să cadă pe jos notele pe care el i le pusese în mână.

– Îmi plăcea dezordinea mea, continuă ea rece. Și acum... Oh! Doamne! Sunt... sunt puțin bolnavă.

– Puțin? Ești modestă, spuse el prinzând-o de cot. Am impresia că nu te ții pe picioare.

Ea încercă să facă pe grozava.

– Ei aș! Nu mă demolează pe mine o sticlă de șampanie.

– O sticlă de... Dumnezeule! Vino cu mine. Am să te îngrijesc.

O luă cu el în bucătărie. Ea protestă fără convingere.

– Dacă speri să mă farmeci cu atențiile tale, ești pe un drum greșit.

Amintirea conversației pe care o avusese cu Janie îi înteți reproșurile împotriva lui.

– Și această poveste cu valiza, reluă ea cu o reînnoire a forței, crezi poate că o voi accepta?

Jack îi propuse un armistițiu. Ea se va așeza liniștită pe un scaun, în timp ce îi va prepara un leac pentru a se trezi din beție.

– ... În schimb, îmi acorzi favoarea de a mă asculta fără să mă întrerupui.

– Singura favoare pe care ți-o acord, bombăni ea, este să nu te omor... cel puțin pentru moment.

* * *

Se uită cruciș la paharul pe care el i-l întindea. Refuza să înghită acest amestec. Culoarea bej murdar era respingătoare. Compoziția sa era un mister. Pentru a-l prepara, se închisese în oficiu.

Mânia Susanei nu se calmase, dar grețurile deveniră tot mai puternice. Așa că, pentru moment, stomacul său o preocupa mai mult decât resentimentele față de Jack.

– Bea, îi ordonă el.

Ea respinse paharul.

– Nu pot. Sunt sigură că ai bătut un ou înăuntru.

– Dacă n-ar fi decât atât, glumi el. Vrei rețeta?

– Nu, nu, spuse ea prompt.

Luă paharul și înghiți conținutul pe nerăsuflate. Avea un ușor gust de alcool, deloc neplăcut.

Închise ochii, așteptând miracolul promis. Nici un efect.

Ridică pleoapele. Jack pusese ceainicul la încălzit pe plita electrică. Se purta cu ușurința unui obișnuit al locurilor.

Preferă să-și întoarcă privirea de la silueta aceea care o tulbura și o irita în același timp.

Bucătăria era singura încăpere din cabană ai cărei pereți din scândură de brad erau lăcuiți. Susan o ceruse din preocupare pentru igienă. În această dimineață își regreta inițiativa. Soarele care se reflecta în lacul alb o orbea, sporindu-i migrena.

– Îți este la fel de rău? întrebă Jack punând pe masă o cafetieră aburindă și două cești.

Ea admise că grețurile se calmaseră. Mirosul de cafea îi era aproape plăcut.

– Să iei două aspirine, o sfătui el. După aceea, nu vei fi mai în formă, dar te vei simți categoric mai bine.

În timp ce umplea ceștile, se scuză pentru pătrunderea lui abuzivă în birou.

– ... Am depășit limitele, sunt de acord, admise el pe un ton conciliant. Dar sunt un maniac al ordinii. Descoperind harababura care domnea acolo, am simțit că se trezesc vechile mele instincte.

– Pentru a le lăsa să doarmă, te sfătuiesc să rămâi în afara tuturor încăperilor ale căror uși sunt închise.

El zâmbi amuzat.

– Biroul era larg deschis, Susan. Îmi acorzi circumstanțe atenuante?

Ea luă cu o înghițitură de cafea comprimatele pe care i le întindea. Amabilitatea lui Jack o dezarmase. Dar nu va abandona atât de ușor lupta.

– Ești schimbător ca un cameleon, remarcă ea, cu un rest de animozitate în voce. O clipă amabil și în momentul următor devii exasperant. Și apoi, înainte de a pleca, te vei scuza pentru aceste acrobații.

– Ce acrobații?

Ea împinse cu brutalitate ceașca. Câteva picături de cafea săriră pe farfurioară. El le șterse cu atenție. Acest gest spori animozitatea Susanei.

– Suntem prea diferiți pentru a putea lucra împreună.

El păru mâhnit.

– Crezi asta cu adevărat?

În același timp, prinse încheietura fină a mâinii tinerei femei. Susan nu-și putu reține o tresărire. Degetele lui o strânseră mai puternic.

– Noaptea trecută păreai de altă părere.

Ea se încordă.

Să nu discutăm despre ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, spuse ea tăios. Nu știu ce acces de nebunie m-a făcut să-mi pierd capul. Nu eram eu însămi.

– Oh! ba da, protestă el învăluind-o în privirea lui fermecătoare. Mi-ai arătat firea ta adevărată: cea pe care te străduiești s-o ascunzi... Numai dacă nu cunoști ce resurse sunt în tine.

Ea își retrase brusc mâna.

– Ți-am spus ce gândesc și, imediat, ai decis că nu știu despre ce vorbesc. Când vei înceta oare să mă critici?

Jack se rezemă de spătarul scaunului. Continua s-o observe, dar ochii săi căpătară o strălucire mai intensă.

– Să plasăm relațiile noastre pe un plan strict profesional, hotărî el. Este singurul mijloc să nu ne mai certăm pentru fleacuri. Ești de acord?

Ar fi trebuit să se scandalizeze. Oare el considera „un fleac“ faptul că o părăsise noaptea trecută, singură în cameră, aprinsă de dorință?

Un licăr de bun-simț îi opri invectivele pe buze. Nu-i putea reproșa că-și stăpânise mai bine decât ea simțurile.

Era oare un bădăran sau un gentilom? În tot cazul, purtarea lui rămăsese destul de ambiguă pentru că își atribuise un rol frumos.

Avea dreptate. Dialogul nu era posibil decât pe plan profesional.

– De ce nu răspunzi? se miră el.

– Îmi ascultam capul și stomacul, minți ea.

– Și ce spun ele?

– Nimic. Cred că putem, în sfârșit, să abordăm subiectele interesante.

– După părerea mea, principalul este pregătirea ascensiunii. Ești de acord?

– În parte.

El ridică din sprâncene întrebător. Susan explică foarte repede:

– N-am făcut de mult trasee importante. Mă întreb dacă sunt încă suficient de antrenată pentru o mare premieră.

– Am prevăzut acest handicap, spuse el. Știi că un drum de acest fel cere o pregătire minuțioasă. Instalându-mă aici...

Ea îl întrerupse, scandalizată:

– De aceea i-ai cerut secretarei mele valiza ta?

– Exact, aprobă el. Și ar fi fost și mai bine dacă toată echipa locuia la școală.

Susan se indignă. Un fior o străbătu pe șira spinării. Era de neconceput ca echipa să se antreneze în sala de gimnastică și să pregătească expediția la ea.

Oh! desigur, gândindu-se mai bine la asta, știa că obiceiul cerea acest gen de aranjament. Un conducător de grup hotărât să întreprindă un lucru de o asemenea anvergură, trebuia să se asigure mai înainte de competența și tenacitatea fiecărui membru al echipei sale. Pregătirea are loc întotdeauna într-un loc stabilit, unde fiecare învață să trăiască în bună înțelegere cu ceilalți.

Dar propunerea lui Jack implica prezența sa la cabană douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, poate timp de mai multe săptămâni.

La gândul acestei coabitări, Susan simți o căldură ascunsă răspândindu-i-se prin vine. Percepu foarte clar pericolul spre care se îndrepta acceptând. Nu va mai petrece o a doua noapte ca cea pe care tocmai o trăise

– Nu, spuse ea. Este imposibil.

– Refuzi să participi la o mare premieră? se miră el.

Ea ridică din umeri.

– Nici un alpinist cu judecată n-ar refuza o propunere atât de ispititoare. Nu asta este problema.

– Atunci care?

– Ți-am spus-o, răspunse ea pe ocolite. Suntem prea diferiți.

– Dar în principiu, ai fi de acord cu o colaborare?

Ea își înăbuși un căscat.

– Nu știu... Scuză-mă, dar îmi este îngrozitor de somn.

El zâmbi.

– Este efectul leacului. Am adăugat un somnifer în lichidul pe care l-ai băut. Câteva ore de somn și te vei trezi ca un trandafir. Așadar, dacă ești de acord, vom relua discuția noastră mai târziu.

Ea îi aruncă o privire răzbunătoare.

Văzând-o gata să se revolte din nou, el alese prudența.

– Îți propun un teren neutru.

– Ce înțelegi printr-un teren neutru? întrebă ea cu neîncredere.

– Ei bine!... De exemplu, un restaurant. Vrei să cinăm împreună? Voi veni să te iau diseară la ora șapte și jumătate.

– Dar... începu Susan.

Jack se ridicase. Automat, îl imită. Îi era într-adevăr somn.

El o luă de braț. Cu o mână în același timp blândă și fermă o conduse prin camera de zi până la piciorul scării.

– Du-te să te odihnești. Când te vei trezi vei vedea lucrurile mai clar, spuse el amabil.

Ea urcă treptele fără să se întoarcă.

Capitolul 5

– Jack Cameron și-a petrecut noaptea cu tine? Dar este minunat! exclamă Janie.

Susan își adânci nasul în dulapul deschis. Încerca să găsească o a doua șosetă albastră ca cea pe care o ținea în mână.

Se trezise la ora trei după-amiază fără nici o urmă de migrenă sau de greață. Janie venise s-o întâlnească două ore mai târziu, după ce terminase inventarul materialelor.

Dimineață, secretara se dusese direct la depozit, de unde avea o cheie. De aceea, nu știa nimic despre discuțiile care îi pusese pe Susan și Jack față în față. Curiozitatea sa era de nepotolit.

Susan îi răspunse la cea mai mare parte a întrebărilor.

– ... A petrecut noaptea aici, dar nu cu mine, rectifică ea. Credeam că ai înțeles nuanța... Pentru Dumnezeu, Janie, în loc să mă privești cu ochi mari, ca și când aș fi diferită de cea de ieri, ajută-mă să găsesc ceea ce caut. Știu că sunt

dezordonată, dar nu până într-atât încât să pun o șosetă într-un loc și perechea ei în altul. Îndată ce sunt spălate, le împăturesc împreună pe perechi.

Janie îi aruncă o privire de afectuoasă ironie tinerei în capot verde deschis care agita prin fața sa o șosetă.

– Poate că mica ei soră este ascunsă în dulapul din bucătărie, între cutiile de sardele și borcanul cu castraveți, îi sugeră ea.

Susan oftă și o privi cu un aer copleșit.

– Și eu credeam că-mi ești prietenă!

– Îți sunt, Susan, și îți voi da un sfat excelent. În locul tău, pentru a ieși în seara asta cu Jack, aș alege o rochie elegantă și ciorapi fini.

– O rochie? Ce idee! La Brentz, la sfârșit de sezon, dacă nu se duce la un cocteil sau la o serată a Cairei Holloway, nimeni nu poartă rochie. Nopțile sunt reci. Pantalonul este ținuta cea mai practică.

Examină harababura colorată ce era stivuită pe rafturile dulapului de haine.

– Dacă nu se poate altfel, o fustă și o bluză de mătase, murmură ea.

Se întoarse spre secretara sa, așezată pe marginea patului.

– Dar dacă Jack Cameron descoperă că m-am aranjat pentru el, va crede... Știi ce va crede?

– Da. Același lucru ca tine.

Hotărât lucru, Janie se încăpățâna să nu țină seama de nimic. Perspicacitatea sa o deranjă pe Susan care îi azvârli o privire furibundă.

– În caz că n-ai remarcat încă, spuse tânăra pe un ton distrat, n-am obiceiul să-i primesc în pat pe bărbații pe care abia îi cunosc.

– O știu, Susan. Ghicesc de asemenea că deși seducătorul Cameron nu te lasă insensibilă, nu-l vei ierta niciodată că te-a certat în legătură cu imprudența ta. De ce încerci oare mereu să te bați cu cineva?

– Ce vrei să spui?

– Adevărul. De la divorțul tău, îi consideri pe toți bărbații ca pe niște potențiali inamici. Dar Jack nu este un oarecare. Nu vei reuși să te răzbuni pe el pentru afronturile pe care fostul tău soț te-a făcut să le suferi. De data aceasta, cel pe care-l ataci este mai puternic decât tine. Am aplecat urechea la indiscrețiile care circulă de la o cabană la alta. Toate sunt favorabile lui Cameron. Nu este numai un explorator dublat de un scriitor talentat și celebru. A apărat cauza femeilor în diferite domenii și în special în cel al alpinismului. În această direcție, nu vei găsi nici un punct slab pe care să-l ataci. Marie Martin, celebra alpinistă freanceză, nu încetează să-i laude meritele.

– Unde ai cunoscut-o pe Marie Martin? se miră Susan, brusc bănuitoare.

– Locuiește la același hotel cu mine.

– Vorbești chiar de Marie Martin, sora Laurei, o tânără care a murit acum mai mulți ani în masivul Mont Blanc?

Janie îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Da. Și dacă am crede ce spunea media, Jack a fost foarte afectat de moartea Laurei. Îmi amintesc de articolele pe care ziarele le-au scris în acea vreme. Găsesc că Marie seamănă în mod ciudat cu sora sa...

Ea se întrerupse. Susan se încruntă și frumoasa ei privire verde își pierdu strălucirea. Janie nu voia să semene gelozia în sufletul prietenei sale, ci numai s-o facă să-și dea seama că nu ajuta la nimic să te joci cu frumosul Jack Cameron.

Pentru a atenua efectul dezvăluirii sale, adăugă:

– La „Rosengarten“ i-am mai întâlnit și pe Mark Henreid, Otto Freer și Wolf Meinhart. Sunt la Brentz pentru expediția prevăzută de Cameron.

– Echipa este remarcabilă, admise Susan visătoare. A face parte din ea ar fi, indiscutabil, un privilegiu. Dar...

Avea impresia că vorbea numai de dragul de a vorbi. Sufletul îi era tulburat. Oare Jack o alesese pe Marie pentru asemănarea sa cu Laura? Ce sentimente lega cele două ființe?

– Dar, ce? se neliniști Janie. Mă mir de reticența ta. Jack Cameron este un partener de talia ta. Va fi o greșeală să vezi în el doar un adversar.

Susan ridică din umri.

– Poate că are idei liberale despre femei, dar după părerea mea, nu sunt decât teorii pe care le afișează pentru publicitate. Cu mine este arogant și nu se simte bine decât când mă critică. Știi unde și-a petrecut noaptea? În birou.

Janie izbucni în râs.

– Așadar, el era? Descoperind ordinea care domnea în încăpere, am crezut într-un miracol.

– N-avea nici un drept să-mi scotocească prin hârtii, se mânie Susan, fericită să găsească intact resentimentul față de Jack. Inițiativele acestui individ sunt la fel de revoltătoare ca și admonestările lui.

Janie afișă un aer iscoditor.

– Încerci oare să negi sistematic evidența sau ești complet oarbă? o ironiză ea. Iată un bărbat celebru, frumos, viril și inteligent, care îți oferă să trăiești o romantică poveste de dragoste și...

– Divaghezi, i-o tăie Susan. Nu mi-a oferit nimic de acest gen.

– Te faci că nu vezi și nu auzi. De când l-ai întâlnit, am citit adevărul pe chipul tău. Chiar dacă nu-ți dai seama, a început

ceva minunat. Dovada: cu două ore înainte de sosirea sa, te agiți în legătură cu toaleta pe care o vei purta pentru a cina cu el.

– Îți trimiți săgețile pe lângă țintă, spuse Susan cu răceală.

Janie îi înlătură obiecția cu dosul mâinii.

– Nu trimit nici o săgeată. De fiecare dată când un bărbat se apropie de tine, fugi cu cincizeci de mile pe oră pentru a te îndepărta de el. Apoi pui pe seama lui toate greșelile. Te crezi foarte curajoasă, Susan. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că ești cea mai mare fricoasă pe care am întâlnit-o vreodată...

Se ridică. În timp ce-și netezea cu palma cutele fustei, continuă:

– ... Numai că, tot jucându-te astfel, riști să te trezești într-o bună dimineață cu riduri și nici un admirator care să-ți afirme că ești încă foarte frumoasă. Să-ți închei viața singură este trist, este cea mai nefericită soartă.

O clipă mai târziu, părăsi încăperea, lăsând-o pe Susan descumpănită de tirada sa. Niciodată Janie nu fusese atât de confuză. Susan simți față de ea un amestec de exasperare și recunoștință. Janie o enerva, dar o obliga să vadă clar în ea însăși.

Dar dacă era relativ ușor de pus problema, rezolvarea era mai complicată decât bănuia secretara sa. Susan nu avea încredere în bărbații care afișau o personalitate prea puternică. O făcuse deja o dată și puțin lipsise să fie distrusă. Nu va repeta aceeași prostie.

Jack pretindea că rămânând pe plan profesional, vor reuși să se înțeleagă. Desigur, practicarea aceluiași sport, periculos și greu, avea niște legături. Dar cu siguranță, Jack Cameron căuta la ea călcâiul lui Ahile.

În munte ca și în viața obișnuită, făcea mai rapid o critică decât un compliment. Să dea o turnură mai intimă

relației lor ar conduce la dezastru. Încă de la început, nu aveau forțe egale. Nu era oare atrasă mai mult de el decât era el de ea?

Respinse amintirea mângâierilor și sărutărilor care o lăsaseră palpitând de emoție. Jack, la rândul său, considerase aceste interludii ca pe un joc fără urmări. Va veghea să nu-i mai ofere spectacolul slăbiciunii sale.

Simțindu-se mai bine după această decizie, scoase două flanele tricotate din mormanul de haine și le așeză pe pat. Se va îmbrăca într-una din ele și cu niște pantaloni. Prima, din cașmir albastru deschis, era bine croită, moale și catifelată. A doua, de un bej spălăcit, era aproape la fel de potrivită ca un sac de iută. O va alege pe a doua. Astfel, Jack va înțelege că n-avea nici o intenție să-l seducă.

Nu propusese el oare ca discuția lor să nu se îndepărteze de la subiecte profesionale?

O oră mai târziu, în blugi și sutien, nu se hotărâse încă asupra unuia dintre cele două pulovere.

Clopoțelul de la intrare răsună când își termina de ondulat părul după ce-l spălase. Înhăță un pulover la întâmplare și-l îmbrăcă în timp ce cobora scara. Observă că-l alesese pe cel mai elegant. O întâmplare? Poate. La urma urmei, avea dreptul să fie cochetă.

Se simți ușurată să vadă că Jack era în hanorac și pantaloni din catifea. O ținută de munte care confirma intențiile sale de a sta de vorbă numai despre meseria lor.

Se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre. În același timp, își aminti de tulburarea sa, în ajun, când simțise pe piele atingerea degetelor lui mângâietoare.

Se încordă ușor și nu îndrăzni să-i întindă mâna.

Jack nu părea dispus să spargă primul gheaţa. Aştepta în picioare, în mijlocul camerei de zi, bine aşezat pe picioarele lungi şi musculoase. Un zâmbet uşor amuzat făcu să apară mici riduri lângă ochii negri.

Se priviră insistent un moment, apoi Susan roşi şi se înfurie.

– Eşti oare mut imediat ce n-ai reproşuri? Te-ai decis probabil să avem numai o conversaţie telepatică?

El izbucni într-un hohot de râs.

– Atins! admise el. Ar fi trebuit să spun: „Bună, Susan. Cum te simţi...?“ De fapt, ţi-ai revenit după trasul la măsea?

– Complet.

Era la doi paşi de el. Nu se atinseseră şi totuşi se simţea încălzită de strălucirea vie pe care o radiau ochii lui negri.

Nu găsi nimic altceva de adăugat. Jack rămase tăcut.

Ironia pe care Susan i-o aruncase nu era aşadar o glumă. Între ei, dialogul nu era posibil decât când se certau.

Incapabilă să mai suporte mult timp tensiunea pe care Jack o crease prin mutismul său şi prin modul în care o analiza, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre hainele agăţate într-un cuier în perete.

– Îmi iau un bluzon, mormăi ea. Dacă te decizi totuşi să ieşim, cred...

– O clipă, te rog.

Vorbise pe un ton atât de tăios, încât ea se opri, uluită. Se uită la el. Părea nemulţumit. Ce făcuse oare, încât să declanşeze proasta lui dispoziţie?

Oare se gândise şi hotărâse să n-o mai ia în echipă?

Ipoteza o afectă mai mult decât ar fi bănuit.

El înaintă şi-i puse mâinile pe umeri.

– Numai o întrebare, Susan, spuse el cu o voce solemnă.

Ea uită să respire. După ce o privi insistent, cu severitate, el zâmbi și ochii săi negri străluciră de veselie.

– Nu suntem oare puțin ridicoli? o întrebă el cu voioșie.

Ei îi reveni respirația și izbucni într-un râs care risipi definitiv toată jena dintre ei.

– Mai am totuși să te întreb ceva, adăugă el.

Voia oare răspunsul ei în legătură cu participarea la expediția de pe partea estică a Maidenhornului? Nu, nu părea dispus să abordeze subiecte serioase.

– Ai avea idee de locul în care am putea cina?

O licărire ștrengărească dădu strălucire ochilor ei verzi.

– Pentru că ești destul de bogat pentru a finanța o mare premieră, îi replică ea, nimic nu ne împiedică să mergem la „Wienhaus“.

Era localul cel mai scump din Brentz.

Jack nu se clinti.

– Bucătăria este remarcabilă acolo, admise el. Dar crezi că șeful de sală ne va accepta îmbrăcați astfel?

– Va fi flatat să primească doi dintre cei mai cunoscuți alpiniști din lume, hotărî ea, glumind. Un patron de restaurant care ar avea simțul publicității ne-ar oferi chiar masa.

El râse.

– Doresc să te angajez ca „public-relation“, glumi el, ajutând-o să-și îmbrace bluzonul din piele de căprioară albastru deschis.

* * *

Serviciul avea eficacitatea pe care o găsești într-un local de prim rang. Argintăria, florile și cristalurile concurau la rafinamentul meselor acoperite cu fețe de masă albe. Păstrăvii cu migdale erau delicioși.

Susan venea la „Wienhaus“ pentru prima oară. Trecuse adesea prin fața cabanei mari din lemn lustruit, toată numai mușcate. De fiecare dată se mira că o țară păstrează aceste lucruri vechi în stil baroc în loc să le țină într-un muzeu. Se întrebase de ce nu se construiseră în locul lor imobile vaste și moderne din sticlă și oțel?

Jack, căruia îi plăcea atmosfera tipică de han elvețian, îi atrase atenția asupra sculpturilor care ornau lambriurile și decorațiile din lemn.

În sala restaurantului nu erau două panouri asemănătoare. Artiștii reproduseseră scene de la culesul viilor și de la seceriș. Își exersaseră imaginația până sub tavan, unde niște îngerași bucălați zâmbeau la fiecare extremitate a bârnelor.

Două mari dulapuri rustice pentru vase, și ele în întregime sculptate, expuneau pe rafturi farfurii decorative frumoase.

Susan se uita în jurul ei cu o expresie uimită. Observând-o, Jack remarcă:

– Îți place și ție.

Răspunsul tinerei îl lăsă fără glas.

– Îmi place igiena și ordinea strictă care domnește aici, declară ea. Am zărit bucătăriile. Sunt imaculate. Te-ai crede într-un bloc operator al unei clinici americane.

Jack, care degusta un pahar de „Fendant“, galben și cu gust de fructe, fu pe punctul să se înece de râs.

– Nu înțeleg de ce o femeie atât de împrăștiată ca tine, a ales să trăiască în țara cea mai ordonată din lume.

Ea atacă o spumă de ciocolată dominată de o piramidă de frișcă. Își înfundă lingurița în ea, apoi savură prima îmbucătură cu o mină pofticioasă. În același timp, se întreba dacă Jack nu căuta din nou s-o critice. Îi aruncă pe furiș o privire și se liniști. El zâmbea cu un aer relaxat, sincer amuzat.

– Voiam să mă stabilesc în inima Alpilor, îi explică ea. După divorț...

El o întrerupse mirat.

– Ai fost căsătorită?

Încuviință cu un semn din cap.

– M-am căsătorit cu Dan încă din Universitate, preciză ea. Îl cunoșteam de când ne jucam împreună la grădiniță. Din nefericire pentru mine, detesta muntele.

Ochii lui Jack se întunecaseră.

– Hotărât lucru, la tine este o manie să-ți asumi niște riscuri, o ironiză el silindu-se să zâmbească ușor.

Camaraderia voioasă care se stabilise între ei de la începutul mesei, dispăruse. Cina fusese minunată. De ce oare vorbise despre Dan? Nu reușea niciodată să nu-și mai amintească de căsătoria sa.

Lăsă lingurița. Ciocolata era delicioasă, desertul aproape intact, dar nu-i mai era foame.

Încercă să schimbe subiectul.

– M-ai întrebat mai devreme de ce am venit să mă stabilesc în Elveția. La zece ani, în timpul unei călătorii în Europa cu tatăl meu, am descoperit această țară. M-am îndrăgostit de ea așa de tare încât îmi doream să pot trăi aici într-o zi. O mică moștenire mi-a permis să-mi realizez visul. Eram liberă și am avut ideea de a crea în inima Alpilor o școală de cățărătoare, unde compatrioatele mele vor veni să se antreneze.

– Presupun că realizarea proiectului a ridicat niște probleme.

– O mulțime de probleme, aprobă ea, zâmbindu-i pentru înțelegerea de care dădea dovadă. La început, m-am izbit de toate greutățile administrative. Am navigat pur și simplu la întâmplare, temându-mă să nu mă zdrobesc de vreun obstacol mai mare decât altele și pe care nu l-aș fi observat. Dar eram prea pornită ca să mai dau înapoi. Investisem cei cincizeci de mii de dolari pe care-i aveam și nu-mi mai rămăseseră nici pentru un bilet de avion spre New York. În plus, am avut parte de o primire atât de călduroasă din partea compatrioților tăi, încât nu voiam să mă răzgândesc în fața lor. Trebuia să continuu cu orice preț ceea ce începusem. Și am reușit.

– N-ai regretat niciodată exilul tău? întrebă Jack. Nu te-ai gândit să te întorci într-o zi în Statele Unite, să te căsătorești, să ai copii?

Ea clipi din ochi. Acest gen de anchetă o făcea să se simtă prost. Însă Jack Cameron părea hotărât să afle mai multe despre ea.

Nu-i lipsea îndrăzneala. Cu excepția aventurii sale dramatice cu Laura Martin, nu cunoștea practic nimic despre viața lui personală.

– Nu voi părăsi niciodată muntele, spuse ea evaziv.

– Nu asta te-am întrebat.

– Răspunsul este valabil pentru toate întrebările de acest gen, afirmă ea ridicând din umeri. O alpinistă nu seamănă deloc cu imaginea pe care și-o fac bărbații despre soția perfectă. În viziunea lor, aceasta trebuie să rămână acasă, să le pregătească atentă mici platouri cu bunătăți și să le primească prietenii mereu bine dispusă.

Jack miji ochii.

– Oare tocmai îmi descrii pretențiile fostului tău soț? Te-a somat să alegi între ascensiuni și căsătorie, așa cum o concepea el?

– Nu chiar, spuse ea din ce în ce mai jenată... În sfârșit, într-un anumit sens, da. Dar diferendele noastre veneau de altundeva.

– Explică-te mai clar.

– Dan și cu mine am avut momente plăcute împreună. Însă... Ascultă Jack, prefer să nu vorbesc despre asta, spuse ea iritată.

El se rezemă de scaun și o cercetă cu un aer iscoditor.

– Cine a distrus căsătoria voastră? insistă el.

Ea rămase o clipă tăcută. Înțelegând apoi că această atitudine risca s-o rănească pe gazda sa, spuse cu reticență:

– Credeam că trebuia să vorbim doar despre expediție.

– Acesta este punctul tău de vedere. Când ți-am propus să ne întâlnim pe un teren neutru, speram că-ți vei lăsa armele la vestiar. Îmi dau seama că este cu neputință și că ai în continuare rezerve față de mine.

– Nu am rezerve. Detest să mă uit peste umăr. Și asta mă obligi să fac.

– Îți propun altceva. Ce ai spune dacă ne-am prelungi întrevederea într-un local de noapte?

Se aplecă și, peste masă, cuprinse mâna Susanei în palma sa mare. Un zâmbet îi descoperi dantura strălucitoare.

Ea rămase o clipă sub vraja lui, ca hipnotizată. Apoi, reuși să se smulgă de sub influența lui.

– Ești la Brentz, Jack, nu la New York sau la Paris. Aici, în afara unei discoteci, nu vei găsi nimic deschis după ora zece seara.

– Să încercăm totuși, spuse el.

* * *

Când părăsiră „Wienhaus“, o pală de vânt rece ca gheața îi biciui peste față. Jack se luptă cu hanoracul său. Susan își ridică fermoarul bluzonului.

Rotocoale de zăpadă acopereau culmea Maidenhornului. În altă parte, piscuri de granit și coame proaspăt acoperite cu zăpadă se conturau pe cerul presărat de stele.

Contemplară cu aceeași admirație mută amfiteatrul de stânci și de ghețari care îi domina.

Jack o luă de braț pe Susan.

– Ții într-adevăr să te arunci în zgomotul, luminile și nebunia unei discoteci? o întrebă el.

– Nu, oh! nu, spuse ea strângându-se înfrigurată lângă el. Propunerea venea din partea ta. Personal, nu sunt o obișnuită a localurilor de noapte.

– Nici eu nu mă simt în largul meu acolo. Dar ce altceva se poate face, seara, într-un târg ca asesta?

– Îți voi arăta. Merită efortul unei priviri.

Cum pornise pe o cărare în pantă abruptă, el o opri.

– Să nu-mi spui că intenționezi să escaladezi vreun perete sau că vrei să te dedai la vreo acrobație de acest fel. Noaptea este luminoasă, dar nu până într-atât încât să-ți asumi niște riscuri...

Ea se întoarse și-l întrerupse, nemulțumită.

– Când vei înceta oare să mă consideri o smintită? Nu vom comite nici o imprudență. Pe munte șerpuiește un drum pentru turme, dar este abrupt și atât de îngust încât nu pot trece două persoane în același timp.

– O.K., spuse el. Te urmez.

Ea mergea pe o urmă care se desprindea ca un fir luminos în mijlocul pășunilor.

Curând, pajiștea se îngustă, iar la dreapta și la stânga se deschideau prăpăstii. Susan mai înaintă o clipă pe coama amețitoare. În spatele ei, Jack bombănea. De data aceasta, nu ținu cont de criticile sale.

Ea înaintă cu același pas hotărât până la o terasăr atârnând peste vale.

Maidenhorn era deasupra lor, dar nevăzut, ascuns de primul lanț de munți laterali cu roci în straturi paralele. El nu-i copleși. În schimb, avură impresia că domină tot lanțul alpin care ducea până în Italia. În depărtare, vârful ascuțit al lui Cervin se ridica deasupra ghețarilor ce străluceau în lumina lunii.

Susan se așeză pe un fel de banchetă din piatră, unde Jack i se alătură. Peisajul era atât de maiestuos încât îl admirară fără să spună nimic.

El își trecuse un braț în jurul umerilor Susanei. Ea se simțea liniștită, aproape fericită.

– Am descoperit acest loc când m-am plimbat prima dată nu departe de Brentz, spuse ea încet. M-am îndrăgostit imediat. În acea zi, am hotărât să mă stabilesc aici și nu altundeva.

– Rareori am contemplat un peisaj atât de grandios, recunoscu Jack sincer.

– Chiar și în Himalaia?

– Da. Everestul reprezintă un domeniu interesant pentru cercetare. L-am privit cu ochii exploratorului. Aici, nu văd decât frumusețea peisajului.

– Când am descoperit acest lanț amețitor, m-am gândit la toate greutățile și la toate pericolele pe care le voi învinge, spuse Susan fără a sta pe gânduri.

El rămase tăcut. Atunci, își aminti că femeia pe care Jack o iubise murise chiar în acei munți.

Își mușcă buzele. Era prea târziu să-și repare gafa. Să vorbească acum despre Laura Martin ar fi fost o a doua greșeală și n-o va face. Îl va lăsa pe el să abordeze primul acest subiect dureros.

El se mulțumi să cuprindă într-un larg gest al brațului liber imensa panoramă pe care luna o scălda într-o lumină argintie.

– Un loc pentru cei cărora le place să se lupte, murmură el.

Adăugă apoi cu o voce mai scăzută.

– Sau pentru cei care caută în pericol o diversiune de la eșecul vieții lor sentimentale.

Susan se întrebă dacă se gândea la Laura. Era pe punctul să-i pună întrebarea, dar se răzgândi la timp.

Jack întrebă:

– Ce vârstă aveai când te-ai căsătorit cu Dan?

– Douăzeci și unu de ani.

Își strecură mâna sub părul ei roșu des și-i mângâie cu blândețe ceafa.

– Erai prea tânără să te căsătorești.

– Poate. Dar rămân convinsă că ruptura s-ar fi produs chiar dacă eram mai în vârstă în momentul căsătoriei. Dan și cu mine eram foarte diferiți pentru a ne înțelege. Știind că iubesc ascensiunea, a încercat să mă facă să-mi pierd încrederea în mine. În rarele ocazii în care îmi puteam practica sportul favorit, îmi repeta mereu că eram imprudentă și că într-o zi voi fi victima unui accident grav. Când își încheia recomandările, mă simțeam fricoasă și stângace. Pentru asta, aș fi vrut să-l bat. Dar această neplăcere n-a fost singurul motiv al divorțului nostru...

Ea ezită. Cum să explice ceea ce rămânea pentru ea o nebunie de neînțeles?

– Continuă, insistă Jack. Care este adevăratul motiv al despărțirii voastre?

– Ei bine, Dan voia o soție perfectă. Am încercat să fiu așa, timp de doi ani, apoi am eșuat. El conducea o afacere de import-export și eu eram imaginea firmei sale. Crezând că de asta depindea cariera lui, am acceptat toate corvezile pe care mi le impunea. Imaginează-ți o viață petrecută în evenimente mondene. Trei sau patru recepții pe săptămână, probe la croitorie, piese de teatru sau filme care trebuia văzute pentru a ține pasul cu vremea... Parcă eram într-o închisoare. Nu, nu poți înțelege.

– Oh, ba da. Anul trecut, o boală m-a ținut în casă împotriva voinței mele. După cincisprezece zile, voiam să mănânc tapetul.

Susan zâmbi fără să vrea.

– Eu eram mai turbată decât tine. Într-o seară, am luat farfuriile de porțelan dintr-un serviciu bun. Le-am aruncat una câte una pe marmura din sufragerie. Apoi am avut o discuție îngrozitoare și Dan a părăsit casa. După o săptămână, am aflat că se instalase la secretara sa. Pentru el, ca și pentru majoritatea dintre bărbați, o soție nu contează mai mult decât o mașină. Dacă una sau cealaltă nu-și îndeplinește funcția, este înlocuită cu una nouă.

Simți cum degetele lui Jack se încleștează pe ceafa sa.

– Exagerezi, spuse el.

– Puțin. Dan era poate un caz extrem. Dar cred că exprima destul de bine mentalitatea masculină. În general, bărbații nu admit să vadă femeile lansându-se într-un circuit automobilistic sau pe un perete muntos. Acest gen de slujbă le este rezervat. Dacă există vreo excepție de la această regulă, eu n-am întâlnit-o încă.

Rămaseră tăcuți o clipă. Ca de fiecare dată când își amintea de anii petrecuți cu Dan, Susan se simțea epuizată. Chiar și vederea munților săi dragi o lăsa acum indiferentă.

Jack desfăcu încet fermoarul bluzonului din piele de căprioară. Mâna sa se furișă prin răscroiala de la gât a pulovărului pentru a îmbrățișa un umăr care fremătă sub mângâiere.

Susan nu se îndepărtă. Căldura degetelor lui Jack îi dădea o senzație de alinare, ca și când solicitudinea lui îi putea cicatriza rana pe care i-o făcuse celălalt.

– Dan este un prost, decretă Jack. Acum înțeleg de ce practici un sport periculos, cu atâta patimă. Este pentru tine un fel de revanșă. Dar nu înțelegi că o pasiune în sens unic are o latură distructivă?

– Nu. Ce vrei să spui?

El o îmbrățișă mai strâns.

– Să redevii o femeie adevărată, Susan, și vei găsi o altă fericire, mai deplină. Dragosea și alpinismul nu sunt ocupații incompatibile.

Fețele lor erau atât de aproape încât Susan îi simțea respirația călduță. Ea își evalua propria pasiune prin brutalitatea emoției ce o cuprinsese. Imediat, dintr-un reflex de apărare, întoarse capul.

– Mi-a trebuit aproape trei ani ca să mă regăsesc, murmură ea cu o voce tremurătoare. N-am intenția să încerc o nouă experiență.

– Adevărat?

O atrase spre el până ce buzele li se întâlniră. La început blând și ușor, sărutul său deveni atât de revendicativ încât Susan nu mai rezistă și dădu drumul demonilor pe care se străduise să-i țină în frâu.

El își strecură o mână pe sub puloverul din lână fină. Degetele sale aprindeau un foc viu în fiecare loc pe care-l atingeau.

Se cuibări lângă el și gemu când mâinile lui mari se jucară cu vârfurile sânilor săi. Dorința îi deveni atât de năvalnică încât o simțea pulsând în artere și coborând viclean spre șale.

Speriată de slăbiciunea sa, încercă să reziste prin niște proteste în care nici ea nu credea.

– Nu vreau... Lasă-mă, Jack... Unde ne vor duce toate astea?

– O știi foarte bine.

– Este o prostie.

Dept răspuns, el puse stăpânire din nou pe gura pe care i se oferea. O mușcă, apoi o sărută cu o lăcomie sălbatică.

Un vânt rece pătrunse pe sub hainele Susanei. Inconștient, se strânse mai mult lângă Jack, căutând căldura trupului său. Tremura de pasiune, gata să-i ofere tot ce ar fi pretins de la ea.

Dar se pare că frigul domolise înflăcărarea lui Jack. Îndepărtându-se de ea, lăsă ușor în jos puloverul moale peste pieptul pe care-l dezgolise. Apoi, trecu un braț în jurul însoțitoarei sale și o trase cu prudență lângă el.

Când obrazul său îl atinse pe al Susanei, spuse:

– Ai dreptate. Să nu ne lăsăm duși de simțuri. În acest domeniu, să avansăm cu pași lenți și prudenți de alpiniști. Încă de la prima noastră întâlnire, am ghicit că vom fi unul al celuilalt.

Încă sub șocul unei fierbințeli care o agitase profund, Susan așteptă să-și regăsească vocea pentru a răspunde.

Râse ușor, neîncrezătoare.

– Îți imaginai oare un asemenea deznodământ conducându-mă pe cornișă?

– În acel moment l-am presimțit, o corectă el. Certitudinea am avut-o mai târizu, când ne-am certat. Obiecțiile tale mă iritaseră, dar în același timp te admiram că aveai curajul să le faci. Apreciam totul la tine: frumusețea ta, îndrăzneala și poate chiar caracterul tău detestabil. Ești o femeie minunată.

Complimentul o mișcă.

– Nimeni nu m-a considerat niciodată minunată, murmură ea.

Jack o sărută pe tâmplă.

– Și acum, spune-mi că accepți propunerea de a intra în echipa mea... Nu, nu, fără obiecții, adăugă el cu promptitudine, simțind-o că se încordează. Ne vom simți la fel de bine legați în coardă pe munte ca și într-o tandră intimitate.

Ea reuși să se îndepărteze de el.

– Nu este sigur, răspunse ea pe un ton înciudat. Îmi impui voința ta, Jack. Eram pe punctul de a accepta, dar nu sunt gata s-o suport în cursul unei ascensiuni dificile. Înainte de a mă angaja, vreau să fiu sigură că nu mă vei trata nici ca pe o amatoare, nici în mod privilegiat. Atracția fizică pe care o simțim reciproc, nu trebuie să influențeze comportamentul nostru profesional.

– Nu fi ridicolă, spuse el cu o voce tăioasă. Expediția pe care o proiectez n-are nimic de-a face cu plăcerea. Ți-am cerut să participi la ea pentru că îți cunoșteam calitățile.

– Metodele noastre sunt uneori diferite. Refuz să fiu în orice clipă obiectul criticilor sau atenționărilor tale.

El se ridică, își vârî mâinile în buzunare și înaintă până la marginea platformei. Susan strânse din dinți pentru a nu-l avertiza că se apropia de prăpastie. Ar fi fost un joc interesant să inverseze rolurile și apoi să-și bată joc de excesul lui de solicitudine.

Spre marea ei ușurare, îl văzu oprindu-se la timp. Păru să contemple luminițele care străluceau în satele din vale, apoi reveni încet spre ea.

– Îți propun o experiență, spuse el. Va fi decisivă. Mâine dimineață ai cursuri?

– Nu.

– Atunci, ne întâlnim la ora nouă, la baza peretelui pe care am coborât împreună, vinerea trecută. Știu un alt zid de ascensiune în apropierea acestuia. Puțini alpiniști sunt capabili să-i depășească dificultățile. Vom face exercițiul împreună. Dacă ne vom înțelege perfect, pactul va fi încheiat. Cu permisiunea ta, echipa va profita de instalațiile din sala ta de gimnastică pentru a se antrena când nu vei avea eleve. Ce crezi despre inițiativa mea?

Nu putea refuza o propunere atât de logică. Susanei i-ar fi plăcut să fie mai puțin rece din punct de vedere profesional. Dar, la urma urmei, i se plătea cu aceeași monedă. Nu pretinsese ea oare să nu amestece sentimentele și munca?

– Accept, spuse ea.

Parcurseră în sens invers cărarea prea îngustă pentru doi îndrăgostiți.

La ușa cabanei, Jack o luă pe Susan în brațe și o sărută cu o patimă savant controlată.

Gata să se aprindă din nou, ea îi răăspunse cu o pasiune afectuoasă. Dorința îi înfierbânta simțurile.

Dar foarte repede, ea simți pe față suflarea rece a vântului.

– Pe mâine, dragostea mea, spuse Jack pe un ton aproape mașinal.

O ultimă mângâiere pe obrazul Susanei și se instală la volanul mașinii.

Ea privi cu tristețe farurile roșii ale Mercedesului dispărând în noapte.

Capitolul 6

În dimineața următoare, Janie Dean sosi devreme. Prea devreme după dorința Susanei, care ar fi vrut să fie departe când asistenta sa își va relua îndatoririle. Terminase să se îmbrace când auzi deschizându-se ușa de la pridvor. Secretariatul, mai ales luni, nu necesita prezența Janiei la ora opt dimineața.

Susan ghici că aventura sa cu Jack stimulase în cel mai înalt grad curiozitatea acesteia. În această dimineață, însă, accepta să vorbească despre orice subiect, în afară de acesta.

Toată noaptea se gândise la atitudinea lui Jack. Chiar și când se arătase în mod tandru prevenitor, rămăsese stăpân pe el. N-avea comportamentul unui bărbat profund îndrăgostit.

Susan se întreba dacă n-avea o rivală. Dar care? Muntele? Cu siguranță, nu. Pasiunea lor pentru același sport ar fi trebuit, dimpotrivă, să-i apropie. Era oare Jack obsedat de amintirea Laurei? Janie pretindea că Marie semăna în mod ciudat cu sora sa. Atunci, se îndrăgostise oare de Marie Martin?

Poate își dorea fiecare femeie frumoasă pe care o întâlnea?

Ideea că Jack căutase mai ales s-o umilească în toate felurile, o exasperea pe Susan. Începând din ajun, încerca un sentiment de derută despre care nu voia să vorbească nimănui, nici chiar celei mai bune prietene.

Dar cum să evite întrebările Janiei? Aceasta avea o adevărată artă să le pună și chiar să descopere adevărul într-o tăcere sau într-un gest de proastă dispoziție.

Acum, Susan regreta prietenia solidă care le lega de atât de mult timp. Dacă ar fi angajat o secretară oarecare, i-ar fi spus:

– Sunt grăbită. Iartă-mă. Mă întâlnesc la ora nouă cu Jack Cameron pentru o ascensiune de antrenament la poalele Maidenhornului.

Dacă anunța acest adevăr simplu, ar fi avut în fața ei o Janie care ar sări în sus de bucurie și care ar încerca să afle mai multe. Susan și-o imagină sâcâind-o și chiar însoțind-o până la locul de întâlnire.

De neconceput.

Exista un singur mijloc de a scăpa de interogatoriu: să n-o întâlnească pe Janie. Lucru greu de realizat. După ce închisese ușa, secretara se instalase probabil în camera de zi, cu ochii ațintiți asupra culoarului de la primul etaj, așteptând cu o febrilă nerăbdare urmarea foiletonului.

Iar camera Susanei n-avea decât o singură ieșire, care dădea exact în fața scării.

Tânăra se uită chiorâș la fereastră. Și dacă sărea în grădină? O masă compactă de salvie i-ar fi amortizat căzătura.

Performanța era ușoară, dar total inutilă. Camera dădea spre fațadă. Camera de zi era luminată de o fereastră mare

glisantă. De acolo, privirea cuprindea tot spațiul verde și înflorit care se desfășura în fața cabanei până la bariera de demarcație.

Janie ar vedea-o pe prietena sa căzând ca o piatră și, scoasă din minți, s-ar grăbi spre ea.

O altă idee îi veni Susanei.

Baia vecină cu camera sa fusese amenajată într-o încăpere situată pe partea laterală a casei și prevăzută cu o ușă-fereastră. Cabana fiind pe coasta unei coline, partea ei superioară în formă triunghiulară domina o denivelare naturală de zece metri.

Când se instalase pe noul său domeniu, Susan ezitase: să păstreze sau nu balconul din lemn al băii? Oferea o vedere splendidă spre munți. Dar când făcea duș, n-avea deloc timp să contemple peisajul.

În cele din urmă, păstrase balconul și chiar întărise balustrada cu o armătură din fier. Se întâmpla ca sprijinită în coate acolo, în zori sau în amurg, să admire strălucirea culorilor pe Maidenhorn.

Luă repede o decizie. În ajun, își urcase rucsacul în cameră pentru a coase catarama unui buzunar. Reparația nu fusese făcută, dar asta n-avea importanță. Esențialul era că avea materialul aici.

În schimb, echipamentul de vară rămăsese în bucătărie și în camera de zi. Nu se punea problema să-și recupereze mănușile și hanoracul. Scotoci în dulapul de haine de unde scoase o scurtă din impermeabil cu glugă și niște mănuși cu un singur deget, de iarnă. Apoi trecu în baie și deschise încet fereastra. Trase o coardă din rucsac. După ce o agăță solid de balustradă, prinse balustrada în mâini și păși peste ea.

Înainte de a se arunca în gol, se rugă cerului s-o cruțe de orice accident. Dacă își scrântea o gleznă la impactul cu solul, ar fi trebuit să renunțe definitiv. Jack ar fi avut dreptate s-o considere drept ceea ce nu încetase să fie: o acrobată nebunesc de curajoasă.

Având curelele rucsacului solid fixate pe umeri, se lăsă să alunece întinzând picioarele pentru a se îndepărta de peretele de brad de culoare închisă, apoi de temelia din piatră.

Ateriză cu elasticitate într-o curticică interioară în apropiere de clădirile anexă. De acolo, era un simplu joc să ajungă la pădurea din spatele cabanei.

Își escaladă propriul gard râzând de ea însăși. Câtă energie risipită numai pentru a nu-i mărturisi Janiei dragostea sa pentru un bărbat care o ridiculiza!

Cu coarda agățată în lungul pinionului, Susan își promise să facă un ocol prin sat ca s-o sune de la o cabină telefonică pe secretara sa. Îi va cere să ridice coarda și să închidă fereastra. Telefonul era practic. Va închide fără să-i dea alte explicații.

În clipa următoare, nu se mai gândi la asta. În loc s-o ia de-a lungul marginii pădurii în direcția satului, urmă o cărare pietruită care se afunda în umbra ușoară a zadelor. Nu era drumul cel mai scurt spre locul de întâlnire. Dar era încă devreme. O plimbare în aerul proaspăt al dimineții o va ajuta să vadă mai limpede în ea însăși.

Trebuia să privească realitatea în față. Nu mai era aceeași de când Jack intrase în viața ei. Aventura lor va fi controlată sau va continua până la potolirea simțurilor. Dar și într-un caz și în celălalt, Susan își va pierde liniștea pe care și-o dobândise abia după trei ani. Se crezuse puternică, invulnerabilă în spatele platoșei de independență și de siguranță. Însă în clipa

când îl zărise pe Jack, în picioare pe cornișă, deasupra ei, Susan avusese impresia că se naște încă o dată într-o lume agitată în care momentele de disperare duceau spre perioade de fericire.

Când ajunse la ultima pantă ce ducea spre peretele de antrenament, văzu că Jack era deja acolo. Cu capul descoperit, era aplecat peste rucsac. Vântul îi ciufulise părul blond.

Susan își simți inima bătând mai puternic. Se opri, simțindu-și mâinile și picioarele tremurând de emoție. Dacă nu se stăpânea, experimentul lor va fi un eșec. În momentul acesta, fascinată de silueta puternică ce se îndreptă încet agitând mâna în direcția ei, ar fi fost incapabilă să urce și o pantă pentru începători. Își plimbă privirea mult mai sus, spre culmile înzăpezite care se conturau pe cer. Maidenhorn! Trebuia să uite bărbatul pentru a nu se mai gândi decât la alpinist și la expediția pe care o proiectase. În această dimineață, vor încerca să-și unească eforturile pentru a se înțelege cât mai bine. Experiența nu va reuși decât dacă și unul și celălalt va ști să-și uite pentru un timp mândria și pasiunea. Aceasta era părerea lui Jack. Ea va încerca să se conformeze uitând de asemenea cerințele unei iubiri în urma căreia, după toate aparențele, era singura care suferea.

– Bravo! îi strigă el. Ai venit cu trei minute mai devreme.

Când își strânseră mâinile, el o cercetă cu sprâncenele încruntate.

– Un hanorac din nailon ar fi fost suficient. De ce această scurtă cu glugă matlasată? Nu mergem până la ghețar.

Ea preferă să tacă. Când el remarcă în mod amabil că o cataramă de la rucsacul ei se ținea doar de un fir, se abținu din

nou de la comentarii, dar în taină își dorea să înainteze cercetarea minuțioasă. Voia să-i testeze aptitudinile de alpinistă, nu? Atunci, restul n-avea importanță.

El îi arătă în propriul rucsac o mică grămadă de obiecte metalice ce străluceau în soare.

– Vom împărți pitoanele și etrierele în părți egale.

Ea îl privi cu un aer buimac.

– Pitoanele? Dar toți pereții care ne înconjoară sunt împănați cu așa ceva.

Se aflau pe cea mai înaltă pășune alpină, în locul în care, de la est la vest, drumurile străbăteau o grămadă de pietre aduse de ghețari pentru a se îndrepta spre munte. Pereții stâncoși enormi care îi dominau, serveau pentru antrenament. Clubul Alpin îi notase de la 1 la 6. Cotația varia în fucție de profilul pantelor și de dificultățile pe care le ofereau.

Jack ridică din umeri.

– Doar nu sperai că te voi duce pe o pistă de școală. Intenționez să urc cu tine pe Steinalp.

Glumea, oare? Nu, era serios, atât de serios încât era gata să-i râdă în nas.

– Suntem pe Steinalp, Jack, spuse ea fără să-și poată reține un ușor zâmbet ironic. iarba pe care pășim crește pe culmea sa. Steinalp nu este un munte. Este o mică localitate.

El o luă de braț și o duse cu pași mari până la marginea platoului. O obligă să se aplece.

– Privește și îndrăznește să spui că acesta nu este un munte.

La picioarele lor, un perete vertical ajungea până într-un mic luminiș aflat în mijlocul brazilor și zadelor. Mai devreme cu un sfert de oră, Susan traversase acest luminiș fără să

acorde nici o privire bastionului de granit care se înălța acolo. Îl văzuse mereu și-l găsise neinteresant. Nici un ghid, nici un profesor de alpinism n-ar fi avut ideea de a-l folosi sau chiar de a ajunge pe platoul Steinalpului altfel decât pe cărarea pentru catâri care conducea acolo.

I-o spuse și își atrase o ripostă la care s-ar fi putut aștepta.

– Nimeni n-a mai avut vreodată ideea de a urca până la culmea Maidenhornului prin fața de est. Prezintă la sud o cale atât de ușoară încât poate fi urmată de cei care se plimbă duminica. Aceasta este toată diferența dintre un turist și un explorator. Primul rămâne un exasperant imitator. Al doilea, își asumă niște riscuri calculate, căutând aventura în afara cărărilor bătătorite.

– Nu se poate compara ascensiunea pe Maidenhorn cu cea a unei denivelări a solului care nu depășește înălțimea unei case cu patru etaje.

– N-am comparat nimic, rectifică el pe un ton condescendent. Am vrut doar să-ți spun că acolo jos, ca și pe partea nedescoperită, nu este trasat nici un itinerar. Vom avea de depășit unele greutăți pe care le vom întâlni în cursul expediției. Este doar un test, desigur, dar te sfătuiesc să-l abordezi cu cea mai mare prudență. Se poate muri la fel de bine încercând să escaladezi fațada unei case cu două etaje.

Ah! nu, n-o va mai pisa cu sfaturile sale! Dacă măcar i le-ar fi dat cu un zâmbet, le-ar fi acceptat mai cu ușurință. Dar abordase o mină exasperant de gravă, care o irită pe tânăra femeie.

Simți dorința de a-i povesti cum își părăsise cabana. Dar renunță, pentru a nu-i explica motivele gestului său.

– Foarte bine, spuse ea. Și cum vom ajunge în luminiș?

– Pe drum. Te-am evaluat la coborâre. Aștept acum să te văd în acțiune la ascensiune.

El numea această cărare în pantă o ascensiune? Îi va arăta ce este capabilă să facă.

* * *

Era mai abrupt decât bănuise. Peretele, în aparență neted, oferea puține prize naturale. În plus, de jos, părea mai înalt decât văzut de pe platou.

– Cum îl vei ataca? întrebă Jack.

Hotărât lucru, o considera o începătoare.

– Este un fleac, spuse ea sfidându-l cu ochii ei verzi. Singură, aș ridica brațele și aș împlânta un etrier și un piton. M-aș sprijini pe primul, aș aluneca prin al doilea o coardă de siguranță pe care mi-aș agăța-o de talie. Apoi, aș reîncepe operația de câte ori ar fi necesar până la culme. Dacă suntem doi, cel mai experimentat va însemna intinerariul.

El o măsură din cap până în picioare cu severitate.

– Nu se bate primul „cui" fără să se cunoască natura rocii, o ironiză el.

Zâmbi scurt în timp ce prin ochii negri îi trecu o lumină.

– Înainte de a te lupta cu un adversar, adăugă el pe un ton ambiguu, este mai bine să fii sigur de punctele lui sensibile.

Sub privirea care o cerceta, Susan simți o emoție stupidă. Întoarse capul. Nu era momentul să-și lase sângele s-o ia razna.

– Așadar, după tine, ce ar trebui să fac? întrebă ea cu ochii ațintiți la vârfurile boscheților.

– Să te urci pe umerii mei și să bați primul piton la înălțimea ochilor tăi. Apoi vei conduce ascensiunea asigurându-mă cu coarda.

Ea îl privi, încremenită. Acum, numai gândul de a-l atinge o umplea de o tulburare amețitoare. Pentru a-și masca emoția, ripostă cu o voce mânioasă.

– Și mă acuzi pe mine de imprudență! Te-ai gândit că aș putea cădea de pe umerii tăi?

– Dacă hotărăști să nu cazi, spuse el cu răceală, n-ai să cazi.

Se lăsă în jos, cu fața la munte.

– Să pornim! o încurajă el.

Ea respiră adânc. Așadar, o lăsa pe ea să-și asume cel mai mare risc. Era smintit, dar îl prefera nebun decât protector. În plus, știindu-se responsabilă de siguranța lor, își va stăpâni mai ușor atracția pentru el.

Se sui pe umerii lui și se prinse cu amândouă mâinile de părul des și blond, în timp ce el o ridica încet. Cel mai greu fu să lase capul lui Jack și să se îndrepte la rândul ei. Era la jumătate de metru de perete, dar nu se putea sprijini fără să rupă echilibrul lor fragil.

– Uf! spuse când el fu în picioare.

Jack o bătu ușor peste glezne pentru a o încuraja.

– Perfect, spuse el. Acum, caută o crăpătură și înfige o primă tijă cât mai adânc posibil.

Ea lucra încet, cu gesturi prudente. Dar tăria loviturilor sale de ciocan îi arătară că își depășise teama și chiar emoțiile. Manevrele executate cu coarda erau perfect sincronizate.

Avu impresia unei înțelegeri totale cu coechipierul său. Acesta avea în sfârșit încredere în capacitățile sale profesionale. Era aproape mai îmbătător decât să schimbe cu el cele mai dulci sărutări.

La jumătatea pantei, aruncă o scurtă privire asupra lui. Ceea ce descoperi o îngheță.

El înălță capul, la două pitoane mai jos. Privirea pe care o ațintise asupra ei nu era nici binevoitoare, nici calmă. Cu maxilarele încleștate și sprâncenele încruntate, transpira neîncredere prin fiecare por al chipului său. Mâinile lui strângeau coarda de siguranță ca și când viața Susanei depindea numai de firul care îi lega unul de altul. Înfățișarea sa te făcea să te gândești că o catastrofă era inevitabilă.

O fracțiune de secundă, Susan rămase copleșită de dezamăgire, apoi un val de furie o făcu să se înroșească. Așadar, totul fusese minciună în atitudinea lui! Făcuse pe modestul, lăsând-o să creadă că o considera egala sa. Dar, în realitate, nu-și pierduse aroganța masculină. Nu se încredea decât în el însuși, în îndemânarea sa, în ceea ce știa despre munte. Dacă o femeie îi lua locul, n-avea încredere în ea.

Susan înfipse un piton și-l bătu cu o furie ucigătoare. În două rânduri îi ceruse părerea în legătură cu linia de urmat. Cunoștea răspunsul, dar avusese măcar politețea să întrebe. Se terminase. De acum înainte, va acționa cum credea de cuviință și-l va duce sus, pe pajiște, mai repede decât sperase el.

Fără să se preocupe de ordinele pe care i le striga, Susan încetă să mai bată pitoane. Peretele nu era atât de neted pe cât lăsase să se creadă. Denivelările și micile sale crăpături permiteau să te agăți cu mâinile și să pui vârful piciorului.

În câteva minute, Susan atinse culmea. Se eliberă de povara sa, își desfăcu scurta pe care o puse pe jos și se așeză cât mai confortabil. Stând turcește, își așteptă coechipierul.

El apăru din prăpastie, cu ochii duri și ocări pe buze. Ea îl împiedică să vorbească.

– Ți-ai revenit din emoții? îl ironiză ea.

El era furios.

– Ți-am cerut să conduci o ascensiune, îi strigă el, îndreptându-se, nu să te joci de-a acrobații. Așteptai felicitări?

– Așteptam doar încredere din partea ta, spuse ea tristă. Mai devreme, ți-am surprins privirea. Am avut impresia că dețineai rolul victimei într-un film de groază.

Expresia lui Jack se schimbă imediat. O privi insistent, cu un aer istovit. În ochii lui negri, durerea luase locul mâiniei.

Ea vru să-i spună că nu căutase să fie nemiloasă. Dar el se întoarse brusc și își desprinse curelele rucsacului.

– Asta n-avea nimic de-a face cu ceea ce gândeam despre tine, murmură el cu o voce răgușită.

Ea știa. Regreta acum că fusese răzbunătoare în mod atât de prostesc. Cu siguranță, Jack rămăsese marcat de accidentul Laurei. Probabil că, o clipă, se gândise la ce era mai rău.

În aceste condiții, într-adevăr nu-i putea reproșa excesul de atenție.

Rămase tăcută, așteptând ca el să abordeze penibilul subiect. Dar Jack nu părea hotărât să se justifice acum pentru trecut. Când o privi din nou, trăsăturile sale își regăsiseră calmul.

– Te consider excelentă, spuse el însoțindu-și complimentul cu un zâmbet ușor. Ai în instinct gestul desăvârșit. Pentru a fi perfectă, va fi suficient să-ți temperezi avântul și să-ți ții imaginația în frâu.

Ea nu găsi nimic de răspuns. Elogiile o deranjau mai mult decât reproșurile, deoarece o dezarmau. Se simțea din nou vulnerabilă, gata să-l adore pe acest bărbat pe care-l detesta cu un sfert de oră mai devreme. El se așeză lângă ea, își deschise rucsacul și scoase din el un pachet cu mâncare.

– Bucătarul hotelului mi-a pregătit o masă rece, îi explică el. Este momentul s-o onorăm. Sper că ai altceva decât obișnuitele și fadele rații de înălțime, adăugă el privind cu coada ochiului buzunarele adânci ale rucsacului tinerei femei.

Ea privi cu invidie pâinea, șunca de munte, pateul cu pâine prăjită și felia groasă de șvaițer pe care el le puse pe un șervet imaculat.

Era înfometată. În urmă cu patru ore, preocupată s-o evite pe Janie, plecase pe nemâncate uitând și de inevitabilele tablete de ciocolată pe care le lua întotdeauna chiar pentru o ascensiune de o jumătate de zi. Își amintise în clipa când agăța coarda de unul din pinioanele cabanei. Această amintire o descumpăni. Totuși, prea mândră pentru a-și recunoaște slăbiciunile, încercă să nu-și piardă demnitatea.

– Nu știam că sunt invitată la un picnic, spuse ea din vârful buzelor.

El izbucni în râs.

– Mărturisește mai curând că ești la fel de distrată pe cât de dezordonată. Ar fi mai bine să mă abțin să-ți încredințez intendența expediției. Până atunci, te rog servește-te.

Ea îl privi mâncând cu lăcomie cu dinții lui frumoși o felie de pâine cu pateu.

– Te-ai gândit că faptul de a împărți pâinea și vinul este un semn de pace? o întrebă el visător.

Ea refuză să accepte.

– Problemele noastre nu sunt rezolvate doar cu atât, spuse ea.

– Care probleme?

O învălui într-o privire fermecătoare.

Ea se tulbură, înghiți o bucățică de șuncă și bău o înghițitură din plosca pe care i-o întindea.

El continuă cu un zâmbet în colțul buzelor.

– Îți complici existența complet inutil. Pentru mine, problema expediției este rezolvată. Îți ofer un loc în echipa mea. Îl accepți?

– Da, dar... cu niște condiții.

– Niște condiții? se miră el.

Ea alese o bucățică de pâine, o vârî într-o felie de jambon împăturită în patru. Înainte de-a mușca, preciză pe un ton degajat:

– În spatele grădinii mele se află o cabană mică pe care am amenajat-o pentru secretara mea. Janie a preferat să stea la hotel. Casa este liberă. Numără două încăperi mari și o bucătărie echipată. Accept să-ți găzduiesc echipa acolo și va putea să dispună de instalațiile din sala mea de gimnastică, atunci când nu voi avea cursuri.

– Mulțumesc, Susan.

Îi mângâie obrazul, apoi degetele sale urmată încet curba fină sub bărbie.

Susan își simți nervii tresărind. Respinse mâna prea plăcută.

– Am spus „echipa ta". Nu se pune problema s-o însoțești. Nu înțelege greșit.

El îi aruncă un zâmbet radios.

– Am înțeles. Pentru mine ai cu siguranță o cameră mai confortabilă să-mi oferi în propria cabană, nu-i așa?

Se aplecă, o sărută după ureche și adăugă în șoaptă:

– O cameră cu un pat mare cu coloane. Înțelegi ce vreau să spun?

Ea scutură negativ din cap. O șuviță roșie zbură peste chipul lui Jack.

– De ce faci lucrurile mai complicate decât sunt? Imediat vorbești despre probleme. Ele nu există decât în imaginația ta. Mă dorești și te doresc. Unde este drama?

Ea se înfioră fără să vrea. Era suficientă amintirea sărutărilor lui Jack pentru a se înfierbânta.

– Ți-e teamă, remarcă el, teamă să nu fii din nou rănită.

– Poate, admise ea.

Terminară de mâncat în tăcere.

Când rucsacurile fură închise, Jack îmbrățișă umerii Susanei și își rezemă obrazul de al ei.

– Să profităm din plin de viață, murmură el.

O sărută cu o răbdare blândă, deosebită, încât ea se aprinse toată. Răspunse la sărutul lui, dar reuși să se smulgă din buimăceală.

Îndepărtându-se repede de el, spuse cu o voce abia auzită:

– O iei prea repede, Jack. Nu mai știu ce este cu mine. Apari pe neașteptate și, două zile mai târziu, mă obligi să iau hotărâri importante. Sunt de acord cu expediția, sunt de acord să-ți găzduiesc echipa. Nu este oare suficient pentru moment?

– Pentru moment, da. Dar îmi este teamă că vom înnebuni amândoi dacă rămânem mult timp despărțiți.

– Chiar de acum mă înnebunești, admise ea. Dar încearcă să mă înțelegi. Nu-ți cer decât un mic răgaz. Mă consideri cu siguranță indiferentă, poate chiar domoală. Însă, în realitate, sunt o femeie prudentă și, cum ai spus, puțin temătoare. Într-adevăr, am suferit mult și nu sunt pregătită pentru o nouă aventură.

El zâmbi ambiguu și-i atinse ușor tâmplele cu buzele.

– Nu te voi grăbi, promise el.

Coborâră în pas vioi spre vale. Începuse să plouă. În plus, era ora trei și Susan avea curs.

Erau în apropierea cabanei când el o obligă să se oprească.

Susan își privi ceasul brățară. Elevele sale nu vor sosi decât peste cel mult o jumătate de oră. Ar trebui oare să-i propună lui Jack să intre? Era lucrul cel mai firesc să-i ofere o ceașcă de cafea, dar nu va vedea în asta o invitație la o intimitate mai mare?

Aparent, el avea o altă idee în minte.

– La sfârșitul după-amiezii plec la Zurich, o anunță el. O expediție ca cea pe care o organizez necesită o mulțime de demersuri adminsitrative. Trebuie să contactez cluburi, societăți de asigurări...

– Vei... vei lipsi mult timp?

Nu reușea să-și ascundă dezamăgirea. Își dădea totuși seama de propriile contradicții. Cu două minute mai înainte se întreba cum să-l împiedice să se instaleze în patul ei și acum era dezolată la gândul plecării sale.

– Spune-le celor din echipă să se instaleze în cabana mea în timpul absenței tale, îi propuse ea cu promptitudine.

– Ești delicioasă și echipa mea are cu adevărat noroc. La revedere, Susan.

Îi sărută curtenitor vârful degetelor.

Tonul era amabil, gestul fermecător. Dar nici unul nici celălalt nu reprezentau nimic. Fuseseră dictate doar de politețe.

El plecă fără să se întoarcă.

Tânăra femeie avea lacrimi în ochi. O urmă de mândrie o împiedică să alerge după Jack și să-l aducă înapoi la ea.

Capitolul 7

În zilele următoare, Susan nu avu deloc timp să se gândească, nici măcar să doarmă.

Janie îi adusese cu ea pe membrii echipei: Mark Heinred, Otto Freer, Wolf Meinhart și Marie Martin. A cincea alpinistă, Jeanne Saint-Cloud, la fel de celebră ca ceilalți patru, se alăturase gupului la cererea lui Jack. Ea va fi în mod special însărcinată cu luarea de imagini, fotografii sau filme.

Marie avea părul galben ca aurul, o siluetă de manechin și o față în formă de inimă, pe care și-o machia cu grijă. La început, Susan o vedea mai bine într-o trupă de dansatoare de revistă decât într-un grup de alpiniști legați cu o coardă pe munte. Își recunoscu repede greșeala. Marie era o sportivă la fel de rezistentă și de tenace la efort ca cel mai solid dintre însoțitorii săi.

Susan știa să primească în mod generos. Nu numai că îi ordonase Janiei să vegheze ca frigiderul și dulapurile din cabana mică să fie pline de mâncare, dar îi invită și la ea la masă.

În plus, deoarece cunoștea bine regiunea, își asumă sarcina de a-și distra musafirii.

În Brentz, turul discotecilor se făcea repede. Dar Otto dispunea de o mașină puternică și Susan îi conduse pe toți prin cartierele vesele din Interlaken. Cei cinci complici arătau un entuziasm delirant pentru localurile de noapte și pentru cabarete, unde rămâneau deseori până la închidere.

Susan se întreba cum puteau să danseze până la ora trei dimineața și, cinci ore mai târziu, să se antreneze, în plină formă, în sala sa de gimnastică, înainte de sosirea elevelor.

Găsi o explicație. Toți erau europeni. Acasă, în Statele Unite, sportivii de performanță consacrau mai mult timp pentru somn decât pentru plăceri.

În rarele momente de singurătate, se gândea la Jack.

Îl iubea oare cu instensitate sau simțea pentru el doar o atracție trecătoare?

Era prea obosită pentru a vedea clar în ea însăși. Cu toate acestea, când echipa vorbea despre conducătorul ei, Susan simțea în mod ciudat un junghi. Speranța iubirii? Ecoul unei dorințe neîmplinite?

În timpul scurtelor perioade de somn, îl visa. Dimineața, i-ar fi făcut plăcere să prelungească imaginile voluptuoase prezente încă în mintea sa, dar eșarfa roșie din jurul uneia din coloanele patului îi interzicea să se lase dusă de imaginație.

O observă pe Marie Martin cu o atenție deosebită. Nimic din comportamentul tinerei femei sau din cuvintele ei nu dovedeau că sentimentele sale pentru Jack depășeau simpla camaraderie. Ca și coechipierii săi, Marie admira calitățile indiscutabile ale conducătorului expediției. Bărbatul nu părea s-o impresioneze.

Ea nu vorbea niciodată despre Laura. Susan nu îndrăzni s-o întrebe. În ajunul unei mari premiere, să evoci amintirea unui accident mortal, nu era probabil de bun augur.

Un amănunt o puse pe Susan pe gânduri. După anecdotele povestite de musafirii săi, Jack acorda o încredere totală celor care lucrau cu el. Atunci, de ce fusese atât de reticent în privința ei? Palmaresul ascensiunilor sale valora la fel cu cel al Mariei sau al Jeannei. De ce pusese la îndoială competența ei? Nu-și putea șterge din minte amintirea chipului său crispat de îngrijorare pe care îl avea urcând în spatele ei pe culmea Steinalpului. Nu prevestea nimic bun în relațiile lor în cursul ascensiunii pe Maidenhorn.

* * *

O săptămână mai târziu, Susan era epuizată și moral și fizic. Numai speranța apropiatei întoarceri a lui Jack o mai susținea.

Duminică, Janie sosi la cabană la ora nouă dimineața, cu chifle calde. Susan tocmai se trezise și-și ținea cu greutate ochii deschiși.

Janie pregăti cafeaua.

– Am dorit să iau micul dejun cu tine înainte de a mă întâlni cu niște prieteni la Wegen, o anunță ea. De câteva zile, te găsesc obosită.

– Și nu voi fi mai puțin. Musafirii mei sunt foarte activi. Pentru că n-am rezistența lor fizică, mă țin pe picioare doar pentru că așa este la modă.

– Ce fac astăzi?

– Se cațără pe un perete de gradul 6. Eu am pretextat ceva urgent de lucru la birou pentru a nu-i însoți.

– Renumele lor s-a răsfrânt și asupra afacerii tale, remarcă Janie turnând lichidul clocotit în cești. Acum se vorbește despre școală în toate ziarele, fără ca asta să coste nici un ban pentru publicitate. Ai mult noroc.

– Tu ești cea care are rolul cel mai frumos, protestă Susan. Te duci și beneficiezi de opt ore de somn. Pentru că mă invidiezi, schimbă locul cu mine, chiar dacă n-ar fi decât pentru o seară.

Janie clătină din cap, râzând.

– Nu, mulțumesc. Apreciez prea mult liniștea din hotelul meu, perfecțiunea serviciului și cornurile proaspete de dimineață. În plus, datorită destăinuirilor personalului, sunt la curent cu tot ce se povestește în oraș. Vrei să afli ultimele noutăți?

– Dacă este vorba din nou despre liberalismul marelui Cameron față de femei, le poți păstra pentru tine. Musafirii mei se fac ecoul lor cât este ziulica de mare.

Janie zâmbi cu malițiozitate.

– Jack Cameron este într-adevăr principalul subiect de conversație.

Susan ridică din umeri.

– Mă întreb de unde afli infomațiile tale. Eu locuiesc în Brentz de trei ani și singurele informații confidențiale pe care am reușit să le obțin vreodată sunt cele care privesc previziunile meteorologice.

– Cunoști firma C&C?

– Bineînțeles. Cine n-o cunoaște? Este cea mai mare firmă de îmbrăcăminte și echipament sportiv. Întreprinderea este un trust internațional... Oh!

Fu străbătută de o bănuială. Își lăsă ceașca și o privi atent pe prietena sa.

– Să nu-mi spui...

– Ba da, tocmai voiam să-ți spun, jubilă Janie. C&C înseamnă Cameron și Cameron.

Un val de sânge îmbujoră obrajii Susanei.

– Nu mă mir că n-are nevoie de sponsor. Ce mincinos! explodă ea. Când mă gândesc că-mi spunea că poate plăti cheltuielile expediției doar cu veniturile obținute din cărțile lui!

– Sunt sigură că spunea adevărul. Nu mă privi astfel. Sursele mele nu m-au înșelat niciodată. Acum patru ani, cu aproximație, firma a vrut să sponsorizeze o cursă de viteză în masivul Mont Blanc. Erau prevăzute două echipe: una masculină și una feminină...

– Așteaptă! i-o tăie Susan ridicând mâna. Eu nu-mi amintesc de o întrecere de acest fel.

– Și nu fără motiv. Ea n-a avut loc. Jack s-a dus să-și întâlnească cei doi frați. Ei sunt cei care conduc societatea de la moartea tatălui lor. Le-a cerut să renunțe la acest gen de publicitate. După părerea lui, o cursă de viteză în munți este un nonsens. Ei și-au menținut proiectul. Atunci, Jack a vorbit cu fiecare dintre membrii celor două echipe. I-a convins atât de bine de primejdii încât nimeni n-a acceptat să încerce aventura. Povestea a făcut ceva vâlvă. Adevărații alpiniști l-au aprobat pe Jack și au criticat metodele sponsorilor. De atunci, Jack nu numai că este supărat pe frații săi, dar le boicotează și produsele.

– Nu fi ridicolă, spuse Susan iritată. Nimeni nu poate boicota echipamentele C&C. Se vând peste tot în lume.

Janie râse ușor argonant.

– Știu ce spun. Nimic din ceea ce folosește Jack nu provine de la firma familiei.

Susan se ridică și începu să elibereze masa.

– În zvonurile care circulă prin oraș, ai auzit rostindu-se și numele Laurei?

– N... nu.

Ezitarea nu-i scăpă Susanei, care se întoarse brusc.

– Îmi ascunzi ceva.

– Absolut nimic, afirmă Janie. Încercam doar să-mi amintesc. Din câte știu, nimeni n-a amintit de Laura vorbind despre Marie.

– Și ce se spune despre Marie?

– Că este destul de frumoasă pentru a-i face pe bărbați să-și piardă capul.

Susan era din ce în ce mai furioasă.

– Uneori mă întreb dacă nu inventezi ceea ce povestești numai din plăcerea de a mă contraria.

Cu toate acestea, în sinea ei recunoștea că informațiile Janiei confirmau ceea ce știa despre Jack. Avea un caracter destul de integru pentru a se supăra pe familia sa dacă aprecia că aceasta nu acționase după propria lui morală. Pe de altă parte, Marie era într-adevăr de o frumusețe care nu putea lăsa indiferent nici un bărbat. Nici chiar pe Jack.

Susan simți atunci un sentiment de gelozie, dublat de un regret dureros. De ce oare pierduse timpul luptându-se cu cel pe care-l iubea? El plecase, ducând cu sine imaginea unei femei mândre și independente, când de fapt ea visa să se piardă în îmbrățișarea lui.

Oh! De-ar veni mai repede! Se va arăta blândă, tandră, supusă...

Vocea Janiei o smulse din gândurile sale.

– Cât timp vei mai sta visătoare? Nu mai ai decât douăzeci de minute.

Susan tresări.

– Douăzeci de minute până a face ce?

– Jack sosește pe la ora zece. Am uitat să te anunț. Mi-a telefonat la hotel de la Zurich...

– Dumnezeule! exclamă Susan strângându-și cordonul halatului. Nu puteai să spui mai devreme?

Janie nu se va schimba niciodată. Își pierdea timpul istorisind povești interminabile și uita informația cea mai importantă.

Susan străbătu în fugă camera de zi și urcă scara în mare grabă. „Jack sosește... Jack sosește...“, cânta inima ei.

* * *

La ora zece, nu era acolo, nici la unsprezece, nici la prânz.

Susan devenea din ce în ce mai încordată și mai neliniștită.

Străbătea cu pași mari camera de zi, mișcând obiectele, privindu-se în oglindă. Își pusese cea mai frumoasă bluză, verde ca ochii ei și o fustă albă, unduitoare și ușoară. Din nefericire, nu era nimeni acolo pentru a-i aprecia eleganța.

La ora două, ciuguli câteva măsline și niște biscuiți în loc de prânz. Decepția îi tăiase pofta de mâncare.

La ora patru, deschise televizorul și privi un reportaj în limba germană despre viața de funcționar la poștă. Zece minute mai târziu, găsi povestea atât de deprimantă încât opri televizorul și luă un roman.

La fiecare rând, pierdea firul povestirii.

La ora șapte, cei cinci membri ai echipei sosiră pentru cină. Janie le urmă de aproape. Toți aveau câte ceva de povestit. La Wegen ninsese. Echipa fusese filmată de reporteri din partea franceză a Elveției...

Susan asculta, cu gândul în altă parte. Fripse niște biftecuri, făcu un piure de cartofi, scoase niște înghețată de fructe din congelator...

O oră mai târziu, când Jeanne Saint-Cloud o anunță că în mod excepțional, camarazii săi aveau intenția să se culce devreme, Susan răsuflă ușurată.

Janie o ajută să strângă masa.

– De ce, dar de ce n-a sunat? se lamenta Susan adunând farfuriile. Dacă întârzia pentru un motiv anume, m-ar fi anunțat. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la un accident.

– Altă dată să te gândești mai curând să le ceri musafirilor tăi să nu te lase baltă cu vasele, bombăni Janie luând o cârpă.

Susan îi aruncă o privire ucigătoare.

– Poate este rănit, gemu ea. Imaginează-ți că elicopterul s-a zdrobit de munte.

– Dacă avea un accident, am fi aflat. În tot timpul mesei ai lăsat radioul atât de tare încât nu se mai înțelegea ce se vorbea. Nu ne-a scăpat nici un anunț scurt. Calmează-te. Cu siguranță, Jack a întârziat din cauza unei piedici de ultim moment.

Susan rămase o clipă tăcută, apoi reluă cu încăpățânare:

– Dacă avea o piedică, m-ar fi anunțat.

Janie șterse ultima cratiță. Puse cârpele pe suport la uscat, apoi trecu în camera de zi.

Îmbrăcându-și mantoul, ea remarcă ironic:

– Pentru cineva care se laudă că este echilibrată, îmi pari teribil de întoarsă cu susul în jos.

– Ce vrei să insinuezi?

– Oh! nimic. Nu vreau să încep o discuție. Noapte bună, Susan.

– Este foarte târziu, remarcă Susan cu o bruscă amabilitate. În cartier, străzile sunt prost luminate. N-ar trebui să pleci pe întuneric.

Janie pufni.

– Îți atrag atenția că aproape în fiecare seară mă întorc la hotel pe întuneric.

Își înfășură în jurul gâtului un fular din mătase și adăugă pe un ton încurajator:

– Jack va fi aici când va putea. Îți dau un sfat bun, Susan. Bea o ceașcă mare de lapte cald. Te va ajuta să dormi.

O sărută afectuos și râse din nou.

– Păcat că nu te poți vedea cu ochii mei și auzi cu urechile mele. Ai fi mirată de fața și de comportamentul tău.

Susan închise ușa după ea.

Janie n-o convinsese. Radioul nu anunța toate accidentele... Ce idee și asta, să folosești elicopterul propriu, în loc să iei ca toată lumea trenul sau avionul cu linii regulate! Asta însemna într-adevăr să sfidezi soarta.

Această idee făcu să apară o ipoteză de-a dreptul jenantă. Nu simțise oare și Jack acest fel de teamă când o văzuse asumându-și riscuri inutile?

Suci și răsuci această bănuială în minte, o bănuială neplăcută, deoarece concluzionă că avusese dreptate să se înfurie uneori împotriva ei.

Din fericire, nu-i mărturisise maniera acrobatică în care își părăsise cabana pentru a-l întâlni pe Steinalp! După o săptămână, această amintire continua s-o chinuiască. Gândindu-se că Susan plecase înainte de sosirea sa, Janie nu urcase la primul etaj. Întorcându-se, Susan găsise sala de gimnastică inundată de ploaie.

Se hotărî să urmeze sfatul secretarei și să bea niște lapte cald.

Își aduse paharul în camera de zi și înghiți încet conținutul. Apoi își împleti părul lung și se întinse pe una din canapele cu cartea începută în acea după-amiază...

În visul său, era agățată de o coardă pe un perete pe care se formase polei. Deasupra ei, Jack striga, din cauza zgomotului făcut de vânt în jurul său.

– Urcă, îi ordona el.

Ea refuza să-l asculte.

– Nu poți rămâne acolo unde ești, insista el... Susan!

Ea dădu drumul coardei și căzu pe o pajiște moale, plină de flori. Ierburile îi mărgineau obrajii. O cuprinse o inexplicabilă impresie de liniște.

– Mă auzi, Susan?

Ea clipi din ochi, se întinse, apoi își întrerupse gestul.

El era acolo, așezat pe divan. Avea capul pe genunchii lui. Aplecat asupra ei, îi mângâia blând fața.

I-ar fi plăcut să rămână astfel pentru totdeauna.

– Ai întârziat, spuse ea leneșă. Unde ai fost?

– La eliportul din Zurich. Ceața a împiedicat decolarea. Am venit îndată ce am putut.

– De ce n-ai telefonat să mă anunți?

– Ar fi trebuit s-o fac, admise el. Dar n-am crezut că te vei neliniști.

Cu o mână sub ceafa sa, o obligă să se ridice. Ea protestă.

– Era atât de bine. De ce să ne mișcăm?

– Vreau să te duc în pat.

Susan simți un fior de plăcere pe șira spinării.

– N-ai să îndrăznețti, îl provocă ea, cu pleoapele pe jumătate închise.

El o ridică. Era delicios să planezi la mai mult de un metru de sol, să te cuibărești lângă un piept solid, ascultând bătăile reunite ale inimilor lor.

Își puse brațele în jurul gâtului lui. În acea clipă, privirile lor se întâlniră. Descoperi în ochii negri o licărire de surpriză, stinsă repede de un zâmbet foarte blând.

Înțelese că se mira de schimbarea atitudinii ei. Niciodată nu-l acceptase astfel. El nu știa că o zi de îngrijorare îi zdrobise rezistența.

O întinse pe patul cu coloane, se așeză alături de ea și o bătu ușor peste obraji.

– Susan, ești adormită sau somnambulă?

– Puțin din amândouă, spuse ea întinzându-se cu voluptate. Dar ce importanță are?

– Una enormă, afirmă el.

Se ridică pentru a închide ușa. Susan privi mișcarea suplă a picioarelor lui lungi. O cuprinse un val de căldură. Stinse lămpile, lăsând aprinsă doar o aplică lângă pat. Își scoase foarte repede bluza și lăsă fusta să alunece.

El reveni spre ea și se opri contemplând cu o privire neîncrezătoare silueta relaxată pe cearșafuri. Doar un furou de mătase albă îi sublinia formele.

Pe chipul său se aprinse dorința. Se stăpâni și se mulțumi s-o scuture de umeri.

– Trezește-te, Susan. Nu vreau să faci ceva ce mâine vei regreta.

Ea îi adresă cel mai adorabil zâmbet.

– Am așteptat toată ziua această clipă, Jack.

El clătină din cap. O urmă de îndoială îi domolea nerăbdarea.

– Nu ți-a spus nimeni, niciodată, că ești de neînțeles?

Îl trase lângă ea. Ochii săi verzi erau strălucitori.

– Nu mă înțeleg nici eu însămi, mărturisi ea.

Privind-o în ochi, îi despleti cele două cozi de culoarea focului. Ei îi plăcu gestul. Era ca și când o elibera de lanțurile care o ținuseră prizonieră.

Îi oferi buzele întredeschise. Cunoștea deja gustul sărutărilor lui și setea pe care savoarea lor o deștepta în ea. Dar de data aceasta, când simți gura pe care o iubea peste a sa, își pierdu respirația de fericire. Îl iubea pe Jack cu toate simțurile, dar și mai profund, din adâncul sufletului. Refuzuri, șovăieli, temeri, îndoieli, fură măturate ca de un val seismic.

El termină s-o dezbrace. Mâinile aspre aveau o moliciune de catifea. Susan le simți alunecând peste pieptul său.

Cu ochii pe jumătate închiși, savura fiecare mângâiere. Un fluviu de plăcere îi curgea prin vine.

Dar de ce se ridicase oare atât de brusc?... Ah! nu, n-o va părăsi din nou.

Deschise ochii și oftă ușurată. Își dezbrăca hainele cu rapiditate.

Se întinse, gol, lângă ea.

– Cât ești de frumoasă, îi șopti el la ureche, atât de frumoasă, încât nu mă voi plictisi niciodată să te contemplu.

Drept răspuns, îl sărută la rândul ei pe ochi, pe nas și în colțul bzuelor, apoi se undui cu voluptate de-a lungul corpului său și își așeză obrazul pe părul auriu și bogat care se ondula pe pieptul lui.

Jack o îndepărtă ușor.

– Lasă-mi inițiativa mângâierilor, îi murmură el tandru.

– Preferi femeile care rămân pasive?

– Nu. Oh! nu, dar vreau să am timp să te descopăr.

Buzele sale se plimbară mai întâi pe pielea mătăsoasă a abdomenului plat, apoi coborâră mai jos obligând-o pe Susan să se deschidă ca o floare ce înflorește.

Atinsă spre locul ei tainic, tânăra femeie simți un șoc, un fel de explozie interioară cum nu cunoscuse niciodată în viața sa. Era în același timp îmbătător și insuportabil. Avu impresia că este transformată într-un vulcan ale cărui flăcări și vapori nu puteau scăpa. Numai dacă o descătușa el!... Oh! numai s-o descătușeze, altfel va începe să strige...

El o acoperi cu corpul său, dar rezemându-se pe brațe, pentru a o atinge ușor doar cu o lungă mângâiere.

– Știam, murmură el. Știam că ești o femeie pasională.

Ea se arcui spre el. Nu mai putea să aștepte. Era toată numai dorință.

– Niciodată... niciodată n-am trăit atât de intens, mărturisi ea, cu o voce răgușită.

– Acesta nu este decât începutul, dragostea mea.

Se lăsă treptat asupra ei.

Atunci, Susan avu impresia că devine un ocean ale cărui valuri se rostogoleau ca niște lungi tăvăluguri strălucitoare. Nimic nu mai exista pe lume decât această simfonie care se ridica din noaptea timpurilor și pe care o descoperea cu uimire...

* * *

– Te iubesc, șopti Jack, când fu din nou în stare să vorbească.

Ea era întinsă, moleșită, alături de el. O briză ușoară pătrunse prin deschizătura ferestrei și le răcori corpurile transpirate.

Ea își trecu tandru un deget peste fața de lângă a sa.

– Te iubesc mai mult decât orice, Jack. Să fie oare dragoste la prima vedere?

– Dragostea adevărată izbucnește la prima vedere, afirmă el.

Îl întrebă, tachinându-l:

– Și te câte ori te-a fulgerat?

– Am iubit și alte femei, desigur. Întotdeauna m-au decepționat. Trebuie să mă crezi, Susan.

Se ridicase într-un cot și o contempla cu o extraordinară seriozitate în ochii lui negri.

„Și Laura te-a decepționat?“

El ghici întrebarea înainte de a i-o pune.

– Să uităm tot ce nu ține de noi doi, spuse el repede. Să lăsăm trecutul acolo unde este.

Și regăsind brusc o expresie malițioasă, schimbă tonul.

– Camera este înghețată. Să ne vârâm sub pături și să încercăm să ne încălzim reciproc.

Ea râse.

– Dacă facem asta, riscăm să nu dormim. Ori, în mod excepțional, mâine dimineață am cursuri.

El trase cearșaful peste umerii lor, apoi o strânse tandru lângă el.

Susan știu că totul va reîncepe și se înfioră de fericire.

Capitolul 8

O rază de soare o trezi pe jumătate pe Susan. Deschise ochii. La picioarele patului nu era eșarfa. Mormăi de plăcere și se întoarse pentru a se vârî fericită sub cearșaf.

Făcu ochii mari. Jack dormea adânc lângă ea.

Îi reveniră o mulțime de amintiri. Amintiri minunate. Dar, în același timp, își aminti ce uitase. În ajun, ea nu pregătise semnul roșu. Într-o oră, prima clasă a zilei va sosi.

Își privi însoțitorul cu tandrețe. Dumnezeule! Cât îl iubea! Se gândi că noaptea lor de dragoste ștersese definitiv problemele care îi despărțeau mai înainte.

Înveli cu cearșaful umerii musculoși, sărută părul blond în dezordine și, având grijă să nu facă prea mult zgomot, se ridică și trecu în baie.

Era sub duș când se gândi la istoria pe care i-o povestise Janie despre relațiile furtunoase ale lui Jack cu familia sa. Se considera acum destul de intimă cu el pentru a-l întreba.

Imediat, avu un gest de nepăsare. Aveau toată viața în fața lor pentru a învăța să se cunoască. O viață de iubire și de lungi conversații. Îl va întreba mai târziu când va avea ocazia.

Se șterse, apoi își înfășură un șervet de baie în jurul corpului.

Când se întoarse în cameră, Jack era așezat pe pat și se freca la ochi. Înaintă până în mijlocul încăperii.

El îi zâmbi cu un aer calin.

– Am trei ore de curs dimineața asta, îl anunță ea întorcându-i zâmbetul.

Îi trimise un sărut din vârful degetelor și se duse spre șifonier.

– Nu simți un miros plăcut de costiță și de cafea? îl întrebă ea. Janie Dean, care arde de curiozitate, a venit repede după vești. Dar cum este și o fată amabilă, ne pregătește micul dejun.

Își scoase din dulap hainele de lucru, apoi se întoarse spre pat. Jack nu se mișcase.

– Ce aștepți ca să te ridici?

– Sfârșitul spectacolului.

– Ce spectacol?

El arătă cu degetul șervetul de baie care o acoperea pe Susan, apoi hainele pe care le despăturise pe un scaun.

– Mai întâi strip-tease, apoi îmbrăcarea.

Lovi de trei ori în lemnul patului.

– Cortina se ridică! anunță el cu voioșie.

Susan roși. Într-o tresărire de pudoare, își înșfăcă lucrurile pentru a se duce să se îmbrace în baie. Realiză imediat copilăria gestului său, Jack nu voia decât s-o mai contemple încă o dată, în ținuta Evei. Ce era rău în asta?

Își desfăcu șervetul de baie, care căzu moale pe covor.

Jack îi aruncă o privire apreciatoare. Ea o remarcă și simți născându-se în ea o încântare ciudată.

Dan o obișnuise să fie de-o pudoare ridicolă. El găsea goliciunea vulgară. Cu el, scenele de dragoste, când aveau loc, se desfășurau în mod obligatoriu pe întuneric. Nu-i spusese niciodată soției sale că era frumoasă.

Susan se mișcă din loc până când simți pe piele mângâierea soarelui. Pentru că Jack îi lăudase corpul, i-l oferea cu generozitate.

Cu un gest gtrațios, își ridică părul și se învârti încet în jurul ei însăși, mândră de spatele ei drept și de sânii foarte fermi.

El aplaudă.

Atunci, cu o extraordinată seducție, Susan începu să-și îmbrace slipul și sutienul. Apoi, pe neașteptate, izbucni în râs.

– Pantalonii de antrenament vor fi o decepție, îl anunță ea. Dar nu-mi pot preda cursurile în ținută sumară.

El privi cu un aer surprins haina strânsă pe corp pe care o puse peste niște ciorapi negri mulați, de dansatoare. Jambierele groase din lână, cu pernițe mici circulare umplute cu câlți, îl făcură să urle.

– Ai nevoie de toată această îmbrăcăminte ridicolă?

– Da. În dimineața aceasta am trei ședințe de atletism. Îmi antrenez cele mai bune eleve cu exerciții de suplețe la bară și pe scara în ascensiune.

– Faci din ele alpiniste profesioniste?

– Oh! nu. Le pregătesc mușchii destul de bine pentru a se antrena apoi pe pereți ușori. Cele destinate ascensiunilot serioase lucrează direct în exterior.

– Asta mi se pare excelent, remarcă el cu un aer meditativ.

Se ridică dintr-o săritură, o strânse lângă el și o sărută cast pe frunte, exact sub banda multicoloră care-i ținea părul des și roșu.

– Îți cer o favoare, spuse el prinzând în palme fața ei fină. Pot asista la una dintre ședințele tale?

Ea îl privi uluită.

– Un curs de gimnastică nu este interesant decât pentru cei care participă la el. Și nu cred că ai această intenție...

– Mi-ar plăcea să văd metoda ta și s-o compar cu cea a lui Bernheimer, insistă el. Am făcut mai multe ascensiuni cu femei. Toate erau formate după vechile principii.

Susan reflectă, apoi acceptă. Îi plăcea interesul pe care-l manifesta pentru munca ei.

Îl sărută tandru.

– Cursul începe peste o juimătate de oră, spuse ea cu voioșie. Mi te vei alătura în sala de gimnastică, atunci când vei fi gata. Până atunci, să coborâm repede. Abia am timp să iau micul dejun.

* * *

Elevele terminau un exercițiu de extensie dorsală când Jack intră și se așeză pe o bancă în spatele sălii.

Își pusese haina ușoară de culoare închisă și pantalonii de flanelă gri pe care îi purtase la întoarceea de la Zurich, dar și o cămașă cu guler răsfrânt, albastru deschis, descheiată la guler, care înlocuia cămașa albă și cravata.

Deși foarte discretă, sosirea lui nu scăpase fetelor. Susan le văzu preocupate dintr-o dată de înfățișarea lor. Îndepărtându-se de spalierul de antrenament, unele luară chiar poze de manechin.

Susan preferă să pună imediat lucrurile la punct. Pentru a le atrage atenția, se folosi de fluierul pe care-l avea atârnat de gât.

– Bărbatul care ne face onoarea să asiste la cursul nostru se numește Jack Cameron.

Nu luă în seamă „oh"-urile încântate ale unora.

Nu numai din snobism familiile unora dintre elevele sale aveau cabane magnifice la Brentz și în împrejurimi. Celor mai mulți le plăcea să practice sporturi montane și cunoșteau reputația celor mai celebri campioni.

Susan nu trebuia să spună mai mult despre Cameron. Voia doar să obțină maximum de efort de la aceste tinere foarte răsfățate de noroc și nu întotdeauna hotărâte să lucreze.

– I-am spus domnului Cameron că sunteți cele mai talentate dintre elevele mele. Așadar, vă rog, nu mă faceți de râs.

Fetele își îndreptară capul. În cursul exercițiilor următoare, fiecare se strădui să-și pună în valoare calitățile de sportivă, fără să lase neobservat totuși faptul că erau și adorabile persoane tinere. Ocheadele afectuoase spre Jack le dezvăluiau intențiile secrete.

„N-are importanță mobilul lor! se gândi Susan. Numai rezultatul contează. Aștept de la ele să efectueze corect ceea ce au învățat".

Nu-și amintea să fi condus vreodată o echipă atât de bună. Zidul pentru ascensiune, înălțat în partea cea mai de sus a sălii de gimnastică, fu străbătut în timp record. Nu constată nici o

greșeală în timpul antrenamentului la scară și la coardă întinsă. Viitoarele alpiniste suiau și coborau, cu picioarele în echer, ca niște veterane.

– Și acum, anunță Susan după o jumătate de oră epuizantă, vă veți relaxa mușchii prin exerciții de suplețe la bară. Arătați-i domnului Cameron că sunteți familiarizate și cu principalele figuri de dans clasic.

Știa că dacă Jack n-ar fi fost acolo, un concert de proteste s-ar fi ridicat. Unele s-ar fi întins pe jos declarând că sunt frânte. Altele ar fi urmat-o, dar târându-și picioarele.

Făcu să alunece o casetă în casetofon. Muzica lui Stravinski electriză trupa care porni o cadență de mlădieri și jeteuri impecabile.

Susan le conducea minunându-se în taină.

„Uimitor impactul pe care-l poate avea prezența unui bărbat frumos asupra acestor adolescente“, își spuse ea.

Continuă cu etalarea cunoștințelor timp de douăzeci de minute, după care opri muzica.

– Foarte bine, domnișoarelor. Acum vă ofer zece minute de pauză adevărată. Aveți de ales: vă întindeți prin preajmă, sau vă plimbați prin grădină.

Suspine de satisfacție salutară hotărârea sa.

Susan le privi îndepărtându-se. Elevele sale îi confirmaseră așteptările. Ea însăși nu se simțise niciodată mai în formă. Încercă un sentiment de plenitudine.

Se duse să i se alăture lui Jack, așezat încă în spatele sălii.

– Uf! oftă ea lăsându-se să cadă lângă el. A fost bine, nu-i așa?

Îl privi și își simți inima oprindu-se în loc. Jack era încruntat și avea un aer întunecat.

– Ce nu ți-a plăcut? se miră ea.

Oh! desigur, nu se așteptase să fie peste măsură de entuziasmat. De-a lungul carierei sale, asistase probabil la performanțe mult mai extrordinare. Dar elevele pe care i le prezentase nu se antrenaseră pentru un campionat. Și el o știa. Astfel că sperase la câteva cuvinte de încurajare, sau cel puțin la o licărire de apreciere în ochii negri.

Însă Jack afișa o expresie disprețuitoare, care o jigni.

Ea declară pe un ton războinic:

– După părerea mea, a fost o ședință perfectă.

– O ședință de ce?

– Dar... de gimnastică pregătitoare pentru alpinism. Alternanța exercițiilor de forță și de suplețe înlocuiește mișcările obositoare preconizate de Bernheimer. Ți-am explicat asta în noaptea în care am reparat împreună geamurile.

El ridică din umeri.

– Numești metodă genul de divertisment pe care l-ai inventat?

Făcu un gest disprețuitor spre bara fixă din sala de dans.

– Am crezut că-ți antrenezi elevele pentru un spectacol de balet, o ironiză el.

Susan se înroși de mânie. Jack urmărise în timpul unei ore disciplinele pe care le preda și deja le condamna. N-avea decât critici pe buze, fără să caute să înțeleagă sensul pedagogiei sale.

– Este ședința cea mai completă pe care o cunosc, protestă ea înăbușindu-i sunetul vocii pentru ca zarva discuției lor să nu ajungă la urechile curioșilor. Exercițiile mele întăresc spatele, picioarele și articulațiile. Bernheimer al tău n-o făcea mai bine.

– El pregătea pentru activitățile de pe munte. Să știi să improvizezi arabescuri și jeteuri în ritmul „Păsării de foc", nu aduce nimic unui viitor alpinist.

– Dansul îi dă simțul echilibrului... Oh! Și apoi, mă plictisești, Jack. Presupun că pentru a primi aprobarea ta, o metodă trebuie să fie imaginată și predată numai de bărbați.

– Este o idee stupidă.

– Ei bine! spune-mi că sunt stupidă. Și în plus, că sunt o profesoară proastă. Dacă mă gândesc mai bine, nu așteptam nimic altceva din partea ta.

– Nu m-am îndoit niciodată de aptitudinile tale...

– Adevărat? i-o tăie ea pe un ton ambiguu. Care aptitudini?

Amintirea nopții lor pâlpâi în privirea arzătoare pe care o schimbară. Dar Susan era prea tristă să se oprească.

Se ridică și, fără să se mai ocupe de musafirul său, se întoarse spre eleve.

În timpul orelor care urmară, găsind în disprețul lui Jack un stimulent, își conduse clasele cu o virtuozitate care scoase untul din ele.

Jack interveni o singură dată pentru a le cere elevelor un exercițiu de târâre. Târârea era calul de bătaie al lui Bernheimer.

Ochii verzi ai Susanei luciră în mod periculos. Dacă încerca s-o prindă în greșeală, se înșela. Elevele sale erau niște sportive. În Statele Unite, urmaseră în mod regulat cursuri de aerobic. Nici o mișcare nu le putea surprinde.

Ele o executară cu atât mai ușor cu cât fusese cerută de unul dintre cuceritorii Everestului.

Când clasa fugi spre vestiare, Susan se întoarse spre Jack și-i aruncă o privire ucigătoare.

Știa că se pregătea să-i spună ceva, dar nu era pregătită să-l asculte.

– La revedere! i-o aruncă ea sec. Sunt invitată în oraș la prânz. Ne vom revedea mai târziu.

* * *

Nimeni n-o invitase pe Susan, dar spera că o plimbare lungă o va calma.

Crezuse că totul se rezolvase între ea și Jack. Însă la plecarea de acasă descoperise că avea o rană în plus. El pusese în discuție chiar fundamentul învățământului său. Pentru ea, era cel mai rău afront.

După-amiază nu avea cursuri. Se plimbă mult timp prin pădurile din împrejurimi și se întoarse în sat la ora gustării de după-amiază.

Intră într-un salon de ceai, mâncă două cornuri și o enormă bucată de tartă cu cremă de ciocolată. Acesta fu singurul moment al zilei în care simți dorința de a râde. Nimic, nici decepțiile, nici durerile nu-i puteau scădea pofta pentru ciocolată. Descoperi chiar că pofta aceasta era cu atât mai mare cu cât era mai tristă.

Refuză ceaiul și ceru o cafea. După cea de-a treia ceașcă, se simți mai optimistă. Va reuși, poate, să-l alunge pe Jack din mintea ei? La urma urmei, pe lume erau și alte centre de interes. Străzile vechiului sat, de exemplu. Janie îi vorbise cu entuziasm despre el. Până atunci, Susan nu avusese deloc timp să hoinărească.

Se opri în fața unei vitrine cu păpuși folclorice. Oare femeile acestei țări purtaseră într-adevăr rochii strânse în talie și bonete în formă de aripi? Când va fi din nou în stare să facă ceva inteligent, își va cumpăra o carte despre istoria Elveției.

Când se hotărî să se întoarcă la cabană, lumina roz a apusului nu mai lumina decât culmile cele mai înalte. Amurgul întunecase valea. Susanei nu-i plăcea să meargă noaptea pe străzile pustii ce duceau spre cartierul ei. Ar fi putut lua un taxi, dar întârziase cât mai mult posibil momentul în care va fi singură cu Jack.

El o aștepta, cu o carte în mână, așezat sub lampadarul din camera de zi.

Se ridică și-i veni în întâmpinare. Ea remarcă o anumită stângăcie în atitudinea sa, ca și când se temea să nu fie certat.

Ea nu-i dădu atenție și se duse să se așeze într-un fotoliu. Obosela era motivul agresivității sale.

Jack își drese vocea.

– Putem sta de vorbă? o întrebă el.

Ea clătină negativ din cap, fără să-l privească.

– Sunt prea obosită pentru a discuta.

– Lasă-mă să-mi cer scuze, spuse el așezându-se pe un braț al fotoliului. M-am purtat ca un idiot în dimineața asta și mi-a părut rău. Mi-ar fi plăcut să-ți spun motivele comportamentului meu.

– Nu este nimic de explicat.

– Oh! ba da. Înainte de a întreprinde o expediție dificilă, sunt deseori nervos, iritabil, poate pentru că siguranța mai multor persoane va depinde de hotărârile mele. Îmi iau foarte în serios responsabilitățile.

Ea zâmbi trist.

– Și ai ajuns la concluzia că eu eram opusul tău. Eu n-am nici un fel de conștiință profesională, nu-i așa?

– Nu deforma în mod sistematic vorbele mele, ripostă el cu nerăbdare. Încercam doar să-ți descriu ce simt. De când mă gândesc la ascensiunea pe Maidenhorn, nu sunt întotdeauna stăpân pe reacțiile mele.

– Asta este problema ta, spuse ea cu răceală.

El nu abordase niciodată în mod direct ceea ce-i despărțea. În realitate, își spuse ea, Jack nu-i acorda nici un fel de încredere. În mintea lui, nu era decât o femeie și o femeie nu putea avea competența unui Jack Cameron, nici într-o sală de gimnastică, nici pe peretele unui munte.

Susan n-avea curaj să redeschidă discuția. Oricum, ar fi fost zadarnic. Se scuzase. Nu cerea mai mult de la el.

Se ridică, îndepărtând mâna care se sprijinea ușor pe umărul ei.

– Mă duc să mă culc, anunță ea îndreptându-se spre scară.

El o ajunse pe prima treaptă.

– N-ai să te culci singură, Susan. Amintește-ți ultima noastră noapte.

Simți cum dorința crește în ea. Ajutată de oboseală, reuși să și-o stăpânească.

Se îndepărtă de el și-l privi în ochi.

– Vreau să mă culc singură, insistă ea. Trebuie să reflectez.

El miji ochii, amuzat.

– Nu cred că somnul este chiar compatibil cu gândirea. Te voi însoți. Astfel, vom medita împreună... Când trebuie, știu să fiu înțelegător, adăugă el revărsând asupra ei toată tandrețea ochilor de catifea.

Ea nu cedă.

– Noapte bună, Jack, spuse ea, mult mai rece decât dorise.

Urcă treptele încet. El nu încercă s-o urmeze.

Capitolul 9

Sperase că o noapte de somn bun îi va reda echilibrul. Dar se trezise înainte de a se lumina, la fel de deprimată cum se culcase.

Ranchiuna împotriva lui Jack se risipise. De ce oare simțea totuși o durere crescândă, ca și când o parte din ea însăși fusese amputată?

Ridicol, se dojeni ea. Nimic nu fusese rupt cu Jack, pentru că-l va regăsi la ora zece, pe Steinalp, cu restul echipei.

Nu reuși să mai adoarmă.

După duș, se îmbrăcă și o amintire îi spori sentimentul de neliniște care o se trezise cu trei ore mai devreme.

Era curios cum aceleași gesturi puteau căpăta semnificații diferite. În ajun, îmbrăcându-și hainele sub privirea dragă care o urmărea, avusese impresia că participă la o sărbătoare veselă. Astăzi, era atât de tristă, ca și când se pregătea pentru o ceremonie funebră.

Pentru a-și face curaj, aruncă o privire spre scaunul pe care Jack își lăsase cravata și cămașa albă pe care le purtase la întoarcerea sa din călătorie. Atunci, inima îi bătu mai puternic.

Reușind să se gândească la termenii altercației lor din sala de gimnastică, sfârși prin a încerca un ușor sentiment de vinovăție. Nu numai Jack era vinovat. Oh! desigur, n-ar fi trebuit să dezaprobe modul său de a preda. Dar în loc să se repeadă la el, n-ar fi fost mai normal să discute despre asta în mod calm? Janie avea dreptate când îi reproșa Susanei intransigența sa.

– Pretinzi întotdeauna ca ceilalți să fie de părerea ta, îi spunea ea.

Remușcările o deprimară. Încercă să le alunge reaprinzându-și mânia. Lucrase ani întregi la perfecționarea unei metode care dădea rezultate excelente. De ce considerase el, dintr-o dată, greșit ceea ce făcuse?

Răspunsul i se păru evident. Ca mulți dintre cei la fel cu el, Jack estima că o meserie își pierdea din prestigiu dacă se feminiza. Dan nu s-ar fi urcat niciodată într-un avion știind că la comenzi se afla o femeie. Suportase acest mod de a gândi timp de doi ani. Nu era dispusă să se supună la aceeași încercase cu Jack.

Înainte de a ieși din încăpere, se uită pentru ultima dată la cravata, cămașa și la valijoara de lângă scaun. Simți o durere în piept. Se înfioră. Se simțea din nou slabă, gata să se încovoaie sub jugul unei pasiuni care îi alunga orice mândrie.

Ridică din umeri. Ah! nu! Nu va începe să se comporte din nou ca o proastă! În ajun, știuse să găsească destulă demnitate pentru a scăpa de vraja ochilor negri. Când îl va reîntâlni pe Jack, va menține între ei distanța necesară.

Această hotărâre o făcu mai mult agitată decât fericită.

Timp de o oră, își conduse clasa într-un ritm epuizant.

* * *

În clipa în care pleca, fu reținută de Janie pentru a semna niște scrisori și niște cecuri urgente.

Ghicind că prietena sa era nervoasă, secretara se abținu de la orice întrebare și se mulțumi s-o anunțe:

– Ți-am pregătit o masă rece. Este în rucsac.

– Da, da, mulțumesc, am întârziat, spuse Susan grăbită.

Porni în pas grăbit pe cărarea care ducea la pășune. Era prima dată când participa cu echipa la un exercițiu de antrenament în exterior.

Dacă Jack era într-adevăr supărat pe ea, n-o va aștepta. Nu avusese de ce să-și facă griji. Înainte de a ajunge pe platoul arid al Steinalpului, auzi râsetele Jeannei și Mariei. Apropiindu-se, îi văzu pe trei dintre camarazii săi flecărind veseli, așezați pe rucsacuri.

– Unde sunt ceilalți? întrebă ea.

Otto îi arătă pe coechipierii lor. La zece metri de acolo, cu siluetele deformate de treningurile galbene, înfășurau niște corzi. O deformare a terenului îi ascundea pe jumătate.

– Jack efectuează o ultimă verificare a echipamentului, explică Jeanne Saint-Cloud. Am impresia că se pregătește să ne încarce cu totul inutil. Privește munții care ne înconjoară. I-ar urca și niște copii.

Susan nu era de aceeași părere. Totuși, se înclină în fața opiniei camaradei sale. Jeanne participase la expediții în Himalaia. Pentru ea, adevăratele greutăți începeau la peste patru mii de metri.

Otto continuă.

– Numeroasele clase care se antrenează de-a lungul pereților clasificați de Clubul Alpin își lasă pe loc cea mai mare parte a pitoanelor și etrierelor. Nu înțeleg de ce vrea Jack neapărat să fie plantate altele.

Marie pufni.

– Am impresia că vrea să ne încerce rezistența transformându-ne în animale de povară.

Susan îi părăsi pentru a se apropia de cei trei bărbați. Mark și Wolf o salutară cu amabilitate. Jack o privi absent și își concentră din nou atenția asupra corzii pe care o desfășura Mark.

Jignită, Susan se simți cuprinsă de exasperare.

– Pot să știu ce faceți?

– Lasă-mă să termin inspecția, vrei? spuse Jack pe un ton sec.

Ea așteptă, stăpânindu-se cu greu.

O clipă mai târziu, Jack îi ordonă lui Wolf Meinhart să repartizeze materialul între coechipieri. El se îndepărtă pentru a-și lua rucsacul aflat la câțiva pași.

Susan îl urmă. Era furioasă și totuși nu-și putu impedica privirea să fie captată de lumina aurie a părului său și de supletea felină a corpului de atlet. Respinse cu greutate imaginile arzătoare ale nopții lor de dragoste.

– Pot oare, în sfârșit, să-ți vorbesc? întrebă ea pe un ton care se voia liniștit.

El îi aruncă o privire lipsită de amabilitate.

– Dacă dorești să te scuzi pentru aseară, nu este momentul.

Ea se sufocă de indignare.

– Nu inversa rolurile. N-am de ce să mă scuz. Vreau doar să știu planul de lucru.

Cu o lumină războinică în ochii negri, Jack răspunse:

– Dacă soseai la timp, ai fi știut că, pentru astăzi, ținta noastră este atingerea acelei culmi și coborârea înainte de a se înnopta.

El indică o depresiune între două vârfuri de granit.

– Nu vom întâmpina nici o dificultate, afirmă ea. Nu văd de ce trebuie să cărăm atâta material.

El nu-i luă în seamă remarca. După o scurtă privire asupra încălțămintei de munte, obiectă sarcastic:

– Văd că ți-ai uitat crampoanele. Cere-i Jeannei să te împrumute. Poartă întotdeauna la ea o pereche de schimb.

Susan fu atât de surprinsă încât uită temporar de ranchiuna sa.

– Crampoane? Dar pentru ce? Acolo unde mergem nu este gheață. Nici gheață, nici zăpadă.

– Nu se știe niciodată. Principiul meu este să prevăd toate situațiile.

Îi arătă o proeminență la jumătatea parcursului.

– Imaginează-ți că acest ieșind ar fi rocă striată pe verticală. Cum l-ai aborda?

– Nu este așa, afirmă ea. Am dus acolo o clasă săptămâna trecută. Terasa este formată dintr-o lespede solidă, mai largă decât cea pe care ne-am întâlnit prima dată.

Amintise special de prima lor întâlnire. Nu afirmase el, oare, că se îndrăgostise de ea, în acel moment. Dacă nu mințise, emoția îi va învinge proasta dispoziție.

Dar, vai! El nu păru că-și amintește decât de imprudența pe care Susan o comisese în acea zi.

Un zâmbet batjocoritor făcu să i se lase în jos colțurile gurii.

– Cornișele joacă uneori renghiuri. Știi mai bine decât oricine. Așa că, încetează să mai critici fiecare dintre hotărârile mele. Am spus că vom sui cu echipament pentru munți înalți. Nu revin asupra acestui ordin.

– Așteaptă-te la o răzmeriță, îl preveni ea.

– Dacă tovarășii tăi doresc să-mi vorbească, s-o facă!

Dar toată lumea părea acum de acord cu Jack.

Înainte de a ajunge la primele stânci, când șeful lor era departe, în față, pe drumul plin de pietre, Mark bombăni.

– Dacă mai continuă în acest fel, părăsesc echipa și voi face fără el partea estică a Maidenhornului.

– Aș fi întreprins această expediție de mult timp, întări James. Din nefericire, n-am banii necesari... și probabil nici destulă inteligență pentru a trasa un drum nou pe un perete dificil.

Otto zâmbi și îl arătă pe Jack cu o mișcare a bărbiei.

– Eu îl cunosc. Va deveni din ce în ce mai pretențios. Este dreptul lui, deoarece este cel mai bun dintre toți.

Restul echipei îl aprobă cu căldură. Susan se abținu să comenteze.

Se regrupară la poalele unui perete gros, tăiat de chei înguste, pasaje verticale și proeminențe.

– Leagă-te, ordonă Jack, aruncându-i Susanei capătul unei corzi.

Pentru a preveni orice critică, Susan avu grijă de nodul pe care-l făcu la centură.

El îl examină și spuse.

– Refă-l.

– Cum?

– Riscă să alunece. Vreau un nod dublu.

– Un nod dublu? îl ironiză ea. Ca în marina cu pânze?

El nu răspunse. Susan se supuse cu gesturi sacadate și-i arătă ceea ce făcuse. Dacă începuse, ascensiunea promitea să fie remarcabilă.

– Foarte bine, aprobă el cu un aer arogant.

Pentru această expresie, simți dorința de a-i da o lovitură de picior.

Dar când atacară adevăratele greutăți și când aerul proaspăt îi biciui fața, tânăra își uită ranchiuna... Simțea întotdeauna o plăcere intensă să se lupte cu muntele. Ascensiunea era mai dură decât scontase. Era mult timp de când Susan nu luptase cu dificultăți reale ca suirea unui pasaj vertical îngust sau trecerea unei falii. Făcu față cu curaj și aceeași îndemânare ca tovarășii săi. Jack nu alesese nici cea mai ușoară, nici cea mai scurtă cale. Îi ducea în infern și nimeni nu crâcnea.

Le trebui două ore pentru a ajunge la prima cornișă. Cum prevăzuse Susan, aceasta era o lespede solidă și atât de lată că s-ar fi putut instala un cort acolo.

Jack hotărî să facă pauză de masă.

– Era timpul, oftă Jeanne. Am slăbit cel puțin două kilograme.

– Și vei mai slăbi încă atâtea, remarcă Marie, râzând. Nu suntem decât la juimătatea drumului.

Fiecare se așeză pe stâncă și își desfăcu rucsacul. Susan se instală deoparte, cu spatele la perete pentru a beneficia de o zonă îngustă de umbră.

Janie îi pregătise un adevărat ospăț. Își scotea puiul rece din ambalajul său când Jack se apropie de ea.

– De ce te-ai încărcat cu atâtea cutii? se miră el.

– Este o problemă de igienă. Să împachetezi alimentele separat...

El o întrerupse.

– Altă dată, mulțumește-te doar cu o folie de plastic sau de aluminiu.

Ea ridică brusc capul spre silueta înaltă aflată în picioare în fața sa. Jack o privea cu o expresie solemnă care o înfurie.

– Chiar ești obligat să cercetezi felul în care îmi ambalez gustarea? Nu ți-ar plăcea să-mi inspectezi și șireturile de la pantofi?

– Le-am spus același lucru și camarazilor tăi. Nici unul nu s-a înfuriat pentru asta. Nu-mi fac decât datoria de conducător de echipă. Găsesc inutil să te încarci cu cutii, când sunt suficiente doar niște pungi.

Susan crezu că explodează. Însă trebuia să-și păstreze calmul cu orice preț. Era necesar pentru buna înțelegere a grupului. Dacă Jack voia să se descotorosească de ea scoțând-o din sărite, se înșelase asupra tacticii. Își promise să regleze mai târziu problemele cu el.

Scoase cu ostentație altă cutie care conținea cotlete cu țelină din care ronțăi cu un aer obraznic.

– Vrei? îi propuse ea. Se spune că este excelent pentru nervi.

El îi întoarse spatele și se alătură coechipierilor săi.

Susan învârti deasupra capului o pulpă de pui.

– Dacă dorește cineva, strigă ea în jur, nu vă jenați. Janie a pus înăuntru cât să hrănești un regiment.

Otto și Mark lăudară la maximum talentele culinare ale Janiei. Wolf, Marie și Jeanne îi aprobară. Buna dispoziție domnea din nou. Își potoliră foamea și flecăriră până când Jack dădu semnalul de plecare.

Restul ascensiunii se efectuă fără probleme.

Crezură că se vor întoarce pe același drum. Dar pe culme, Jack hotărâse altfel. Alese o cale mai puțin abruptă decât prima, dar unde întâlniră noi dificultăți.

Se împărțiră în două corzi. Jack trasa drumul. Mai sus, Otto asigura primul grup. Jeanne pe al doilea.

Intrară imediat într-o lume de grohotișuri, de vârfuri muntoase și pereți verticali înalți și abrupți.

La început, cele două echipe coborâră în rapel. Gesturile le erau perfect sincronizate. Când se arunca dintr-o săritură, fiecare alpinist își organiza în maniera sa căzătura în gol. Pentru profesioniștii muntelui, asta era doar o rutină.

Soseau la jumătatea coborârii când Susan văzu că Jack se oprise zece metri mai jos, cu picioarele pe o nivelare a stâncii și o mână agățată de un piton. Îi făcu semn să i se alăture.

Ea consideră procedeul ciudat. În mod obișnuit, în coborâre, când voia să vorbească unuia dintre camarazi, el urca din nou până la nivelul acestuia.

Trase de coarda Mariei, care o urma, să slăbească frânghia puțin.

Ajungând la nivelul lui Jack, se prinse de același piton cu el.

– Ce este? întrebă ea. Nu-mi place când doi se agață de același „cui“.

– Este solid. Eu l-am înfipt, spuse succint Jack. Nu-mi place modul tău de a te arunca în gol. Folosești o metodă periculoasă.

– Este totuși clasică.

– Nu. Te lași să cazi răsucindu-te ca un păianjen la capătul firului său. Procedeul nu este sigur. Riști să te balansezi și să te lovești mortal de stânci.

– Am sărit de la un nivel la altul de sute de ori în acest fel. N-am avut nici un accident vreodată.

El ridică tonul.

– Pretind să adopți vechea metodă care constă în frânarea în timpul căzăturii prin înfășurarea corzii în jurul unui picior și al unui cot.

Susan privi sub picioarele lor. Panta era foarte înclinată spre prăpastie. Locul nu se preta la o discuție. Cu toate acestea, nu se putu stăpâni să nu obiecteze pe un ton sarcastic.

– Ne va trebui de trei ori mai mult timp.

O licărire furtunoasă luci în ocii negri.

– Eu nu acord prioritate vitezei, replică el. Este de preferat să fii întreg după un exces de prudență decât să te joci de-a acrobații și să-ți rupi membrele în cursul unui traseu.

Ea oftă. Tot ceea ce i-ar fi spus n-ar fi servit decât la înveninarea raporturilor lor.

Căută o ripostă jignitoare și o găsi.

– Am impresia că-l aud pe Dan, i-o aruncă ea cu o furie reținuită.

Crezu că vede o expresie de suferință întunecând lumina privirii sale. O copleși un val de remușcări. Dar se gândi imediat că era victima imaginației sale. Jack n-avea mai multă sensibilitate decât stânca de care se lipiseră. De altfel, privirea pe care i-o aruncă avea duritate de cremene.

– Retrag ceea ce am spus într-o seară despre soțul tău, declară el calm.

După un moment de tăcere și cu o voce care-i îngheță sufletul, continuă:

– L-am considerat un prost. În realitate, Dan era un bărbat prudent, care și-a asumat un singur risc în viața sa: acela de a se căsători cu o femeie imposibilă.

* * *

Își scoase rucsacul de pe umeri, îl puse la picioare și se așeză pe marginea taluzului. Niciodată o cursă în munți n-o obosisse atât de mult.

După altercația cu Jack, își concentrase eforturile și atenția asupra tehnicii impuse, fără să piardă vreodată din vedere siguranța celor care o însoțeau. Asta îi permisese să-și pună ranchiunele pe al doilea plan.

Acum era singură. Refuzase să urce cu ceilalți în mașina pe care Wolf o lăsase în josul pistelor. Neobosiți, Jeanne, Marie și cei trei camarazi ai lor, se hotărâseră să cineze la Interlaken.

Nu-și amintea ce făcea Jack. Se putea plimba sub clar de lună sau să se retragă la o mănăstire, puțin îi păsa.

Era ora la care amurgul îneca într-o umbră violetă părțile înalte ale muntelui. Până când va ajunge la cabană, doar cele mai înalte culmi vor mai fi încă luminate. Numai să n-o aștepte Jack, ca ieri! De data aceasta îl va ucide!

Oboseala și disperarea aveau un efect curios asupra ei. Și unul și celălalt din cele două sentimente îi stimulau pofta de mâncare. Dacă erau reunite, simțea o foame subită.

Ronțăia cea de-a doua tabletă de ciocolată când auzi răsunând pași pe drumul plin de pietriș.

Clipi din ochi. Dumnezeule! De ce venea oare s-o chinuiască din nou?

Se hotărî să nu-l ia în seamă. Ziua fusese lungă și se săturase de Jack Cameron.

Dar el se așeză pe taluz atât de aproape încât fu obligată să țină seama de prezența sa.

Prefăcându-se că privește drept în fața ei, Susan protestă:

– După această cursă dezastruoasă, nu văd ce am mai avea să ne spunem.

– De ce dezastruoasă? Am făcut toți o treabă foarte bună. Ar trebui să fii mulțumită.

Ea râse trist.

– Mulțumită că am îndurat atacurile tale stupide și insultătoare? Nu-ți place maniera în care înnod o coardă. Nu știu să-mi împachetez proviziile. Cobor ca un adevărat acrobat de circ. Și mai ce? Ești sigur că nu mai este nimic altceva ce nu fac cum trebuie?

– Interpretezi cu arțag fiecare din vorbele mele, ripostă Jack iritându-se la rândul său. Am acționat doar ca un conducător de grup.

– Un conducător care va decide o dată pentru totdeauna că unul din membrii echipei sale este incapabil. De altfel, nu sunt surprinsă. De când ne-am cunoscut, nu mi-ai acordat niciodată încredere.

– Încrederea n-are nimic de-a face cu…

– Ba da, i-o tăie ea. Acesta este nodul problemei. Am crezut o clipă că mă iubești. Ce greșeală! Un bărbat nu se îndrăgostește de o femeie cu care este imposibil să trăiești… Tu însuți ai spus-o, adăugă ea cu ranchiună.

– Încearcă măcar o dată să mă înțelegi, se înfurie el. Orgoliul te împiedică să faci diferența dintre o critică sinceră și o reacție de nerăbdare. Nu ți-a spus nimeni, niciodată, că aroganța deformează judecata?

Ea zâmbi forțat.

– A ta trebuie să fie al naibii de deformată.

El îi înconjură umerii cu un braț.

– Te iubesc, Susan, spuse el cu blândețe, dar practic o meserie care cere o maximă vigilență. Sunt obligat să pretind o disciplină absolută, oarbă, de la fiecare din coechipierii mei.

Ea nu se putu stăpâni să nu se înfioare. Chiar și furioasă, simțea acea emoție pe care apropierea lui Jack o deștepta întotdeauna în ea. Simțea dorința crescând ca un val care o copleșea. Dacă se lăsa dusă, va fi din nou la cheremul acestui personaj, fascinant desigur, dar care își impunea abuziv voința într-un domeniu pe care îl cunoștea la fel de bine ca el.

Îndepărtă brațul prea protector și se ridică.

– Eu nu mai fac parte din echipa ta, spuse ea cu o voce atât de fermă, cât îi permitea nervozitatea.

El o privea tăcut. Susan se gândi că nu vedea în decizia sa decât un gest de sfidare, fără nici o consecință. Să-l însoțești era o asemenea onoare încât nici nu se gândea măcar ca propunerea să-i fie refuzată.

Susan îi ceru cu o furie rece:

– Dispari din viața mea, Jack Cameron. Ieși din visele mele și...

Jack se ridică la rândul său. Ea îl respinse.

– Și dă-te la o parte din drumul meu, adăugă ea.

Puse brusc mâna pe rucsac și coborî pe cărarea ce ducea la cabană.

Capitolul 10

În timpul zilelor care urmară nu-l văzu pe Jack.

După ultima lor dispută, Susan făcuse un lung ocol prin Brentz. Când se întorsese la cabană, cămașa, cravata și valijoara lui de călătorie dispăruseră din camera sa.

La început, încercase să se convingă că adoptaseră amândoi soluția cea mai înțeleaptă. Violenta înflăcărare trupească ce-i apropiase nu era suficientă ca să cimenteze cuplul lor. Prea multe divergențe îi făcuseră nepotriviți. Logica o îndemna să redevină niște străini unul pentru altul.

Patru zile mai târziu, Susan înțelegea că logica nu rezolvase niciodată problemele pasiunii. Suferea cea mai rea dintre agonii. Dimineața, se trezea după ce-l visase pe Jack. Regăsea întreagă, devastatoare, pasiunea cu care o sărutase în timpul nopții lor de dragoste.

Pe străzile din Brentz, inima îi bătea mai repede de câte ori auzea pe cineva alergând în spatele ei. Când se întorcea, dezamăgirea se citea, cu siguranță, pe chipul său.

Voia să poată șterge cu ușurință defectele lui Jack. La fel se comportase și când el fusese la Zurich. Îndată ce se afla departe de ea, Susan uita reproșurile pe care i le făcuse.

Acum, nu-și mai amintea decât de amantul minunat care o inițiase în plăcerile iubirii.

Poate ar fi suportat mai ușor ruptura dacă se putea încrede într-o ureche atentă. Dar observă că Jack dispăruse realmente din universul ei. Nu știa nici măcar când îi întâlnea pe membrii echipei sale. În mod curios, dacă Jeanne, Marie, Otto, Mark și Wolf se antrenau încă în sala sa de gimnastică, nu mai luară nici o masă la ea.

Janie părea lovită de amnezie când Susan rostea în fața ei numele lui Jack. Foarte repede, secretara dirija conversația spre un subiect de la care Susan nu se putea eschiva, ca impozitele sau înscrierea elevelor la un curs de cățărare pe perete.

După o săptămână de tensiune, tânăra femeie avea impresia că era pe cale să se îmbolnăvească grav. Se simțea la fel de obosită ca la întoarcerea dintr-o ascensiune și era mai deprimată chiar, decât în momentul divorțului său. Când se despărțise de Dan, încercase un sentiment de ușurare. Acum, avea impresia că-și distrusese viața.

Se hotărî să se culce fără să cineze. Ideea de a mânca, chiar ciocolată, îi făcea greață.

Îi spusese asta lui Janie, când aceasta, după ce-și terminase ziua, își îmbrăca mantoul pentru a se întoarce la „Rosengarten".

Secretara o privi cu un aer dojenitor.

– Ești sigură că n-ai uitat nimic? Ți-am lăsat bilete peste tot în birou și în camera ta.

– Ce bilete?

– Revino pe pământ, Susan. Trebuie neapărat să participi în seara aceasta la recepția Clairei Holloway.

– Oh! nu. N-am chef să suport ore întregi sporovăiala lipsită de interes a unei adunări de snobi beți criță din cauza whiskyului.

Janie nu era într-o dispoziție compătimitoare.

– Fie că vrei sau nu, te vei duce la recepție. Te sustragi acestei corvoade de trei săptămâni. Sunt și alte școli de ascensiune în Oberland și nu-ți spun nimic nou semnalându-ți că dacă directoarele lor sunt invitate, se duc cu plăcere la seratele Clairei.

– Sunt moartă de oboseală și mă doare capul, se plânse Susan. Dacă merg acolo, voi arăta o foarte proastă imagine a formei mele fizice. Ar fi mai bine...

Janie o întrerupse.

– Dacă puteam, aș fi mers în locul tău. Dar eu nu sunt invitată. Nici Claire Holloway și nici cei din clanul său nu sunt interesați de mine, mulțumesc lui Dumnezeu! Am despre ei aceeași părere cu tine, dar acesta nu este un motiv să-i ignori. Nu te vor ierta. În plus...

Janie ezită. Se uită la tavan, la șemineu, la vârfurile pantofilor săi, numai să nu întâlnească ochii Susanei.

– În plus, ce? Te oprești în mijlocul unei fraze și asta mă dezgustă.

– Ei bine! reluă Janie, cu prudență, absența ta ar confirma un zvon deplasat.

– Ce zvon?

– Ce te-ai certat cu Jack Cameron pentru că nu aprobi precauțiunile de care se înconjoară pe munte. Și prietenii Clairei

îți încredințează fetele lor. Te-au ales pentru cumințenia ta, pentru că nu-ți faci niciodată elevele să-și asume riscuri inutile. Dacă nu dezminți tu însăți acest ecou neplăcut, el va păta reputația școlii.

– Cine l-a lansat?

Janie ridică din umeri cu un aer neștiutor.

– Circulă. Este tot ce-ți pot spune. Depinde de tine să-l oprești.

Susan își prinse capul în mâini.

– Nu, oh! nu. Am o migrenă îngrozitoare.

– Înghite două aspirine și odihnește-te, hotărî Janie, implacabil. Recepția nu începe înainte de ora nouă seara. Îți voi telefona când va fi timpul să faci un duș și să te îmbraci.

Susan reflectă câteva clipe și-i adresă un zâmbet forțat.

– Presupun că, o dată în plus, ai dreptate. Fie, voi merge la Claire. Încă un reproș de adăugat celor pe care le-am adunat împotriva lui Cameron.

Janie nu crâcni. Susan o privi cu un aer gânditor cum traversa grădina prin fața casei.

Janie era norocoasă Ea nu se sinchisea de neplăcerile iubirii. Nu avea responsabilitatea unei afaceri și-și putea oferi luxul de a-și petrece serile liniștită, în apartamentul de la „Rosengarten“, ascultând discurile preferate.

Susan îi urmă totuși sfaturile.

Aspirina își făcu efectul cu rapiditate. Întinsă pe pat, tânăra femeie își spuse că, la urma urmei, o recepție la Claire îi va schimba ideile. Poate va întâlni acolo pe cineva interesant. Claire invita uneori oameni celebri și inteligenți.

Se îndreptă brusc. Dacă Jack era încă la Brentz, va fi invitat. Cum de nu se gândise la asta mai devreme? Dar, oare, mai era la Brentz?

Avea un mijloc bun de a afla. În orice caz, chiar dacă nu era prezent în saloanele Clairei se va vorbi despre el.

La ideea de a-l revedea, Susan simți trezindu-se în ea o curiozitate arzătoare. Cum o va aborda oare? Să nu-și imagineze mai ales că venise pentru a-l întâlni! Dar va fi oare în stare să-și compună o mină suficient de inexpresivă?

O va face. Dacă Janie spusese advărul, toate privirile vor fi îndreptate asupra lor. Trebuia să convingă asistența că nu exista nici un diferend între celebrul alpinist și fondatoarea unei școli nu mai puțin celebre.

Sări din pat fredonând. O altă idee îi venise, aprinzându-i în suflet o lumină nouă.

Îl va obliga pe Jack să facă primul pas. Acesta va fi momentul ei de glorie. Jack Cameron îi va căuta compania pentru că va fi cea mai impresionantă dintre invitate. Dacă reușea, va oferi publicului dovada de netăgăduit a armoniei dintre ei.

Și, pe de altă parte, ce tainică răzbunare pentru toate umilințele care lui Jack îi făcuseră plăcere să i le aducă!

Rochia din catifea neagră fu dată la o parte. Susan uitase s-o curețe. Puse ochii pe un compleu din pantaloni cu bretele, din satin albastru ca oțelul. Îl cumpărase dintr-o toană și nu-l purtase niciodată, atât era de îndrăzneț. Se mula pe corp în mod divin, acoperea pudic spatele, umerii și chiar brațele, dar decolteul în formă de V se adâncea aproape până la buric, dezvăluind în trecere conturul pieptului care se lipsea de sutien.

Era genul de compleu care capta privirile masculine și făcea geloasă și cea mai împietrită dintre inimi.

* * *

Claire deschise brațele spre persoana ce venise.

– Splendidă! Ești splendidă! repetă ea într-un clinchet de brățări.

O mulțime de invitați se înghesuiau deja în saloanele luminate strălucitor. Susan își interzise să privească peste umărul gazdei sale pentru a vedea dacă Jack era acolo.

Cu douăzeci de ani mai în vârstă, Claire Holloway era blondă, tunsă scurt, foarte machiată și întotdeauna îmbrăcată în mătase de culoarea prunei. Credea că această culoare îi avantaja talia pe care o dorea mai subțire.

– Nu ne-am văzut de atât de mult timp, se plânse ea. Mă întrebam dacă nu ești bolnavă.

Susan se scuză cu cea mai amabilă voce a sa. O considera pe Claire agasantă, dar nu și-o putea face dușmancă.

Datorită relațiilor solide și puternice, cuplul Holloway primea persoanele cele mai influente din regiune. Când Burt Holloway reușea să scape de pe Wall Street și să se alăture soției sale, seratele căpătau o strălucire deosebită. Bărbații veneau să culeagă informații financiare, în timp ce soțiile lor se delectau cu cele mai minunate povești ale săptămânii.

Burt sosise în ajun. Recepția se anunța absolut strălucitoare. O mulțime de oameni în ținută de seară se înghesuia în cele două saloane care se prelungeau cu o terasă spațioasă, luminate de felinare elvețiene.

Pentru Claire, Europa se limita la trei regiuni în care avea locuințe luxoase: Brentz, Veneția și Londra. Vila montană fusese construită după planurile unui arhitect elvețian. Lustrele veneau din Italia și punciul cu care te întâmpina era preparat după o veritabilă rețetă englezească.

O masă lungă cu o față de masă albă fusese așezată în hol.

Pe ea se găseau prăjiturile uscate tradiționale, o cantitate impresionantă de sticle de whisky și mai ales recipiente mari din sticlă ce conțineau renumitul punci.

– Este foarte slab, afirmase Claire primindu-și invitații. Beți-l fără teamă. Am supravegheat eu însămi compoziția: ceai, zahăr, scorțișoară, lămâie și un deget de gin.

Susan știa din experiență că acel deget era al unui uriaș. Așa încât nu-și turnă decât o jumătate de polonic în bolul de cristal pe care i-l întinse stăpâna casei.

Claire o însoți apoi pe tânăra femeie în salonul cel mare. Străbătu valurile umane, ca botul unei mici nave. În trecere, o prezenta pe Susan invitaților pe care aceasta îi întâlnea pentru prima dată.

Cum prevăzuse Susan, privirile masculine se aprindeau la trecerea sa. Un zâmbet admirativ, uneori înțepat, lumina fețele femeilor.

Își savură succesul până în clipa în care o oglindă mare îi reflectă imaginea. Frumusețea cărnii ei friza provocarea.

Pentru un scurt moment, își pierdu cumpătul. Pentru a-și recăpăta curajul, bău pe nerăsuflate conținutul bolului cu punci. O flacără revigorantă o încălzi din cerul gurii până în stomac.

Claire agita un deget arătător în mod ștrengăresc prin fața ochilor săi.

– Mică secretoasă, se fandosi ea. De ce nu m-ai anunțat că pregătești cu Cameron o mare premieră pe Maidenhorn?

„Am ajuns și aici", se gândi Susan. Nu-l zărise încă pe Jack în mulțimea de chipuri.

– L-ați văzut pe Jack Cameron? întrebă ea circumspectă.

– Încă nu, dar ne va confirma cu siguranță zvonul care circulă în oraș.

Susan luă cel mai candid aer al său.

– Un zvon?

Claire își umflă pieptul atât de mult încât bărbia sa se îmbogăți cu o pernuță în plus,

– În Brentz se știe tot, spuse ea cu un aer competent. Membrii viitoarei echipe locuiesc și se antrenează la dumneata. Dar se șoptește că între Susan Reed și cuceritorul Himalaiei...

Se întrerupse pentru a primi o nouă serie de invitați. Un freamăt de nerăbdare străbătu mulțimea care o înconjura pe Susan.

Caroline Spence, ale cărei trei fiice urmaseră cursurile Susanei, puse întrebarea pe care toată lumea o aștepta:

– Oamenii vorbesc deseori fără rost. Ce este oare adevărat în cleveteala lor?

Susan încercă să fie diplomată.

– Jack Cameron și cu mine n-am fost formați la aceeași școală. Stilurile noastre de cățărare sunt uneori complet opuse...

– Contrariile se atrag, se știe bine, o întrerupse o voce.

Asistența râse vesel, pe înfundate. Cu un zâmbet pe buze, Caroline exclamă:

– Draga mea, ce de ocolișuri pentru a ne confirma vestea cea bună!

– Vestea cea bună? repetă Susan, făcând un efort epuizant pentru a rămâne senină.

Janie n-o fi interpretat greșit spusele cameristei sale? Numai dacă, se gândi Susan, nu inventase din cele auzite o poveste care știa că o va face pe Susan să se grăbească să meargă la Claire.

Tânăra femeie își promise să regleze mai târziu această problemă cu secretara sa. Până atunci, trebuia să facă față curiozității celorlalți invitați, să restabilească adevărul fără a lăsa să planeze vreo îndoială asupra propriei sale metode.

Atenția generală se îndreptă spre Claire, care se întorcea flancată de două compatrioate, una blondă și una brunetă. Susan o întâlnise pe prima la New York, la puțin timp după divorțul său.

– Dar aceasta este Susan Reed! Ce surpriză plăcută! Draga mea, ești încântătoare.

– Elveția îi priește, insistă Claire. Dacă nu cumva se datorează inimii care bate pentru marele Jack Cameron.

– Cameron este aici? întrebă Caroline.

– Îl veți vedea cu siguranță în seara asceasta, spuse Claire, aruncându-i Susanei o ocheadă ștrengărească. Îndrăgostiții nu rămân mult timp departe unul de celălalt.

Îndrăgostiții!

În ciuda stăpânirii sale, Susan tresări. Stupoarea sa trecu neobservată. Interesul asistenței se întoarse acum spre Burt Holloway care intră în salon escortat de încântătoare tinere domnișoare debutante în societate.

– Viitoare eleve pentru școala dumneavoastră, spuse el, prezentându-le Susanei.

Înăbușindu-și sentimentele, își compuse din nou un chip calm și amabil.

Apoi, un anumit timp, care i se păru interminabil, ascultă conversațiile care o plictiseau. Răspunse cum putu mai bine incredibilelor întrebări despre modul de a mânui un piolet. Apoi se simți incapabilă de a mai suporta trăncăneala acestei reuniuni mondene.

Jack nu venise și, aparent, nimeni nu se mai preocupa de el.

Prin răceala sa, Susan descurajase unul după altul admiratorii grăbiți să-i placă.

S-o șteargă englezește prin hol era imposibil. Prea multă lume era reunită încă acolo lângă masa unde whiskyul curgea în valuri. Așa că încet, dar sigur, schiță o mișcare de retragere în direcția terasei.

Ușile-ferestre erau deschise pentru împrospătarea aerului din saloane, care mirosea a alcool și a fum de țigară. Câteva cupluri dornice de liniște trecuseră deja prin ele și stăteau de vorbă afară.

Susan cunoștea bine locurile. În spatele palmierilor se afla un loc destul de întunecat, de unde putea ajunge în grădină fără să fie văzută.

Aerul proaspăt al nopții o surprinse. Pe o bancă de piatră atârna un șal. Și-l aruncă pe umeri, apoi se sprijini neglijentă în coate, de balustradă, dorindu-și să n-o observe nimeni.

– Ai un ceas?

Vocea lui Jack!

Rămase o clipă paralizată de surpriză, apoi ridică ochii spre silueta înaltă. Era în smoching, foarte frumos, dar chipul său nu reflecta decât indiferență.

– Nu te-am văzut în saloane, remarcă Susan. De unde vii?

El arătă plaja de întuneric din spatele rândurilor de plante verzi. Un zâmbet ușor îi destinse trăsăturile.

– Sosesc de pe drumul pe care tu te pregăteai să-l urmezi pentru a ieși fără să fii văzută.

– De ce n-ai intrat prin hol?

El ripostă prompt.

– De ce nu pleci din această casă ca toată lumea?

Adăugă, măsurând-o din cap până în picioare cu privirea sa ironică:

– Presupun că măcar o dată suntem de acord. Acest gen de corvoadă este peste puterile noastre. Venisem doar să arunc o privire, din exterior, asupra asistenței. Dacă aș fi zărit un adevărat prieten, aș fi intrat. Dar tu, de ce te-ai hotărât să răspunzi invitației Clairei?

Ea înghiți în sec, strânse șalul în jurul ei și alese să nu spună decât o jumătate de adevăr.

– După Janie, circulă zvonul că tu și cu mine ne-am certat pe probleme primordiale de siguranță. Acest gen de zvonuri riscă să-mi producă prejudicii.

Expresia de neîncredere pe care o afișă Jack o jigni.

– Nu mă crezi, remarcă ea cu amărăciune. Este totuși ușor de înțeles. Prudența și priceperea mea pe munte au făcut reputația școlii mele. Știu că asupra acestui subiect ai o opinie diferită, dar...

– Am aceeași opinie ca tine, rectifică el. Mă mir numai că pentru a tăia aripile unei rațe, te crezi obligată să rămâi atât de mult timp în curtea de păsări. De ce oare se prelungește recepția? Presupun că este trecut de miezul nopții.

– Nu se termină curând, Burt Holloway a sosit ieri.

În același timp, aruncă o privire spre încheietura mâinii lui Jack.

El îi surprinse privirea și explică:

– Mi-am pierdut ceasul.. sau mai curând, i s-a crăpat geamul și l-am îndesat în fundul buzunarului unui hanorac pe care l-am uitat pe Steinalp la sfârșitul după-amiezii.

– Pe Steinalp? repetă ea.

El afișă o expresie sardonică.

– Te miră că adevărații profesioniști își continuă antrenamentul? o ironiză el.

Ar fi vrut să-l bată pentru răutatea sa.

– În ce categorie mă încadrezi? întrebă ea pe un ton sec.

– Nu mi-ai lăsat deloc timp să-mi formez o opinie. Cred că, pentru tine, rezultatul contează mai mult decât lupta pentru a-l obține.

Era oare o aluzie la ușurința cu care răspunsese dorinței sale?

La gândul că tocmai exprimase singura amintire pe care o păstra din minunata lor noapte de dragoste, Susan simți că-i îngheață sângele în vine.

– Precizează-ți gândul, spuse ea cu gura tremurând. Ești prea subtil pentru mine.

Un felinar revărsa asupra lor lumina sa multicoloră. Pentru că un grup de invitați ieșise pe terasă, Jack o luă pe Susan de braț pentru a o trage în umbra plantelor verzi.

Palidă de furie, se desprinse cu un gest atât de brusc încât șalul alunecă pe jos. Proeminența sidefie a sânilor apăru din

răscroiala decolteului. Simți arsura privirii întunecate și-și dădu seama că o fierbințeală care n-avea nimic de a face cu mânia îi aprinde sângele.

Când el întinse mâna ca pentru o mângâiere, se dădu înapoi cu spatele lipit de frunzele plate ale unui palmier pitic. Ah! nu! nu se va supune atât de ușor capriciului său. Când trebuia, știa și ea să se bată.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse ea cu răceală.

El avu un gest de iritare.

– Am răspuns la ea în toate cărțile mele. Muntele este un adversar periculos. Pentru a-l învinge, trebuie să adopți față de el o atitudine atât vigilentă, cât și agresivă. Acesta este singurul mijloc de a sesiza din timp capcanele pe care ni le întinde. Lupta contează mai mult decât rezultatul.

În același timp ușurată și ofensată că greșise, ea replică:

– Acesta este motivul pentru care te comporți ca un adversar și cu cei pe care îi conduci?

– În această după-amiază, în cursul ultimei noastre ascensiuni, nici unul dintre însoțitorii mei nu m-a considerat un dușman.

Adăugă usturător:

– Este adevărat că nimeni n-a comis imprudențe.

Ea schiță o mișcare înapoi spre extremitatea neluminată a terasei.

– Mă plictisești repetând tot timpul aceeași absurditate, protestă ea.

El o măsură din cap până în picioare, arogant.

– Aceasta este oare tactica ta de a opri orice discuție când ești sigură că nu vei avea ultimul cuvânt?

Ea îl privi în tăcere. Îi despărțeau doi pași. Crezu că el îi va face. Îl dorea cu toată ființa ei. Nu simțea oare că avea nevoie de el?

Dar el nu părea receptiv la acest gen de chemare. Se mulțumi să anunțe cu o voce indiferentă:

– Mi-ai spus că Burt Holloway este aici. Mă duc să-l salut. Bună seara, Susan.

Ea rămase mult timp sprijinită în coate de balustradă, privind fără să vadă luminile risipite în vale. Nimeni, în afară de Jack, n-o putea descoperi în întunericul în care se refugiase. Spera că va veni s-o caute din nou.

Când zgomotul conversațiilor slăbi, înțelese că aștepta degeaba.

Certitudinea că totul se terminase definitiv între ei îi produse o durere insuportabilă. Știa că rana nu i se va mai închide. Jack fusese și va rămâne singura ei iubire, în timp ce pentru el fusese doar o aventură de o noapte. Acest gând o chinuia.

Dumnezeule! Cum va putea trăi pe viitor cu mândria făcură țăndări și inima rănită?

Privea atent punctele luminoase care se deplasau mai jos, pe drum. Treceau puține mașini și invitații lui Claire nu plecaseră încă toți. Privirea i se opri de cealaltă parte a văii, la forma lumimoasă de la „Rosengarten“.

Se îndreptă. Dacă viitorul era un mister, știa în schimb ce va face imediat.

* * *

Era o distanță mare între vila Clairei și cel mai bun hotel din Brentz.

În trecere, se opri acasă. Își schimbă ținuta de seară și pantofii eleganți cu un trening și bascheți. Apoi se afundă din nou în aerul rece al nopții.

Susan avu o scurtă ezitare pătrunzând în hol. Portarul o cunoștea. Ce va crede oare despre sosirea ei pe nepusă masă la o oră atât de târzie... sau atât de matinală?

Bărbatul răspunse la salutul ei cu indiferența oamenilor pe care nu-i mai miră nimic.

La etajul cinci, o rază de lumină punea în evidență ușa 521. Janie nu mințea când afirma că uneori lucrează până la ora două la câte un dosar.

Susan ciocăni și își spuse numele.

O clipă mai târziu, auzi un zornăit de lanț și de zăvor. Janie deschise, privind-o cu un aer bănuitor.

– Ce faci aici? o întrebă ea, strângându-și cordonul neglijeului mov. Credeam că ești la serata Clairei.

– Nu mi-ai spus că trebuia să rămân acolo toată noaptea.

– Așa este, recunoscu Janie.

O privea încruntată, cu atenție, pe cea care sosise.

– Ai o față îngrozitoare, declară ea.

– Mă voi simți mai bine dacă iau loc. Pot să intru?... Sau poate ai deja o vizită?

– Aș vrea eu, o ironiză Janie, dându-se într-o parte pentru a o lăsa să treacă. Dar rapoartele A.K. pe care ar fi trebuit să le trimitem anul trecut îmi perturbă viața sentimentală.

Susan n-avea nici o idee despre ce însemnau rapoartele A.K. Dar n-avea intemția s-o întrebe. Se îndreptă spre un

fotoliu, se lăsă să cadă acolo, dar regretă imediat alegerea făcută. Scaunul era la fel de incomod ca o piatră acoperită de catifea.

Janie se așeză în fața sa, cu capul în mâini și coatele pe genunchi.

– Ce s-a întâmplat? De ce ești atât de grăbită să-mi vorbești?

Susan oftă. Plecase de la Claire având capul plin de reproșuri. Dar își dăduse seama că dorea mai ales un umăr de care să se prijine. Se părea însă că umărul Janiei nu era deosebit de binevoitor.

– Este vorba despre Jack.

– Nu era la recepție?

Susan îi relată în ce condiții se întâlniseră și turnura pe care o luase dialogul lor. Lăsă capul în jos, frământându-și nervoasă batista.

– ... Aroganța lui este insuportabilă, încheie ea. De data aceasta, s-a terminat totul între noi.

– Dacă erai convinsă de asta, n-ai fi fost aici, în salonul meu, implorând un ajutor imposibil.

Cu o tresărire de mândrie, Susan își îndreptă capul.

– Te implor, eu?

– Oh! Destul, i-o tăie Janie cu răceală. Trebuie să ți se spună verde-n față. De când Jack Cameron a intrat în viața ta, ai făcut nenumărate gafe. Spui că este arogant? Dar orgoliul te orbește într-atât încât nu-ți mai dai seama de propria ta înfumurare. L-am văzut pe Jack când a venit la cabană să-și caute lucrurile. Era mâhnit de comportarea ta. Cum ai putut deveni oare atât de antipatică?

– Eu nu credeam că sunt, spuse sincer Susan. Admit că n-am știut întotdeauna să-mi stăpânesc sângele rece, dar tot timpul traseului, Jack a fost odios. Se lega de lucruri fără importanță, numai pentru a mă jigni.

– Nu era la fel de exigent și cu ceilalți?

Susan ezită.

– Îi chinuia mai puțin.

– Și ai interpretat atitudinea lui ca pe o ofensă personală. Nu ți-a venit măcar în treacăt ideea că acționează astfel din afecțiune, chiar din dragoste?

Susan o privi cu un aer de neîncredere. Janie opri cu un gest protestul pe care-l simțea venind.

– Laura Martin avea aceleași defecte ca tine, spuse ea mai încet. Era o fată orgolioasă, independentă, care refuza toate sfaturile, chiar și pe cele mai înțelepte. Când Jack a rupt-o cu familia lui, i-a cerut Laurei să nu participe la expediții sponsorizate de societatea C&C. Fără să țină seama de recomandarea lui, Laura a profitat de plecarea lui Jack în Nepal pentru a se lansa într-o cursă de rezistență patronată de firmă. Se știe cum s-a terminat.

Susan se miră.

– Jack se atașase de o fată atât de lipsită de scrupule?

– La început, o iubise. Oh! Nu într-atât încât s-o ceară în căsătorie cum povestea o anume presă, dar în sfârșit, erau văzuți mult împreună. Relațiile lor s-au deteriorat foarte repede. Și nu numai faptul că era interesată le-a distrus iubirea. Jack nu suporta acel gen de vanitate agresivă pe care i-l impunea în fiecare clipă. Încerc să te fac să înțelegi că ești pe punctul de a comite aceeași greșeală ca ea; Jack nu este un

sfânt. Dacă recunoaște bucuros la o femeie calitățile care se acordă în general bărbaților, detestă împotrivirea sistematică.

– Este un privilegiu pe care și-l rezervă, spuse Susan cu amărăciune. Ai uitat de atitudinea pe care a avut-o asistând la cursurile mele.

– Aveai tot dreptul să protestezi după izbucnirea lui din fața elevelor, recunoscu Janie. Apoi, pentru că s-a scuzat, trebuia să uiți incidentul și să-ți deschizi ochii și urechile. Ai fi putut prinde anumite priviri și mai ales auzi vocea inimii; ea are mai multe tonuri. Cele mai sincere nu sunt în mod obligatoriu cele mai dulci.

Susan era distrusă. Dacă Janie spunea adevărul, îl pierduse iremediabil pe Jack.

O urmă de suspiciune o făcu să se împotrivească.

– Informațiile tale nu sunt întotdeauna exacte. Pe asta de unde o ai?

– Cu puțină curiozitate, ai fi putut afla mai multe decât mine, o luă Janie pe ocolite. În același timp, ai fi înțeles că Jack nu-ți punea competența la îndoială. Căuta doar să te protejeze.

– Te înșeli. El nu mă mai iubește, murmură Susan.

– Este foarte posibil, admise Janie.

Se ridică pentru a pune capăt întrevederii. Înainte de a deschide ușa, adăugă:

– L-ai jignit profund refuzând locul pe care ți-l oferise în echipa lui. Un bărbat iartă rareori rănirea amorului propriu. Ar fi trebuit s-o știi.

Capitolul 11

Când se întoarse acasă, Susan știa că-i va fi imposibil să doarmă.

Răceala Janiei reușise s-o tulbure. Crezuse că va găsi o confidentă și se izbise de un judecător lucid și nemilos. Era singură și, ceea ce nu rezolva nimic, convinsă că purta responsabilitatea eșecului ei sentimental.

Făcu o cafea și bău două cești. De obicei, cafeaua era pentru ea nu numai un stimulent, dar o ajuta să-și clarifice ideile.

De data aceasta, nu făcu decât să-i accentueze suferința. Janie avea dreptate. La fiecare observație a lui Jack, Susan explodase din mânie, fără să caute să înțeleagă motivele pentru care o făcea. În sala de gimnastică, după ce-i criticase pe nedrept metodele, se scuzase cu amabilitate. Ea refuzase să-l asculte, găsind o intenție jignitoare în spatele fiecărui cuvânt pe care-l rostea.

Rămase mult timp ghemuită pe un divan, în întuneric, în camera de zi. Ar fi vrut să plângă, dar lacrimile refuzau să curgă. Durerea era închisă în pieptul ei ca un pescăruș în colivie care bătea din aripi cu disperare pentru a scăpa.

Era oare îndeputul unei depresii? Nu-i înțelesese niciodată pe cei care se lăsau învinși de durere, fără să reacționeze. Ei bine, acum ea era aceea aflată în dificultate.

Când ferestrele începură să se lumineze, se urcă la primul eraj. Un duș o va smulge poate din acea apatie demoralizantă în care se afundase.

Înainte de a-și dezbrăca treningul, deschise fereastra de la baie și ieși în balcon.

Își aminti gestul nebunesc pe care-l alesese ca să scape de acolo. Noroc că Jack nu aflase nimic...

Strânse din pumni. Își interzisese să se gândească la Jack.

De la stabilirea în Elveția, nu-i fusese ușor. Necazurile pe care trebuise să le depășească nu se comparau totuși cu durerea care o copleșise în acest moment. Dar de fiecare dată când se găsea în fața unei probleme, își putea recăpăta energia contemplând panorama maiestuoasă care se întindea sub ochii ei. Zorile au fost mereu pentru ea simbolul speranței. Va fi oare la fel și astăzi?

Cerul se înroșea la est. Curând, culmile în dinți de fierăstrău de pe Maidenhorn se vor aprinde una după alta. Zorile alburii luminau deja anumite repere cunoscute. Susan zări peretele pe care suise cu echipa, dar ceața mai stanga încă în vale, înecând o parte a drumului în serpentină care urca din Brentz la Steinalp.

Oare visa? Cărarea părea că se leagănă de la dreapta la stânga.

La început, se gândi că ceața care se destrăma în eșarfe mișcătoare crease o iluzie optică. Privind mai bine, își înțelese greșeala. De-a lungul drumului înainta o umbră.

Un vânător? Un turist? Un țăran?

Cu siguranță, nu, își spuse Susan. Vânătoarea era interzisă. Turiștii nu se trezeau atât de devreme și țăranii nu se rătăceau pe drumurile Steinalpului.

Necunoscutul care mergea cu pași liniștiți nu putea fi decât Jack Cameron. Curând Susan fu convinsă de asta. Nu-i vorbise oare în acea noapte despre un hanorac uitat acolo sus, cu ceasul cronometru într-unul din buzunare?

Urca pur și simplu să-și recupereze ceea ce-i aparținea înainte de sosirea primilor cățărători.

Îi veni o idee nesăbuită. I se va alătura pe pășune. Și mai bine, îl va preceda.

Jack alesese drumul cel mai lung și cel mai sigur. Pe cărare, un bun mărșăluitor avea nevoie de mai mult de o oră pentru a înconjura și atinge platoul.

Escaladând peretrele care se încălța ca un bastion într-un luminiș la jumătatea drumului, scurta traseul. Dar Jack era prea prudent pentru a urma un itinerar atât de periculos. Când îl parcursese cu Susan, avusese grijă să precizeze că era doar un test. Mai târziu, nu mai vorbise despre asta.

Susan își imagină surprinderea lui când o va descoperi la ieșirea din prima serpentină.

Știa cu exactitate ce va face. Fără să aștepte inevitabilele întrebări, se va arunca în brațele lui și-l va ruga să uite atitudinea stupid de agresivă pe care o avusese prea des față de el. În cursul nopții lor de pasiune, îi spusese că voia să aibă timp s-o descopere. O cunoștea încă atât de puțin. Dacă accepta să înceapă să meargă din nou mână în mână, îi va dezvălui comorile de tandrețe și adorație pe care le ascundea sub aparenta ei răceală.

Îi va spune că era cel mai minunat conducător. Niciodată, absolut niciodată nu se va mai îndoi de temeiul observațiilor sale…

În timp ce-și proiecta în minte imaginile regăsirii lor, nu rămase inactvіă. Își ridică părul des, își puse o căciuliță de lână, un hanorac și își prinse în cataramă centura de siguranță.

Rucsacul fu eliberat de accesoriile obișnuite. Susan n-avea nevoie decât de un sigur etrior; el îi va permite să ajungă la cel pe care-l fixase de pe înălțimea umerilor lui Jack. Numai să fi rămas peretele pitonat!

O cărare în pantă prin pădurile din apropierea cabanei îi permitea să ajungă rapid în luminiș.

Când Susan ajunse la baza peretelui, estimă că Jack trebuia să fie cam la două treimi din drumul său. Nu mai avea de pierdut nici un minut. Căută orbește o crăpătură pentru a înfunda etrierul. Orientat spre vest, peretele rămăsese încă în umbră. Din fericire, Susan își amintea destul de bine parcursul pe care Jack și cu ea îl traversaseră cu două săptămâni înainte.

Cu corpul lipit de perete, încercă apoi să regăsească jaloanele.

Suspină ușurată. Nu le scosese nimeni.

Și dacă le folosea ca pe prize naturale, ridicându-se de la unul la altul până la culme? Era la fel de agilă ca o pisică. De ce să întârzie cu mânuirea corzii? Cerul îi trimisese o inspirație. Judecase ca o începătoare. Tatăl său o învățase că siguranța vieții de alpinist este coarda. Iar, dacă voia ca pe viitor să-și dedice viața lui Jack, nu era momentul să riște ca o proastă imprudentă.

Urcă rapid, dar luând toate precauțiile necesare siguranței sale.

Ajunse până la locul în care, în cursul ascensiunii cu Jack, se întorsese pentru a-și privi însoțitorul.

În acea zi, pentru că lumina cădea pieziș pe suprafața stâncii scoțându-i în evidență reliefurile, îi fusese ușor să termine ascensiunea fără ajutorul pitoatenelor. Dar acum, în zorile cenușii, peretele părea uniform și plat.

Avu un moment de panică. Va eșua oare atât de aproape de țintă?

Nu. La marginea extremă a culmii, o stâncă în formă de pinten se contura ca o umbră chinezească pe altarul galben. Susan își aminti că dacă era agățată de ea se putea ridica în mâini pe platou. Era încă prea sus pentru a ultiliza priza. Dar cum se afla exact pe direcția lui verticală, îl putea folosi ca pe o roată de scripete pentru coarda sa.

La a doua încercare de aruncare, reuși. Prinse coarda care atârna și o fixă de cureaua sa.

Bine asigurată, nu mai avea decât să se ridice până la culme ajutându-se de asperitățile pietrei.

Își fixă vârful picuorului într-o falie și ridică mâna pentru a prinde ultimul „cui“ pe care-l înfipsese înainte de a se revolta împotriva lui Jack.

Nu-l înfundase până la inel. Își aminti asta o fracțiune de secundă prea târziu. Îl prinsese deja. Și-i rămase în mână. Se legăna pe coastă, urlând de groază.

Depășind primul moment al încercării, observă că totuși coarda ținea bine.

Se balansa în gol și-i era frig la urechi. De ce în astfel de cazuri își pierdea mereu căciulița?

În eforturile sale de a reveni pe verticală, zări silueta înaltă a lui Jack. Era pe marginea platoului. Înalt, atletic, cu umeri lați și niște picioare care nu se mai terminau.

Retrăi cu exactitate scena primei lor întâlniri. Își mușcă buza pentru a fi sigură că nu visează.

Agățată de coardă ca un parașutist de hamul său, înălță capul și-l anunță pe Jack:

– Inutil să mă cerți. Trage-mă numai de aici.

– Nu înainte de a-ți pune o întrebare.

– Ce întrebare? Repede! Poziția mea nu este prea comodă.

Vocea batjocoritoare căzu asupra ei ca un duș.

– Această acrobație repetată face parte din metoda ta de predare?

Dumnezeule! De ce planurie pe care și le imaginase pentru recucerirea lui Jack erau oare întotdeauna sortite eșecului?

În această noapte, eforturile sale de a-l face gelos se izbiseră de o indiferență jignitoare. Acum, dintr-o neatenție, îi întărea ideea că nu valora nimic ca alpinistă.

Își înghiți riposta care-i venise pe buze. Fie, pierduse. Dar, dacă va fi diplomată, va reuși oare să câștige o ultimă bătălie?

* * *

– Aș vrea să te bat, biombăni el, ajutând-o să se îndrepte.

Susan îl simți fremătând de o mânie devastatoare. Inspiră adânc și... izbucni în lacrimi.

– Voiam... voiam... hohoti ea.

Emoționată, nu-și mai găsea cuvintele. Ce-și promisese oare că va face? Ah, da! Se va arunca în brațele lui. Dar te poți arunca oare de gâtul unui bărbat care nu te iubește?

Își privea suspinând vârful bocancilor, fără să îndrăznească să ridice ochii spre el. După ce o ajutase să ajungă pe pășune, el se îndepărtase. Și-l imagina cu un chip de piatră și ochi duri, fără nici un zâmbet.

El se agită.

– Ce voiai să dovedești? Eficacitatea unei tehnici noi?

Asprimea tonului arăta cât de furios era pe ea.

Susan avu atunci certitudinea că dacă nu acționa pe loc, ruptura lor va fi definitivă. În plus, el va păstra o imagine complet greșită asupra ei.

Își înghiți un ultim suspin și explică pe nerăsuflate motivele care o împinseseră la această imprudență. Oh! nu era prima. O recunoștea de bunăvoie. Într-o anumită dimineață, își dăduse drumul sărind cu ajutorul unei corzi prin fereastra de la baie.

– ... Dar am comis cele mai rele nebunii, continuă ea, pentru că te iubesc cum n-am iubit pe nimeni în viața mea. N-am raționat. M-am grăbit din instinct spre tine, cu capul înainte, fie pentru a-mi ascunde sentimentele de cei care mă înconjurau, fie pentru a încerca să-ți mărtutisesc ceea ce n-ai vrut să asculți, în această noapte, pe terasa Clairei.

– Susan!

Ea înălță brusc capul. Privirea din umbră o ardea, dar nu-i putea vedea expresia.

– Susan, reluă el mai blând, să încercăm să vedem puțin mai clar, amândoi. M-ai acuzat că sunt orb. Dar ai încercat vreodată să mă înțelegi? Adineauri, strigătul tău mi-a sfâșiat inima. Nu mi-am regăsit vocea decât după ce am constatat că nu era nici un pericol.

Ea îl privea, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– De ce mă chinuiești când suntem împreună pe munte?

El depăși pasul care-i despărțea și o strânse în brațe.

– Acționam astfel dintr-un exces de prevedere, de teamă să nu te pierd, dragostea mea.

Pasiunea din tonul său o tulbură pe Susan. Știa că nu mințea.

El continuă cu aceeași voce înflăcărată.

– Erai perfectă și cu toate acestea nu mă puteam stăpâni să nu-ți atrag atenția. Dragostea mă împiedica să văd alpinista cu gesturi sigure. Nu mă gândeam decât la femeia pe care o

adoram, la chipul tău, la ochii, la corpul tău și mă temeam de un accident stupid, imprevizibil, care ne-ar fi putut despărți pentru totdeauna.

O iubea. Susan nu se mai îndoia. Lumea se îmbrăcase în culori de sărbătoare.

Buzele li se întâlniră într-un sărut fierbinte. Susan își simți corpul moale. Dorința o amețea ca un vin care se urcă la cap. Cu toate acestea, o amintire continua s-o frământe. Or, între ei totul trebuia să fie limpede.

Își dădu ușor capul pe spate și privi adânc în ochii lui Jack.

– Am aflat despre Laura, murmură ea.

– Cine ți-a vorbit despre ea?

– Janie. Dar aș vrea să-mi precizezi ceva. Când m-ai certat pe perete, în munte, te gândeai la Laura și la căzătura ei mortală?

El spuse fără să ezite:

– Nu te vedeam decât pe tine și numai pe tine.

Preocupat de sinceritate, el preciză:

– Poate că în ciuda voinței mele, am fost marcat de acest accident provocat de o cutezanță stupidă. Totuși, când a avut loc, între Laura și mine se terminase totul de mult timp. De fapt, nici nu începuse cu adevărat ceva. Mă puteam despărți de ea săptămâni întregi fără să simt nevoia de-a o întâlni.

Aduse fața Susanei în dreptul chipului său și o sărută cu pasiune.

– Până să te cunosc, murmură el între două sărutări, nu suferisem niciodată de absența unei femei. Acum, am impresia că voi înnebuni dacă trebuie să rămânem departe unul de celălalt.

– Chiar și pe durata unei expediții? întrebă ea.

– Da, am suferit chinurile iadului când m-ai anunțat că refuzai să mă însoțești pe Maidenhorn.

– Nu te voi mai părăsi niciodată, îi promise ea.

– Atunci, să ne căsătorim.

Ea rămase tăcută, cu inima palpitând de o speranță nebunească. Era oare posibil să țină atât de mult la ea? Din cele spuse de Janie, n-o iubise pe Laura atât încât s-o vrea de soție.

– Nu spui nimic, remarcă el pe un ton neliniștit. Ți-e teamă oare de un nou eșec? Totuși, dacă fiecare dintre noi acceptă să dea puțin de la el, sunt sigur că vom găsi fericirea.

Ea se cuibări lângă el, beată de bucurie.

– Căsătoria nu-mi va putea aduce nimic în plus față de ceea ce am în această clipă.

– Oh! ba da: niște venituri confortabile.

Ea îl întrerupse, stacojie de indignare.

– Cum poți amesteca oare căsătoria și interesul? Conduc o școală și n-am nevoie...

– Ah! nu, Susan, de data asta mă vei asculta până la capăt.

Dacă tonul îi era sever, în schimb o luminiță de considerație strălucea în ochii lui negri.

– Nu m-am gândit niciodată că îți vei abandona munca. Dar vei fi eliberată de problema banilor și de constrângeri. Dacă ne căsătorim, nu vei mai merge la seratele Clairei decât dacă îți va face plăcere. Prietenii ei te vor implora să le primești fiicele. Școala va deveni atât de importantă încât vom mai construi una într-o cabană foarte frumoasă.

– Nici unul din aceste argumente n-are valoare pentru mine.

El o aduse din nou alături și o sărută tandru.

– Nu ți s-a spus niciodată că o căsătorie cere concesii reciproce? Ne va obliga să ne respectăm promisiunile. În

ceea ce mă privește, mă angajez să nu te mai cicălesc niciodată pe o pantă, înainte de a număra în minte până la zece.

Ea îl privi din nou, râzând.

– Și eu îți jur să fac toate coborârile în parașută.

El o sărută pe nas.

– Propun să coborâm până la cabană, spuse el. Vom stabili niște planuri precise pentru viitorul nostru.

– Viitorul nostru de alpiniști?

– Viitorul nostru de cuplu, o corectă el.

O strânse mai tare lângă el. Picioarele sale le înlănțuiră pe cele ale tinerei. Se simți în puterea lui cea mai fericită ființă.

Schimbară un sărut în același timp tandru și pasionat. Corpurile li se aprinseră, vibrând de aceeași dorință nerăbdătoare. În același timp, un sentiment nou îi înflăcără, o dorință de a se înțelege și de a se iubi.

Un soare strălucitor lumina pășunea. În vale, ceața se ridicase.

Susan știu că adevărata ei viață începea în acest moment.

Sfârșit